

BALOGH VIRÁG KATALIN

M

G

NT

E

I

ELKALANDOZTÁ

L

„Kicsit lelkesebben, ha kérhetem, mondogattam, ám szavaim süket fülekre találtak. Gála feje tök üres, és halhatatlan lélekkel sem dicsekedhet, mint én, merengtem el, megölve a hangulatot. Már ahhoz is túl fáradt voltam, hogy végiggondoljam, vajon fel lehetne-e lelkesíteni Gálát, és ha igen, hogyan, úgyhogy inkább eldőlttem a matracomon. Elalvás előtt még egy új, sikerekben gazdag alkotói korszak képe villant fel előttem. Minden áldott nap ezzel a reménnyel kelek, de lefeküdni csak nagy ritkán sikerül vele, az ilyesmit megjegyzi az ember.”

Balogh Virág Katalin

Megint elkalandoztál

– *kitalált történetek* –

bvk művek
Budapest, 2019

© Balogh Virág Katalin, 2019

A kiadvány változatlan formában megosztható, letölthető, nyomtatható és nem üzleti célra szabadon felhasználható. Minden egyéb felhasználáshoz a szerző előzetes írásos engedélye szükséges.

ISBN 978-615-00-5677-7

Tartalom

Gálamelegítő.....	7
Visszaeső.....	18
Kisbetűs.....	29
Csiki-csuki.....	43
Fátylas Ana találkozása a Smaragdszemű Halállal.....	54
Tűz, víz.....	62
Angyalháj.....	74
Trópusok.....	80
Achtung Ohmacht!.....	88
Különös tekintettel.....	98
Árva lélek.....	105
.A.K.Á.C.I.Ó!!!.....	116

*„Vagyis az a művészet, amit az ember gondol
És ha nem gondol semmit, az is művészet -
És ha csak érez valamit, az is művészet
És ha neked nem, hát nekem.*

*És ha neked ez nem képez művészetet
Kedves Ernő: hát akkor nem művészet -
Nem is az a fontos, hogy művészet-e
Vagy sem; - nem az a fontos.*

*És ha ez nem művészet: hát nem az
De akkor nem is kell művészet -
Mert az a fontos, hogy figyeljenek
Az emberek és jól érezzék magukat.”*

(Karinthy Frigyes)

Gálamelegítő

Ha őszinte akarok lenni – és miért ne tennék egy próbát, ha egyszer a vihar elült, és tét nélkül ücsörgök a langyos fürdővízben –, a tegnap este épp olyan siralmasan indult, mint ahogyan azt előre elképzelttem. Pedig az osztálytermi részt előrelátóan kihagytam, és a puccos étterembe is direkt késve érkeztem, hátha addigra oldódik a hangulat. Ám a helyzet még annál is rosszabb volt, mint amire számítottam, mert hiába sikerült a saját állítása szerint a tyúkokkal fekvő Macika nénit ügyesen elkerülnöm, nem hagyott nyugodni a gondolat, hogy még itt van valahol, és régi szokása szerint bármikor rajtunk üthet, azért ül, beszél, vigyorog mindenki olyan furcsán.

Amikor fölvettem, hogy esetleg elmehetnénk máshová, kiderült, hogy ez remek ötlet, csakhogy szinte mindenkinek megmondták otthon, hányra kell hazaérnie, sőt valaki saját magának adta ki az ukázt, hiszen holnap még, tudod, be kell fejezni azt a nagyon fontos részprojektet, amit tegnapelőttre kellett volna, de hát valamikor aludni is kell néhány órácskát, el kell vinni a bőrzére a kinőtt babaruhákat, le kell nyírni a füvet, el kell menni edzeni, a piacra, a körmöshöz, mert el sem hiszed, mennyire nehéz időpontot foglalni, csak ilyen képtelen időpontban lehet, hogy vasárnap reggel hét, te, nehogy a körmömre merj nézni, azt sem tudom, hová dugjam!

Hallod, te semmit sem változtál, vagdosták egymás fejéhez a kivirult lányok és a megemberesedett fiúk lépten-nyomon, és kárörvendően röhögtek. Az este leghazugabb igazsága egészen a Májerig üldözött. Ő legalább nem kólát ivott, és vállaltan rosszkedvű volt, úgyhogy minden józan megfontolást félretéve leültem mellé. Egy

kicsit mintha neki is jólesett volna, hogy végre szóba áll vele valaki. Egy pillanatra talán még azt is elfelejtette, hogy az idióta fekete cuccai miatt folyton kiröhögtem. Vodkát ittunk, meg sört, és próbáltunk beszélgetni.

Hallod, te semmit sem változtál, állapítottam meg magamban, miután ötödszörré kanyarodott vissza a hitelfelvétele gyászos történetéhez, és kínomban az asztalon hányódó söralátétekkel babráltam. Amikor néhány elejtett megjegyzéséből megsejtettem, hogy még csak ráhangolódik az igazi tragédiára, a válása történetére, kénytelen voltam sípcsonton rúgni az asztal alatt, majd sűrű bocsálatkérésekbe kezdtem, és az idegrángásaim feltételezett testi-lelki okait is felvázoltam néhány szóban. Közben a hallgatását kihasználva azon törtem a fejem, miként szabhatnék új irányt a társalgásnak, de mire megformáltam magamban egy értelmesnek tűnő mondatot, amiben szerepel az a szó, hogy VB-döntő, nekem szegezte a kérdést, hogy tudom-e, hol van a Kati.

Hirtelen nem is tudtam, kire gondol. Ám abban a pillanatban, amikor tényleg megrándult a lábam, így folytatta:

– A Kovács Kati. Nem tartjátok...

– Nem – mondtam, egyértelműen lezárva a témát.

– A szülőszobán – folytatta Májer, és akkorát sóhajtott, mintha újabb tragikus fordulat következne az elbeszélésben, én pedig alig bírtam ki, hogy pofán ne vágjam.

– Gondolom, tudod, kivel – tette hozzá.

Nem vágtam pofán, rá se néztem többet. Fogtam a cigim meg a söröm, és kimentem rágyújtani. Ahogy felpattantam és megfordultam, kis híján felkenődtem a mögöttünk tornyosuló, csevegő és kacarászó Szabóra. Alig értem ki, már kérte is a tüzet, és fülig érő szájjal megelőző csapást mért rám:

– Tudod – fújta el a füstöt a fejem fölött –, ahogy így elnézlek, te semmit sem változtál, Farkas.

Megpróbáltam közbevetni valamit, de a Szabót nem lehetett leállítani.

– Tudod, ezt már régen meg akartam mondani. Szerintem – de nemcsak szerintem – szóval alapvetően az a baj veled...

Tudtam, mi következik, cselekedni kellett. Hirtelen ötlettől vezérelve megfogtam a kezét. Mindjárt elnémult a Szabó, és nagy szemeket meresztett rám.

– Az a helyzet – mondtam, és közben a bakancsom szétkopott orrát bámultam –, hogy az anyám váratlanul kórházba került, úgy-hogy én csak beugrottam ide, most viszont mennem kell az intenzívra, szóval bocsi, rohanok! – és már rohantam is.

– Nem hiszem el! Idejössz ebben az idióta melegítőben, és azt hiszed, hogy...

Mindjárt az első utcasarkon befordultam. Jó volt a hirtelen csönd, jó volt nem hallani a Szabó hangját, azt a lágyan zengő hangot, amit annyian irigyeltek, titkon még a Kovács is. Pedig nem akartam bántani a Szabót, sosem akartam. A keze meleg volt és puha, ő sem változott semmit.

Fogalmam sincs, hogy lyukadtam ki éppen oda, de egyszer csak a folyóparton voltam. Végre fellelegezhettem. A víz hűvös és a szokásosnál is szúrósabb lehelete szinte letaglózott. Gyorsan ledobtam magamról mindent. Fülledt volt a levegő, jólesett az összes ruhámtól megszabadulni. Egy darabig csak álltam ott, elszívtam a maradék cigimmet és megittam a maradék sört. Közben néztem a megáradt vizet és a víz szélén reszkető hordalékot, és vártam, hátha kirajzolódnak egy őzikedög körvonalai az összevisszaságban, de csak PET-palackokat láttam, meg ágakat, meg mindenféle szemetet. Mintha tükörbe néztem volna, úgy éreztem magam. Muszáj volt

belegázolni és összemaszatozni a hold sütötte vizet. Hidegebb volt, mint amire számítottam, mégis jólesett megmerítkezni benne. Alig tempóztam párat, eszembe jutott a Kovács meg a szülőszoba. Aztán a Kovács szülőcsatornája, de ezt a borzasztóan csábító képet minden erőmmel igyekeztem elhessegetni. Valahogy tiszteletlennek éreztem. Meg szomorúnak. Meg teljesen reménytelennek. De a többi gondolattal szemben tehetetlen voltam.

Tíz éve ugyanitt egészen mást éreztem, illetve az érzéseim sokkal szélesebb spektrumon mozogtak, mint most, tíz éve annyira más volt minden, miután a Kováccsal és Lehelrel elsöktünk a bankett-ről – ami klasszisokkal jobb volt, mint ez az iménti kabaré –, hogy átússzuk a folyót, és aztán meg se álljunk Afrikáig, ahol egy sárkunyhóban élünk majd együtt hárman, és a Kovács, akinek ez az egész kipattant a fejéből, elájult a parton, elég szerencsétlenül eltörve az orrát, ám megelőzve a nagyobb bajt és egyúttal megőrizve a látszatot is, hogy ő márpedig belegázol és átússza, és Afrikáig meg sem áll. Belegázolt volna, az biztos, és ha nem ájul el, és nem töri el az orrát, alighanem nekem kellett volna lefognom, vagy rosszabb esetben felpofoznom, mert Lehelre akkor már nem lehetett számítani, és nem tudom, hogy képes lettem volna-e arra a pofonra akkor. Tiszta szerencse, hogy a taxit még ki tudta fizetni Lehel, mert szokás szerint csak nála volt pénz, mert neki nem is zsebpénze, hanem pénzzsebe volt, így mondtuk mi, a Kovács meg én. Végül két sarokkal hamarabb, a saját házuk előtt kiszállt, de az utat a Kovácséig kifizette, és azt mondta, ne haragudjak, de neki már régen otthon kellene lennie, és hogy innen majd csak elboldogulok vele. Egészen zöld volt a Lehel arca, úgyhogy nem is tudtam rá haragudni. Én is abban bíztam, életemben először és utoljára, hogy inentől majd csak elboldogulok a Kováccsal.

És még azt is felidéztem ott a folyóban, hogyan tartottam a karjaimban a Kovácsot a házuk előtt, és hogyan csöngettem fel a Kovácsékhoz és még egy pár emberhez a könyökömmel, és hogyan nézett rám az öreg Kovács a borfoltos frottírköntösében a felkelő nap botrányosan kijózanító megvilágításában, amikor átvette tőlem a törött orrú, félájult Kovácsot. Hogyan gyalogoltam el a város túlsó felébe, ahol akkor laktunk, hogyan kezdett el csöpögni, aztán szemerkélni, aztán esni, végül szakadni az eső. Milyen volt az a hajnal, az *új életünk* hajnala, ahogyan akkor gondoltam, milyen volt az, hogy a Kovács másnap valahogy összekaparta magát, és elment felvételizni, és fel is vették persze, mert ő mindenre képes volt, és az egészség megúszta annyival, hogy tőlem eltiltották, míg nekem még lett volna két napom, hogy készüljek, de nem voltam rá képes. Hogyan is lettem volna, amikor az anyám végigbőgte azt a két napot, hogy mi lesz így belőlem, semmi, aztán mehettem le a nagymamához dolgozni egész nyárra. Mindenre képes volt, csak a folyót nem bírta átúszni a Kovács, mert elájult, és eltörte az orrát, de még azt is milyen jól tette, mert ha nem ájul el, biztosan felpofozom, és akkor most én ülök vele abban a szülőcsatornában. Vagyis szülőszobában. Mert olyan volt a Kovács, hogy akkor most én ülnék ott vele, és biztosan ő sem változott semmit, és gondol a sárkunyhóra is néha. Hát ezt is ügyesen megúszta a Kovács, hogy én üljek ott, mert azt, hogy hárman nem megyünk el Afrikába, ő már akkor is biztosan tudta. És ha már így alakult, remélem, Lehel sem változott semmit, és megvan még a pénzzsebe is, boldoguljon akkor ő a Kovácsal innentől kezdve, ezt végül is kimondtam már egyszer, sőt igazából nem is egyszer, de akkor most gondolom is, komolyan. Jó gyerek a Lehel, igazán szerettem, hát boldoguljon vele ő, ha egyszer én nem boldogultam.

Nagyot csobbant a víz, éppen az orrom előtt, a szemembe meg a számba is fröccsent, jókorát nyeltem belőle. A szívem is nagyot dobbant, a bal karom pedig zsibbadni kezdett, úgyhogy jobbnak láttam, ha kievickélek, rühelltem volna vízbe fulladni abban az állapotban. Ahogy köpködve és a szememet dörzsölve kifelé botorkáltam, a víz, mint egy súlyos és pompás palást, hirtelen lecsúszott rólam, ettől szinte megkönnyebbültem. A hordalék viszont, ami a bőrömre tapadt, habkönnyű volt, és félni kezdtem, hogy valami történni fog. Bele is rúgtam egy kőbe rögtön. A nagylábujjam lüktetve fáj, és amikor a zoknit megpróbáltam ráhúzni, észrevettem, hogy erősen vérzik. Úgyis nagy rám a bakancs, elfér még ott egy kis vér, gondoltam, aggasztott viszont, hogy az úszás teljesen felfrissített, úgyhogy gyorsan felöltöztem, és bicegve a benzinkút felé vettem az irányt. Magamban fogadást kötöttem, hogy kiszolgáltatnak-e vagy sem, beszólnak-e vagy sem, vagy csak csúnyán végigmérnek, ahogyan szoktak. Végül egy üveg alaposan túlárzott, de még éppen iható bort vettem, és miután rám tört az úszás utáni mélabú, gyorsan kinyitottam, és leültem egy padra. Sokkal kellemesebb volt az idő a nyeszelt akácok alatt, mint ami odafönt, a forró tető alatt várt rám.

Amint megláttam a lomokat a fal tövében, egy ígéretesnek tűnő darabot mindjárt kiszúrtam. Oda kellett menni, hogy megnézzem közelebből. Makulátlannak látszott, olyanak, amilyenre mindig is vágytam. Éppen meg akartam fogni, hogy jobban megvizsgáljam, amikor a sötétben megmozdult valami. Zörgést hallottam, aztán káromkodást és heves szuszogást egyre közelebből, de addigra már végeztem az emberekkel, úgyhogy tárgyalás helyett kiráncigáltam a babámat a kupacból, és rohanni kezdtem, ahogy csak bírtam. Nem nagyon bírtam, mert elég nagy volt és nehéz, de bíztam benne, hogy az őr sem fog messzire futni utána. Azért biztos, ami biztos,

az üveget a fűre hajítottam, néhány deci még lötyögött benne. Hamarosan el is halt a lihegés és a szitkozódás, én pedig szerencsésen átjutva futómuskátlik, cselédlépcsők, függőfolyosók meg mindenféle kapuk, rácsok és ajtók labirintusán, hazaértem.

Új szerzeményemet a sarokba állítottam, és lerogytam a földre. Az szemrebbenés nélkül, merev tekintettel bámult a semmibe. Miután kifújtam magam, kinyitottam egy pezsgőt, alaposan összecsriccelve mindent, de legalább ünnepélyesebbé vált az aktus. Gálának neveztem el, és végre, aznap először, őszintén örültem. Megszabadultam a nedves ruháktól, csináltam zenét, és kicsit megforgattam a pezsgőfoltos Gálát. Szépen ívelt orra többször is a konyhakövön koppant, de szerencsére nem tört le. Kicsit lelkesebben, ha kérhetem, mondogattam, ám szavaim süket fülekre találtak. Gála feje tök üres, és halhatatlan lélekkel sem dicsekedhet, mint én, merengtem el, megölve a hangulatot. Már ahhoz is túl fáradt voltam, hogy végiggondoljam, vajon fel lehetne-e lelkesíteni Gálát, és ha igen, hogyan, úgyszólván inkább eldőltem a matracomon. Elalvás előtt még egy új, sikerekben gazdag alkotói korszak képe villant fel előttem. Minden áldott nap ezzel a reménnyel kelek, de lefeküdni csak nagy ritkán sikerül velem, az ilyesmit megjegyzi az ember.

Most viszont arra ébredtem, hogy reménytelenül didergek. Öszszegömbölyödve feküdtem a fal mellett, és hiába tapogattam a takaróm után, nem akadt a kezembe. Lehunyt szemhéjamon keresztül is éreztem a nap perzselését, a madarak vadul csiviteltek. Megdörzsöltem a szemem, és résnyire kinyitottam. Miután a takarót magamra húztam, majdnem felsikítottam. Meztelen test hevert a matrac szélén, combját, fenekét, csípőjét kék-zöld foltok, zúzódások és hegek borították. Mély levegőt vettem, közelebb húzódtam, és megfogtam a vállát. Hűvös volt és sima, megnyugtatóan

makulátlan. A háta is, végig. És a dereka is. A szemem újra becsukódott, és reméltem, hogy puhán visszacsúszom a megszakított álomba, ám hirtelen éles fájdalom hasított a kezembe, felüvöltöttem.

A következő pillanatban a földön, az azt követően a konyhában voltam. Gyorsan elfordítottam a kulcsot a zárban, és futottam néhány kört a konyhaasztal körül, míg végül megcsúsztam és elestem. Felpattantam, és odarohantam az ajtóhoz. Hallgatóztam, semmi. Egymás után többször elismételtem, hogy szűzanyám-szűzanyám, és ez teljesen úgy hangzott, mintha sziszegnék, aztán kikapartam egy csészét a konyhaszekrényből, feltéptem a hűtőajtót, és tejet lötytyintettem bele. Belöktem a mikróba, elindítottam, és lerogytam a hokedlire, a homlokom a konyhaasztalon koppant.

A csengetésre riadtam fel. Nagy nehezen feltápaszkodtam, és kivettem a csészét a mikróból. Minden porcikám hasogatott. Újra csengettek. Mint egy lassított felvételen, megfordítottam a fejem: a bejárati ajtó tejüveg ablakára egy izgága szuperamőba árnyéka vetült. Az amőba dörömbölni, aztán kiabálni kezdett, szívecském, nyisd már ki, erre majdnem megállt a szívem. Aztán rájöttem, hogy ez mégiscsak a valóság, ez ő. Nem, nincs kórházban, azt csak mondtam tegnap, hogy a hisztiző Szabótól megszabaduljak. A jobb kezemmel magam köré kanyarítottam a kockás asztalterítőt, közben kiborítottam a sót, a bal kezemmel kinyitottam az ajtót.

– Hát muszáj így megvártni anyádat, na de hogy nézel ki, mi történt, és mi van rajtad, de hát mi történt, mondd – és közelített, én pedig hátráltam, és tátoztam, egy értelmesnek tetsző mondatot próbáltam formálni, amiben szerepel valamilyen szó, bármilyen emberi szó, de sehogy sem sikerült, csak köhécseltem, úgyhogy inkább elhallgattam, és anya leejtette a cekkert és összecsapta a kezét,

és egy alma elgurult, és anya közelített, és én hátráltam, és anya kezébe nyomtam a csészét, és anya belekortyolt, de hát ez, kezdte, és bentről puffanás hallatszott. Anya visszaadta a csészét, odalépett az ajtóhoz, de hiába próbált benyitni, mert kulcsra volt zárva.

– Anya – próbálkoztam, de mire bármit is kinyöghettem volna, anya elfordította a kulcsot, és nagy lendülettel benyitott a szobámba. Az ajtó nekicsapódott valaminek, a koppanásra összerementem. Úgy lestem be a válla fölött, mint aki maga sem tudja, mire számítson.

– Mi ez már megint, szívem? – kérdezte drámai hanghordozással, és körömcipőjével a szoba közepén heverő baba felé bökött.

– Vigyázz! – mondtam gyorsan, mert nem akartam, hogy átlépjön fölöttem. És azt sem akartam, hogy tovább kérdezzessen. Tudtam, hogy beszélnem kellene, mondani valami megnyugtatót, de a fejem kongott az ürességtől.

Kikerültem anyát, letérdeltem Gála mellé, és óvatosan megfordítottam. Úgy nyúltam hozzá, mintha a halál beálltát kellene megállapítanom, a nyaki ütőér nem ver, de érezni a test melegét. Persze semmi ilyesmit nem éreztem, csak erős hányingert és enyhe viszolygást, vagy fordítva, nem tudom. Gála továbbra is szemrebbenés nélkül, merev tekintettel bámult a semmibe, csöppnyi szája csúfondáros íve viszont csak akkor tűnt fel, amikor az ujjammal végigsimítottam. Anya mondott valamit, de hirtelen forró derengés öntötte el a szobát és elnyelte a hangját. Félő volt, hogy engem is elnyel, úgyhogy Gála fejére dobtam a melegítőmet.

– Nahát, ez még megvan? Pfuj, de minek teszed rá?! Amikor tiszta mocsok az a...

– A lomtalanításból van, még nem volt időm megmosni...

– Szívem, hányszor kértelek, hogy ne szedjél össze mindenféle szemetet az utcáról! Attól tartok, előbb-utóbb elkapsz nekem valamit.

– Igen, de – kezdtem bele megint, és motyogtam valamit az új projektemről. Magam sem értettem, mit. Anya ingerülten félbeszakított.

– Egyáltalán nem értem, mire jó neked ez az egész kukaművészet, vagy minek nevezzem. Miért nem rajzolsz inkább? Amikor ritka jó szemed van, Mátyás is megmondta. És hogy ez egy különleges látásmód, a tiéd. Ő aztán tudja. És a múltkor már megígérted, hogy megfested nekem a Nérót...

– Persze, anya, csak... ha tudnád, milyen szar éjszakám volt megint.

Inkább nem fejtettem ki bővebben, mi volt az éjjel, hogy érzem magam, és mit gondolok a kutyaportré-festészetéről, a Mátyásról meg anya ötleteiről általában, a ritka jó szememről nem is beszélve, hanem megfogtam a baba lábát, és kibotorkáltam a szobából. A feje nagyot koppant a fürdőszoba küszöbén, de ez nem hatott meg. A melegítőt bevágtam a sarokba, a babát meg a kádba, és megeresztettem a vizet, aztán a tegnapi zacsból feltettem egy kávé, és belelúrtam anya cekkerébe, mert azonnal ennem kellett a süteményéből, ami a halottakat is életre kelti, engem pedig bármikor képessé tesz arra, hogy néhány értelmes, jól hangzó és mindent megnyugtatóan tisztázó mondatot gondoljak ki és mondjak, amiben szerepel akár az a szó is, hogy osztálytalálkozó. A tét óriási volt, és minden bizodalmam csakis a kávéban, a süteményben meg abban lehetett, hogy ezer éve semmit sem változtam, és ezer éve működik a módszer, ami nem ölt meg, bár mi tagadás, eléggé kimerített.

Amint beleharaptam a süteménybe, cérnavékony, panaszos nyávogást hallottam a sarokból. Nagyon nem lepett meg, hogy a szebb

napokat látott gálamelegítőmön egy foltos kismacska gubbaszt, anya jövendölései be szoktak válni. A kezemre néztem: nem ment mélyre a karmolás, de egy tetanusz nem fog megártani, rándultam össze a felismeréstől. Kiskoromban hallottam a mesét a fekete csíkről, ami a sebből kiindulva lassan végighalad az ereken, majd a szívbe érve hirtelen végez az áldozattal. Néztem a karomat, és nem láttam mást, csak koszfoltokat meg vérfoltokat meg elkapart szűnyogcsípéseket meg régi sérülések halvány hegeit, mégis tudtam, hogy a fekete csík ugrásra készen lapul a szövetek mélyén. De most vasárnap van, úgyhogy megpihen a csík is, vontam meg a vállam, és egy kis sütit morzsoztam a tejbe. Tisztes távolból figyeltem, ahogy a girhes állat lefetyelni kezdi. A tűt persze Makula sem ússza meg, ha maradni akar, de ő legalább mit sem sejt az egészből, irigykedtem, és azon kezdtem el töprengeni, kitől kérjek kölcsön állatorvosra. Ahogy elfordítottam a fejem, anyát láttam meg az ajtóban. Engem nézett, és nem is látott mást, csak engem. Mosolyogtunk. Pillanatnyi csend következett, még a saját gondolataimat sem hallottam végre. Aztán az ablakot becsapta a huzat, Makula kiszaladt a sarokból, anya sikított, Makula nyávogott, a vihar kitört, én sóhajtottam, és felvéve az elejtett fonalat, a tegnapi estéről kezdtem mesélni.

Visszaeső

Egyszerűen nem akarom elhinni, amit a monitorom jobb alsó sarkában látok. Pedig nincs min meglepődni, ebéd után az idő önálló életre kel, és izomról izomra haladva mozdulatlaná dermedt, hogy aztán egészben lenyeljen. Csak úgy lehet védekezni ellene, ha felállok, és megmozgatom magam, de most elég ránézni Zsoltra, és már hallom is, ahogyan a legutóbbi meetingen határozottan felhívja mindnyájunk figyelmét arra, hogy ez a mostanában elharapódzó hozzáállás, óránként akár kétszer is elhagyni a munkaállomást, itt, ezen a munkahelyen, nem fér bele. Megemberelem magam, és nem mozdulok a helyemről, inkább riszálni kezdek a forgószékekkel jobbra-balra. Ez már majdnem olyan, mintha mozognék.

Ha legalább az ablakot ki lehetne nyitni, ha legalább befújna a szél a papírok és a frizurák alá, ha a szobanövények levelei is megrezzenhetnének, mint odakint a díszfák lombja, ha legalább egy árva legyünk vagy szűnyogunk lenne, hogy érezzük, hogy még élünk... de nem lehet, mert ebben az irodában nincs ablak, helyette törhetetlen és nyithatatlan üvegtáblák vannak, amelyek a padlótól a plafonig érnek, és szorongató a levegőtlenység, és a klímaberendezés beállításai körül minden nap terméketlen viták robbannak ki – de most, hogy Zsolt is itt ül köztünk, kollegiális egyetértésben hallgatunk, és izzadva verjük a billentyűzetet.

Jobb híján végigklikkelgetem a monitoromon megnyitott ablakokat. Messziről úgy tűnhet, mintha dolgoznék, közben ki-kilesek a panorámaablakon. Kint sincs semmi érdekes: a dohányzásra kijelölt hely üres, és a szemközti építkezésen semmi sem moccan. Csak

jóval távolabb, az utcán szaladgálnak az emberek mindig változatlan sietséggel, túl messze ahhoz, hogy bármit is kezdhetnék velük. Valamivel közelebb kismadarak cikáznak a levegőben. Alighanem esni fog este. Majd éppen öt perccel indulás előtt fog eleredni, biztosan felhőszakadás lesz. Én meg a reggeli rohanásban otthon hagytam az esernyőt, és mintha a konyhaablak is nyitva maradt volna, vagy becsuktam?

Mire az ember agyáig eljut, hogy egy kismadár éppen őfelé, vagyis egyenesen az üvegtáblának repül, már koppan is a madár, és lehanyatlik, csak egy alig észrevehető, zsíros folt marad utána. Az iroda egy pillanatra sem némul el, idebent semmi sem változik, és odakint is csak annyi történt, hogy foltos lett az ablak. Majd jönnek a rasztahajú ipari alpinista srácok, és lemossák. A kezem az egérre szorítom, és a forgószékkal sem szórakozom már, csak bámulom a foltot, pedig nem akarom, és már jön is az a hülye érzés, hogy legszívesebben bekucorodnék az asztal alá, vagy felmásznék a páncél-szekrény tetejére, ha muszáj, akár lappal együtt, csak ne kelljen folyton ebben a nyomorult székben ülni a törhetetlen üveggel szemben, de itt sajnos nem lehet az asztal alatt vagy a szekrény tetején dolgozni, sőt még az udvaron sem lehet, még egy megbeszélést sem lehet kint megtartani, fent megmondták Zsoltnak a múltkor után, amikor túl hangosak voltunk. Jobb híján és végszükség esetén vécére még ki lehetne menni, ott legalább hűvös van, és a levegő is jobb, mint itt, ott be lehet zárkózni, és egy kicsit el lehet ácsorogni. De még csak fél óra telt el az ebédszünet és két nap a lecseszés óta, korai lenne még vécére menni.

Nem, itt kell maradni és ki kell bírni, mint egy szobafogságot. Ki fogod bírni, csak emlékezz vissza arra a nyári délutánra, amely egy elszabotált csendes pihenővel kezdődött, aminek a nagymama rosszulléte és kórházba szállítása lett a vége. Még jó, hogy az ijedségen

túl nagyobb baj nem történt, de az sem rajtad múlt, és lássuk be, nem sokat változtál azóta. Állsz a gyerekszoba közepén a Petőfi utcai lakásban, és ártatlan arccal mérlegeled a lehetőségeket, készen arra, hogy mindent elronts. A kicsi mélyen alszik, az őrségre kivézenyelt nagymama tátott szájjal szunyókál, horkol. Megígérted neki, hogy olvasni fogsz, vagy más csendes elfoglaltságot keresel, ha már ledőlni nem vagy hajlandó. De arról igazán nem tehetsz, hogy Kőrösi Csoma Sándor életében egyetlen egy négyzetmilliméter sem akad, ahová ne ért volna még el a színes ceruzáid hegye, és a világatlaszba is régen berajzoltad az útvonalat, amit követni fogsz, csak azt nem tudni, hogyan tovább Dardzsilingtől, ahol a példaképeddel ellentétben leküzdöd majd a maláriát.

Kisurranasz a gyerekszobából, és határozott, de halk léptekkel a nagyszoba nyitott erkélyajtájához mész, alulról megfogod a lehúzott redőnyt, felemeled, átbújsz alatta, és kívülről visszahúzod. Éppen csak egy kicsit nyikordult meg, de azért vársz egy kicsit, és hallgatózol. Nemsokára a korláton lóbálsz a lábad, ücsörögsz, mintha meccset néznél, pedig sehol senki. Végül kiugrasz. Nem is, inkább kiesel. Szinte semmi szándékosság nincs benne, egyszerűen csak lecsúszott a feneked a földszinti lakásotok erkélykorlátjáról, amikor véletlenül nem kapaszkodtál. Elterülsz a földön, de aztán gyorsan felpattansz. Felhorzoltad a térded, szerencsére nem vészes, nem fog feltűnni a többi folt és elkapart seb között. Anya néha felássza a szikes földet, és fűmagot szór szét az erkély előtt, a fű pici foltokban kinő, ti lelkesen locsoljátok, hogy hajrá, csak így tovább, kicsi fűszálak, aztán egy éjszaka mindent eláraszt a kiüríthatatlan gaz, amit pillanatok alatt kiszív a nap. Igazán nem kellemes hasra esni a tarackon, bár a betonnál azért jobb. Halottnak a csók, mosolyog az apád, amikor munkához láttok, és visszafordul a meccs felé, hiszen

ő már számtalanszor megmondta, hogy kár a gőzért, ez itt nem Wimbledon. És neki igaza szokott lenni.

Ha a nagymama most látna, biztosan nem dicsérne meg, három, illetve négy okból sem: 1. ráncigáltad a redőnyt, 2. kiugrottál az erkélyről, 3. megütötted és összepiszkoltad magad, 4. megint elkalandoztál. De a nagymama tekintete a belső tájat pásztázza, úgyhogy ahelyett, hogy rögtön visszamásznál, akár meg is kerülheted a házat, amely úgy fest a tér szélén kuporgó vályogházakhoz, de még a nagyobbcska családi házakhoz képest is, mintha valaki egy óriási építőköcköt ejtett volna le néhány babaház közé. És ha már idáig kimerészkedtél, akár át is vágatsz az úton, aztán átugorhatsz az árkon, és a saját szemeddel győződhetsz meg arról, hogy a játszótéren sem jobb a helyzet. Sehol egy ismerős arc, csupa óvodás mindenhol. Hiába lesed a szemközti ház ablakait, az üvegszemek hályogosan hunyorognak rád, életjelnek nyomát sem látod. Biztosan a többiek is büntetésben vannak. A pályán nagyok játszanak, nem ismered őket, illetve látásból igen, éppen ez az, meg sem próbálsz odasündörögni hozzájuk, hogy vegyenek be, csak kiröhögnének.

Nincs mit tenni, ha egyszer egyedül vagy, nekiállsz gyakorolni. A hinta előtti korláton egyensúlyozol, ahogy mostanában mindig. Már a háromnegyedéig el tudsz menni, minden nap egy kicsit tovább. Ha ezzel megvagy, akkor majd a hullámmászóka jön, aztán egy szép napon flitteres balettruhát öltesz, és egy kifeszített madzagon átsétálsz az Angyal-vízesés fölött, ahogyan az a fiú a tévében, akinek a haját mutatvány közben összevissza fújta a szél, de neked bot sem kell majd hozzá. Ezúttal azonban hamar ráunsz az egészre. Hiába tudod jól, hogy gyakorlat teszi a mestert, ma egyszerűen nem megy, három-négy lépés után lecsúszol, mintha tegnap kezdted volna. Nem erőlteted a dolgot, inkább felkapaszkodsz a házmá-

szóka tetejére, beakasztod a lábad, és hanyatt veted magad. A világ egyszeriben megfordul körülötted.

Szeretsz lógni. Élvezed, hogy a hajad földnek áll, a lábad pedig égnek. Pontosabban a föld áll égnek, és a focizók és a pálya körül legelésző tehenek is égnek állnak, és a kátyús égen egy bicikliző néni kacszázik keresztül, és szürke porfelhőt húz maga után, az ég pedig földnek áll, és te két lábbal az égen állsz, és egy égnek álló anyuka rád pirít odafentről, hogy mit művelsz, hát normális vagy te, hagyd ezt abba, de azonnal, és másszál le onnan, de most rögtön, mert a végén még leesel neki és szörnyethalsz, vagy ami még rosszabb, egész életedre nyomorék maradsz, és tologathatnak a szüleid ide-oda, és a mentő csak egy óra alatt ér ide, és te addig itt fogsz kitekert végtagokkal vonaglani, a kisebbek pedig sokkot kapnak meg leutánoznak, és akkor mi lesz, ki lesz azért a felelős, iskolás létedre igazán több eszed lehetne! És akkor abba hagyod, nehogy föless a földre és kitörd a nyakad, és fuccs legyen az egész kalandos életednek. Előbb felhúzod magad, aztán szép lassan lemászol, és utánozás majomszokás, morgod csak úgy a fogaid között, hogy mást ne mondj, mert nem szoktál akárkinek visszabeszélni, és már el is ment a kedved az egész játszótértől, ahonnan ki kellene tiltani az összes hülye felnőttet, ahogyan a gyerekek sem mehetnek be a kocsmába, kivéve, ha az apjuk küldte le őket. Csak az vigasztal egy kicsit, hogy harci díszeid láttán visszahőkölni látod, és mérgebben meg sem állsz a Kiskanálisig, hátha ott végre békén hagynak.

Persze oda már nem is mehetnél, jobb ilyenkor a közelben maradni, de a téged ért méltánytalanság minden józan mérlegelést elhomályosít. A békák úgy kuruttyolnak a kanálisban, mintha más nem is lenne a világon, csak ők. És nincs is más, csak néhány tehén kikötve, de tehén mindenhol van, átnézel rajtuk, mintha ott se lennének. A mindent elnyelő kuruttyolásra figyelsz, figyeled, ahogyan

téged is elnyel. Itt béke van, végre megnyugszol, aztán eszedbe jut, hogy foghatnál egy kecskebékát. Nem azért, hogy lenyessd a lábait, vagy felvágd a hasát, hiszen nincs is bicskád, másrészt békaboncolás úgyis lesz majd ötödikben, Szasza mondta, harmadrészt pedig biztosan kidobnád a taccsot vagy elájulnál – hanem csak úgy. Mert kettévágni egy gilisztát, vagy lecsapni és kibelezni egy halat, az egy dolog, és megint más elevenen fölszeletelni egy békát, amelyik úgy kuruttyol, hogy az mindent elnyel. Mégis jó lenne megfogni egyet, csak úgy, érezni a szívdobogását, érezni, hogy majd' szétrobban a markodban, pedig csak él. Úgysem tudnád bántani. Majd később, az iskolában, ott majd belevágsz, és felnyitod a hasát, ha egyszer kötelező, különben is, az már biztosan döglött lesz.

Inkább virágot szedsz, mezei boglárkát, tele van vele az árok. Olyan, mint a nap, és magadban így is hívod: napvirág. Majd odaadod anyának este, ha megjött, egy kis büntetésmérséklést talán el lehet érni, legalább az esti tévzésre. De nem, egy csokor fonnyadt boglárkával most semmire sem mész, sőt csak rontanál a helyzetben, hiszen szobafogságban vagy, és a padlószőnyegen nem nő virág, úgyhogy a csokrot a vízbe hajítod, pedig nem is lehet látni a vizet. Szétterülnek a sárga virágok a békalencsén, és úgy virítanak az új helyükön, mintha eleve ott nőttek volna. Nézed egy darabig a vízi rétet, hallgatod a békákat, és érzed, ahogy a mintásra égett bőrdet tovább pörköli a napsütés. Vakarózni kezdesz, a lehámlott bőrdarabok a koszos körmöd alá ragadnak. Most még jobban ég az arcod, de megpróbálsz nem foglalkozni vele, inkább tépsz egy fűszálat, a szádba veszed, és a tehénlepények között szökdecselve elindulsz vissza. Amikor az egyik láncban megbotlasz, a tehén akkorát bög, hogy álltó helyedből átugrod az árkot.

Hazafelé menet szórakozottan rugdosod a köveket a kombáj-nok lyuggatta úton, miközben lélekben arra melegítesz, hogy az er-kélyen beleírod a naplódba a tegnapi kirándulás Igaz Történetét. Életed eddigi legjobb kalandjáról fogsz írni, amely méltó megala-pozása távoli, titokzatos vidékekre vezető majdani felfedezőújtjaid-nak, eljövendő kalandos életednek: arról, hogy kimentetek a ha-tárba, messze, a Nagykanálshoz, mind a heten, te, a kicsi, a két Joó meg a három Nagy. Hirtelen ötlet volt, fogtátok a Nagyok botjait, és elindultatok pecázni. Csak ide, a Kiskanálshoz, de egy kicsit tá-volabbi, nyugodtabb helyre akartatok menni, és egyszer csak el-fogytak körülöttetek a házak, és ti ott álltatok a határban, a nap ara-nyosan süttött rátok, és a határ egyre csak tágult és tágult, és ti nem álltatok meg, csak mentetek, pedig össze sem beszéltek, mentetek egészen a Nagykanálisig, ami jó messze van, de ez csak visszafelé tűnt fel igazából.

Hatalmas, kék vizek nyújtóztak a réten, mintha egy végtelen ten-ger lett volna előttetek, de ti bátran átgázoltatok a langyos tocsogó-kon, amelyek közelről barnának tűntek. Messziről integettetek a ju-hásznak, aki kalapját meglendítve fogadta a köszönésedet, és a kutyái sem ugattak rátok. Amikor menet közben lenéztél, hogy az ebihalak mozgását tanulmányozd, észrevetted, hogy a víz alatt a szi-kes föld telis-teli van birkabogyóval, de a felfedezésedet megtartot-tad magadnak, nem akartad veszélyeztetni az expedíció sikerét. Ha-zafelé viszont kerülővel jöttetek, mert Szasza lába tele lett kiütéssel, ezért értetek haza későn, ezért maradt el a tervezett halvacsora a Nagyoknál, ezért kaptál szidást, szobafogságot és különféle eltiltá-sokat.

Fölötted, a villanykarón golya kelepel, mintha téged köszöntene, és te visszaköszönsz neki és az egész népes családjának. Tegnap is sok madarat láttatok, golyák békásztak, kanalasgémek és kócsagok

rebbentek fel innen-onnan, még egy rétisas is körözött fölöttetek, de sajnos nem csapott le, pedig lélegzetvisszafojtva vártad. Tűzokkal nem találkoztatok, viszont találtál egy hatalmas tollat, amit mindjárt a szemüveged mögé tűztél. Az arcotokra a Nagyoktól hozott fogkrémmel harci díszet kentetek, és annyira törted a fejed a megfelelő indiánneven, hogy megbotlottál, és ráléptél a kicsi sarkára, aki hasra esett, és csurom víz lett. A nyomaték kedvéért el is bőgte magát, de Szasza felkapta a hátára, és a csatornapartig lovagolt vele. Mire odaértetek, félig meg is száradt, és teljesen meg is vigasztalódott Nyuszifül, a törzs legfiatalabb tagja, és legalább ezt az egyet nem árulta el este, mert a bőgést már szégyelli ő is, amúgy viszont mindent elmondott anyának, mert kicsi és hülye, és elég nehéz elhinni, hogy ez egyszer megváltozik, miután egész életében kisebb lesz nálad.

Nem csak neked volt nehéz nevet találni. A Joó lányok valami lányosat szerettek volna, de semmi sem jutott az eszükbe. Gina végül Verőfény, Lili pedig Délibáb lett, ahogy javasoltad, a Lápi Lidérc sajnos egyiküknek sem tetszett. Szasza Nagy Tesónak nevezte el magát, és ő lett a törzsfőnök (ezt mondani sem kellett), Beni pedig Kis Nagy Tesónak. Neked Babetta neve tetszett a legjobban: Égbekiáltó Középső Ujj, amit jelbeszéddel is tudatott veletek, miután felvetted, hogy legyen ő a Középső Nagy Tesó. Már csak te voltál hátra, de a tökéletes név nem akart az eszedbe jutni.

– Na, mi van, te? Réti Csík – biccentett feléd a Főnök. Nem volt rossz, mégis megráztad a fejed, és nyargalni kezdtél a csatornát jelző nyárfasor felé, nehogy rád ragadjon ez a majdnem tökéletes név, mert a teljesen tökéletes indiánnevedet neked kell kitalálnod. És futás közben hirtelen eszedbe jutott, és örömdben az égre üvöltöt-

ted. Még hallottad a két Nagy nevetését, hogy ezt meg honnan vetted, mégsem kötötted az orrukra, csak vágattál a pusztában, és vadul vonyítottál, futásodat porfelhő kísérte.

– Honnan, hát a könyvespolcról, honnan? – nevetett fel a szikrázó napra Pusztai Farkas, és nyargalt tovább, mígnem hirtelen lecövekelt egy homokbuckába fúrt lyuk előtt, ahol egy jókora tetem hevert kiterítve: egy láb, két láb, nyak, fej, csőr, fél szárny, tollcsomók, belek szétszórva a homokon, mintha vacsora után elfelejtették volna leszedni az asztalt. Nagyon bűdös volt, de Pusztai Farkas meg sem moccan, csak nézte a nagy összevisszaságot, mint akit megbabonáztak, és talán még mindig ott állna, ha Középső Ujj el nem rángatja onnan. Perceken belül izgatottan mesélte a többieknek a nyárfa alatt, ahol a pecázáshoz táborot vertek, hogy éppen ott lakmározott a ravaszdi, ott a bokor mögött, de a farkasüvöltéstől úgy berezelt, hogy már kotort is vissza a lyukba. Még éppen kilógott a vörös farok vége, de nem sikerült elkapni sajnos.

De ez mind semmi ahhoz képest, hogy hazaindulás előtt összeszorított fogakkal belegázolt a csatornába, és széles vigyorral az arcán úszott egy becsületkört. Végre a többiek is láthatták, hogy kivel van dolguk, hiába egyetlen árva halacska akadt a horgára, hiába nem kedvezett a horgászszerecsé, vakmerőségben nincs, aki legyőzze Pusztai Farkast. De azt már csak te érezted, mi zajlik odalent, az opálos víztükör alatt, hogy a hasadat hínár simogatja, a kezedbe tuskés indák csimpaszkodnak, és a lábad is folyton belegabalyodik valamibe, hogy a kanális hideg zöldje fáraszt, és húz lefelé, és minden csapás egyre nehezebb és nehezebb, a végén már alig bírtad. Két percig sem voltál a vízben, de a szád ellilult, az izmaid megmeregvedtek, és kifelé jövet, az agyagos talajon csúszkálva már egész testedben reszkettél. Imbolyogva másztál ki a partra, és imbolyogtak

körülötted a fák meg a többiek is, aztán elterültél a földön, lehuny-
tad a szemed, és nem mozdultál, csak hagytad, hogy a napsugarak
gyöngéden felitassák bőrödről az ólmos vízcseppeket, és lassan
megszűnjön az imbolygás is benned. Ha egy óriásgyerek a tenye-
rébe vett volna, szétrobbant volna a marka, ahogyan a szíved is
majd' kiugrott. A Nagyok megint rajtad nevettek. Éppen úgy nézel
ki, mint egy kis hal, mondták, mint egy partra vetett pirosszárnyú,
egyre kisebbre emelkedik a mellkasod, míg lassan meg nem nyug-
szik... már mozdulatlanul fekszel és... kész, meghaltál, véged!

És tényleg véged volt, de feltámadtál, és harangzúgás közepette,
teljesen elcsigázva, a fehér fogkrémréteg körül valódi rézbőrűre
égve vonultál be a többiekkel a faluba. A pályával szemközt, az
egyik porta előtt két öregasszony támasztotta a kaput. A szemben
állóval találkozott a tekinteted, és hirtelen azt hallottad, nem is, azt
láttad, vagyis azt olvastad le a szájáról, mert a hangot te magad
mondtad alá, a hang a te fejedben született meg, amikor elfordultál:
túristák. Túristák, mondta egy hang a fejedben, erre megbotlottál, és
kicsúszott a kezedből a zacskó, benne a vacsorának szánt keszeged-
del. Kifolyt a víz, a pirosszárnyú ott tátogott az úton, verte magát a
földhöz, mint egy hisztis kisgyerek, és mégsem hajoltál le érte, csak
nézted, ahogy kezd megnyugodni, és amikor felpillantottál a többi-
ekre, már csak a hátukat láttad, a sarkon pedig anyát. Ott állt anya
a sarkon a Joó anyukával meg a Joó nagymamával, már kiszúrtak
benneteket, nem mozdultak, csak vártak.

Megtorpantál, és mintha szólítottak volna, körülnéztél. Nem kö-
szöntetek, hallottad a hangot, az volt a baj, köszönni kell a néninek!
De hiába kerested, az öregasszony már eltűnt az orgonabokrok mö-
gött, gumicsizmája csikorgását elnyelte a malacok visítása és a trá-
gyalé, úgyhogy a többiek után eredtél, rosszat sejtve, de kitárt szív-
vel szaladtál az elkerülhetetlen végzet felé, és azzal vigasztalódtál,

hogy holnap a szobafogságban mindenképpen leírod a naplódba ennek a kalandos napnak a krónikáját, és hozzá térképet is rajzolsz, holnap, amikor még minden részletre tisztán emlékszel, hogy legalább ezt a napot el ne veszítsd, ha már a vörösszárnyú keszeg végleg kicsúszott a markodból. És most, a ház elé érve megint csak megtorpansz, és eltátod a szádat, mintha egy harapni készülő halacska lennél, a redőnyt ugyanis felhúzták, az erkélyajtó pedig zárva. Nem lesz ma már naplóírás, mehetsz csöngetni, most már hivatalosan is visszaeső vagy. Nyomatékkal köhintenek mögötted, és valaki megérinti a válladat.

Hirtelen minden kitisztul, még a fejemet sem kell elfordítani ahhoz, hogy felfogjam, mi történt. A szemem előtt szürke foltok cikáznak, de a szemközti asztal jól kivehetően üres, csak egy zakó árválkodik mögötte a székre terítve. Szeretem a barnának ezt a megnyugtató árnyalatát, jól megy Zsolt szeméhez és a kárpit kékjéhez is. Nem látok mást, csak ezt az egymással játszó két színt, miközben a többiek vadul gépelnek körülöttem, és a kattogás fedezékéből figyelnek. Olyan, mintha az egész bal oldalam egy ritmikusan rángó, robbanásra kész izomköteg volna. Zsolt mögöttem áll, keze a vállamon, és a monitoron tükröződő arcomat nézi. Semmit sem látok, de tudom, hogy így van, és képtelen vagyok megmozdulni.

Kisbetűs

Apu csak egyszer akart pofon vágni, de anyu azt sem hagyta neki, pedig akkor minden másképpen alakult volna. Úgy látom magam előtt most is a jelenetet, mint egy hosszú másodpercekig tartó, néma, de zihálásokkal, sziszegéssel és székcsikorgással kísért táncelőadást: anyuék a fejem fölött hadonásznak, cibálják egymást, mintha tangóznának. Az első érintéstől anyu vezetett egészen addig, amíg apu ki nem tépte magát az öleléséből, és ki nem viharzott a konyhából, végigrohanva az L-alakú folyosón, hogy aztán az előszobában magára kapja hírhedt Colombo-kabátját, és elrohanjon valahová, ahol a *saját házában* több megértésre lel. (A lakás 75%-ban anyuék volt, és 25%-ban az enyém, bár ezt akkor még nem tudtam, és mint kiderült, apu sem.) Hallottuk, ahogy megbotlik a küszöbön, és káromkodva letrappol a lépcsőn, pedig nálunk nincs káromkodás, különös tekintettel a másokat lealacsonyító szavakra, ez a szabály, amit szigorúan betartottunk, ha anyu jelen volt, és legtöbbször a távollétében is.

A bejárati ajtó nyitva maradt, hallani lehetett, ahogy zörgeti a huzat, de anyu nem állt föl, hogy becsukja, nyilvánvalóan nem akart lehetőséget adni arra, hogy a szobámba surranjak. Vallatásomnak így a lépcsőházi események szolgáltak háttérzajul: hallottuk, ahogy Balogh Marci káromkodva fölcipeli a babakocsit, Kecskés néni majdnem sírva a cekkerét, Tamási Tóni és az idióta barátai röhögve és a korlátot ütögetve lerohannak a negyedikről (azóta csinálta ezt Tóni mindig és szándékosan, nem csak néha és önkéntelenül, amióta apu szólt az anyjának, hogy ha lehet, kérje meg Tónit, hogy ne ütögesse a lépcsőkorlátot, amikor le-föl szaladgál a lépcsőházban,

mert így nem lehet dolgozni, mire Jucika azt mondta, hogy ez valóban jogos kérés a Faragó úrtól, de akkor ő is tisztelettel megkérné a Faragó urat, hogy este kilenc után ne verje már olyan durván az írógépet, és egyáltalán minden napszakban hallgassa egy kicsit halkabban a Kossuth rádiót, mert a lakóközösség egybehangzó véleménye szerint így nem lehet élni, és apu is elfogadta Jucika és a lakóközösség kérésének jogosságát, és Tónival ellentétben ő tartotta is magát a megbeszéltekhez, ami miatt egyre csak gyűlt benne a feszültség, mígnem egy nap az egészet a mit sem sejtő Tamásira öntötte a biciklitároló előtt, aki elfogadta Faragó úr sérelmeinek jogosságát, és ígéretet tett arra, hogy a szuszt is kiveri abból a bűdös kölökből, amiről apu minden meggyőzőerejével próbálta lebeszélni – hogy végül mi történt a Tamási és a kis Tamási között, azt nem tudni, de utóbbi ettől kezdve előre köszönt családunk minden tagjának, beleértve engem is, ám itt ezen a ponton még nem tartunk), aztán Tóni megint fölszalad, és kisvártatva megint le, és egy csomó más ember is jött-ment a lépcsőházban, néhányuknak biztosan föl is tűnt a résnyire nyitott ajtó, amit a huzat finoman csapkod, mégsem csöngetett be senki. A Flúgos Faragóék dolgaiba inkább nem ártották bele magukat az emberek, nem volt cérnájuk ahhoz, hogy hosszú előadásokat hallgassanak végig piszlicsáré témákról.

Azt a Flúgos-dolgot nem lett volna szabad apu fejéhez vágnom. Mit tehetett róla szegény, hogy a környezetünkben élőknek semmi érzékük a környezetünk védelméhez (nem fogják föl, hogy róluk van szó! meg a gyerekeikről! meg a gyerekeik gyerekeiről! – szokta mondogatni), a csikkek csak úgy kipörögnek az ujaik közül, hogy a sittel megrakott teherautók határbéli kitérőit és a sok egyéb szándékosan és folytatólagosan elkövetett környezetrombolást ne is említsük, és ha valaki szemétszedést szervez, hogy legalább egy

időre eltakarítson utánuk, azt minimum hülyének nézik, de ha a fő-
téri fák kivágása ellen emeli föl a szavát, egyenesen közveszélyes-
nek, mert parkolni azért kell valahol – persze hol érti meg ezt egy
ilyen flúgos, aki hóban-fagyban biciklivel jár, és ha tehetné, min-
denhová madáretetőket rakna ki, és amikor évente egyszer kivonul
a tűzoltóság, és lefecskenkezi a Dózsa platánjairól a mindent ösz-
szerondító és folyamatosan zsinatoló csókák fészkeit, úgy áll ott a
hülye Colombo-kabátjában a narancssárga kempingbiciklijével,
mint egy mártír a keréketörésre várva, és minden járókelőt véget
nem érő előadásokkal traktál az élővilághoz való felelős hozzáállás
fontosságáról, nem letagadva a túlszaporodott csókaállomány való-
ban problematikus voltát, amelynek kezelésére azonban jóval
humánusabb és nem melleleg hatékonyabb és gazdaságosabb
módszerek is ismeretesek, és tényleg csak melleleg megemlítve a
varjúfélék kiemelkedő intelligenciáját és a csókák monogámiáját, hi-
szén egyáltalán nem is ez a lényeg!

De neki sem kellett volna Tütü levelét lengetve arról papolnia,
hogy száználmas, méltatlan és közösségellenes tettemmel – a jelző-
ket a levélből idézte – porig aláztam nagyra becsült volt kollégája és
egyetlen bajtársa előtt, és közösségünkben szégyent hoztam a ne-
vére. Erre muszáj volt megkérdeznem, hogy mióta számít annak az
embernek a véleménye, akit maga nevezett egyszer, már bocsánat,
született seggnyalónak, aki csakis akkor vesz részt bármilyen akció-
ban, ha kijön a kistérségi tévé, és az első sorban villoghat, vagy ha
egyetemisták érkeznek terepgyakorlatra, és csillogó szemű lánykák-
nak magyarázhat a páfrányok meghökkenítő nemi életéről. Ami pe-
dig a nevét illeti, röhögnöm kell, mást nem is mondhatok, fejeztem
be, és a következő levegővel kedvezőbb irányba készültem terelni

a beszélgetést, de ahogy apura néztem, aki valami elképesztően hülye arckifejezéssel bámult a semmibe, nem bírtam magammal, és kifakadtam:

– Kisflúgos! Így hívnak! Hallod?! Ezek azt hiszik, hogy én is olyan vagyok, mint te?! Bárcsak senki se tudná, hogy ki az apám!

Apu összerezett, és szinte automatikusan fölemelte a karját, de azonnal meg is torpant, mintha szoborjátékot játszottunk volna. Csakhogy ez nem játék volt, és ettől vált egyszerre ijesztővé és viccessé és hihetlenné az egész – még talán el is nevettem magam, amikor anyu rávetődött.

Miután apu elrohant, egyszerre mintha álmomból ocsúdtam volna föl: mindjárt tudtam, hogy óriási hibát követtem el, amiért keservesen meg fogok lakolni, még ha nem is ebben az életben, hanem majd lapostetűként vagy penészgomba formájában. Könnyeimet anyu szokás szerint félreértette, és nekilátott, hogy befejezze, amit apu elrontott: az igazságszolgáltatást, amelynek révén a világ rendje helyreáll egy időre.

– Most nézd meg, mit csináltál – csóválta a fejét. Majdnem körülnéztem, hogy talán visszajött apu, ezt ugyanis neki szokta mondani. De anyu így folytatta: apunak mindenben igaza van, ők nem erre neveltek engem, és az, amit tettem, a nevelésük csődjével ér fel. Ők mindig a közösség tiszteletére és a munka megbecsülésére és a természet szeretetére tanítottak, erre ilyen vandalizmusra vete-medem, hogy szavakat sem talál. Tudom-e, hogy a szülői munkaközösségének mennyi munkája volt a régi erdészház lakhatóvá tételében, nem beszélve a teljesen új budi megépítéséről? Amit csak úgy szétrúgtam!

Bár nagy vonalakban igaza volt, nem hagyhattam szó nélkül a budi szétrúgását, miután nem a budit rúgtam szét, hanem az ajtaját,

illetve nem is szétrúgtam, hanem csak belerúgtam, mire a budi egyszerűen szétesett. Anyu egy kicsit meglepődött, hogy védekezéssel húzom az időt, és fölhívta a figyelmemet arra, hogy ezzel az üres szofizmussal, ami egyáltalán nem rám vall, biztosan nem érek célt, inkább arra adjak neki magyarázatot, ha tudok, miért tettem, amit tettem. Úgy nézett rám, mint aki tényleg magyarázatot vár, nem holmi költői kérdést tett föl, mint Tütü szokta, amikor ismeretterjesztő, vagy, ahogy ő hívja, tudatformáló előadásokat tart nekünk, például a felelős vadgazdálkodás szükségességéről:

– Mert az őzsuta micsoda? Valaki? Kis Faragó? – Ám mielőtt még belekezdhetnék az európai őz rendszertani besorolásába, leint, és elárulja a megfejtést: – Egy kurva! Ezt jegyezzétek meg, gyerekek, és jusson eszetekbe, amikor a Bambival nyomasztanak.

Ezt megjegyeztem, de anyunak mégsem mondhattam el, mert tiltott szót tartalmazott. Azt sem akartam az orra alá döngölni, hogy Tütü őt sem hagyta ki a felsorolásból, amikor egyik este a gimnazista lányoknak tartott kiselőadást a sátruk előtt arról, mely tanerők voltak meg neki boldogult ifjúkorában (vagy egy kicsivel később), és azt is fontosnak érezte elárulni, hogy akár hiszik, akár nem, igazgatóhelyettes asszony ugyanolyan kis nimfácska volt egykor, mint a lánya, vagyis én, és ez nem zoológiai, hanem mitológiai értelemben értendő – ha nem tudnák, a görög mitológiában a növények, tájak, vizek lelkét különböző nimfák testesítik meg, okította őket, és mivel ő biológiatanárként is inkább művésznek tartja magát, mintsem természettudósnak, nyíltan megmondja, hogy az ő szívéhez a növények közelebb állnak, mint az állatok, a gombák pedig még a növényeknél is jobban, ennek pedig legfőbb oka, hogy az ember is állat, a gombák viszont az űrből jöttek. Vagy valami ilyesmi.

Mivel nem válaszoltam, anyu az iskolában kifejezett fogásához folyamodott, és módszeresen faggatni kezdett.

– Jó. Akkor azt mondd el, mi történt a tábortűznél!

Jó... és mégis hol kezdjem? Mondjam el az elejétől a végéig az egészet, hátha csoda történik, és megérti? Hogy reggeli után Szabina se szó, se beszéd, eltűnt Lepkével, én pedig ott maradtam egyedül? Alig volt használható anyagunk, és nem engedhettem meg, hogy egész délelőtt semmit se csináljak, úgyhogy elindultam az erdőbe egyedül, és ha valahonnan hangokat hallottam, direkt a másik irányba mentem tovább...

Míntha elvarázsolták volna a világot, semmit sem értettem. Tavaly még minden jó volt, rengeteget gyűjtöttünk Szabinával, és hatalmas anyagunk révén olyan hatásosan tudtuk bemutatni ezt a sajátos élőhelyet, hogy korosztályunkban és szekciónkban első helyezettek lettünk a természettudományos diákkonferencián, amire Szabina úgy szokott hivatkozni, hogy megnyertük a tudományos konferenciát. Tütü szerint megérdemeltük a díjat, amellet még szép, hogy kihasználtuk a hazai pálya előnyét – csak így tovább, mondta, az újrázás a minimum, de ehhez föl kell kötni a gatyát, és rá kell tenni még egy lapáttal! Rajtam igazán ne múljon, már hetekkel korábban részletesen kidolgoztam a kutatási tervet, hogy ne vesztegessük az időt, csakhogy a terepen minden elromlott: első nap gyors lefolyású, enyhe ételmérgezést kaptunk mindannyian, második nap szakadt az eső, és kis híján beáztak a sátrak, és amikor végre neki lehetett állni a munkának, Szabina kezdte el bojkottálni. Már első nap húzta a száját, amikor megbeszéltük a teendőket, majd kibökte, hogy az ürülékek gyűjtését és megfigyelését ezentúl hanyagoljuk. Először nem is értettem, mi baja, furcsa lett volna éppen neki elmagyarázni az ürülékek jelentőségét az életnyomkutatásban, az egészet betudtam a gyomorrontás múltó tünetének, és megígértem, hogy az ürülékekkel ezentúl csakis én foglalkozom. Neki vi-

szont ez sem volt elég, követelte, hogy teljesen hagyjuk el a *szarozást*, hiszen végső soron egy csapat vagyunk, és ezzel őt is leégetem. Hiába beszéltem, minden észérv lepörgött róla, végül közölte, hogy inkább felejtjük el az egészet, és kezdjünk valami újba: például besegíthetnénk Lepkének. Csak meg kell fogni a hálóval a kis dögöket, a többit majd elintézni ő, nekünk nem kell, hogy vér tapadjon a kezünkhöz – ha nagyon akarom, a naplót vezethetem én, mivel Lepke is méltányolja, hogy precíz és rendszeres vagyok. Merjünk tanulni a nagyoktól, szónokolta Szabina föltartott mutatóujjal és kipirult arccal a budi előtti sorban várakozva, mire eldurrint az agyam, és azt mondtam, vagyis kiabáltam, hogy jó, akkor menjen lepkéket gyilkolászni, ha ilyen lusta picca, majd én folytatom a kutatásunkat egyedül, mire ő azt mondta, jó!, és a vécépapírt a kezembe nyomva elviharzott. Mintha futtában azt mondta volna, *idiótakisflúgos*, de talán félrehallottam.

Miután letértem az erdészeti útról, lassanként megnyugodtam. Jó volt egyedül lenni, csöppet sem hiányzott Szabina nyafogása. Végre az erdő hangjai is elértek hozzám, és magamban megállapíthattam, hogy ezek is életnyomok. Próbáltam kitalálni, melyik hang honnan jöhet, és mi válhatta ki, és annyira elmerültem az újfajta megfigyelésekben, hogy egyszer csak azt vettem észre, hogy alig néhány lépésre tőlem, egy szederbokor tövében egy őzbak hever. Jöttömre fölkapta a fejét, és megpróbált fölkelni, de rögtön visszahanyatlott. Néhány pillanatig meredten álltam, mintha növendékfa volnék (ahelyett, hogy aransakálnak tettettem volna magam), aztán, látva, hogy az állat nem mozdul, csak riadtan figyel, egy apró lépéssel közelebb merészkedtem. Az őz megint nyugtalankodni kezdett, de nem bírta fölállni. Megsebesült, vagy valami más baj érte, pedig egyáltalán nem tűnt betegnek, gyönyörű szép volt. Tudtam,

hogy akár oda is mehetek hozzá, hegyes szarvait úgysem tudja ellenem fordítani. Hirtelen az a gondolatom támadt, hogy egy elvarázsolt állatot találtam, és csakis én segíthetek rajta, bár fogalmam sem volt, mivel törhetném meg az átkot, és mi fog történni utána. Már csak néhány lépésre voltam tőle, amikor újfent nekirugaszkodott, és sikerült a mellső lábaira állnia, mire megfordultam, és rohanni kezdtem. Az erdészeti úton néztem csak hátra, de az őzet nem láttam. Az erdészházig futólépésben mentem, és mélyeket lélegezve igyekeztem megnyugodni.

Tütü a verandán borozott. Amint meglátott, lecsapta a magazinját, és faggatni kezdett, mi történt, hol voltam, hogy nézek ki, tiszta karmolás az arcom. Kapkodva elmondtam, hogy találtam egy súlyosan sebesült őzet, akit azonnal meg kell menteni, mire leszidott, hogy a szabályokat megszegve egyedül mentem ki az erdőbe. Amikor közbevettem, hogy ez tudtommal csak egy nyamvadt kis homokhátsági telepített erdő, és Lepke is egyedül jár ki gyűjteni, azzal vágott vissza, hogy egy kicsit sokat képzelek magamról, Lepke ugyanis gimnazista és fiú, én viszont egyik sem vagyok. *Még*, mondtam erre, de nem hagyta, hogy folytassam, hanem szokásától eltérően kiabálni kezdett, hogy ha engem elkap egy csavargó, miközben az erdőben flangálok, egy igazi szatír, aki megerőszkol és megfojt, akkor mit mond majd az anyámnak?! Nekem viszont nem volt időm ilyen hülyeségekre, úgyhogy elkezdtem rángatni a karját, hogy menjünk, mert a súlyosan sebesült őzön azonnal segíteni kell, és már indultam is vissza, mire Tütü rám förmedt, hogy nem megyek sehová, majd ő utánajár a dolognak, csak mondjam meg, hol láttam az állatot, de nekem eszemben sem volt megállni. Futás közben visszakiabáltam neki, hogy milyen büszke lesz rám apa, ha megtudja, hogy megmentettem egy igazi őzet a vadorzók kelepcéjéből, Tütü pedig kénytelen volt szedni a lábát, hogy utolérjen.

Sajnos egy idő után be kellett látnom, hogy fogalmam sincs, hol tértem le az erdészeti útról, és nemhogy a sebesült őzet, még a tisztást sem fogom megtalálni ebben a picsányi erdőben (ugyancsak Tütü szavajárása). Tütü hamar megelégedte a szaladgálást, és kijelentette, hogy azonnal indulunk vissza, mert nemsokára visszaérnek a többiek is, és neki még meg kell pucolnia egy bográcsnyi krumplit, amiben nagyon szívesen veszi a segítségemet, az őz miatt pedig ne aggódjak, már amennyiben nem csak a fejemben létezik, márpedig ő engem nem olyannak ismert, mint aki mindenfélét kitalál, csak hogy felhívja magára a figyelmet, a lényeg, hogy ide biztosan nem jönnek orvvadászok, ha egy kis eszük van, miután minden kérése ellenére akkora zajt csapunk, hogy csoda, hogy egyáltalán a vadak ki nem futnak az erdőből, a természetben pedig semmi sem történik hiába, ezt jegyezze meg, és a dolgok természetes folyásába beavatkozni vétek. Aztán arról kezdett el értekezni, milyen nehéz kor ez, amiben vagyok, mert ez már a tulajdonképpeni élet kezdete, de ne féljek, nem arra a bizonyos nagybetűsre gondol, hanem a kisbetűsre, amiről a felnőttek sose beszélnek, amit ő a maga részéről nagy ostobaságnak és felelőtlenységnek tart, bár mint gyakorló szülő és volt férj részben megért, és akkor most kihasználja a helyzetet, és tizennégy éves szeretetkapcsolatunkra alapozva apám helyett is fölvilágosít arról, hogy a legfrissebb kutatások szerint az embernek legalább 35 partnerrel kell szexuális kapcsolatot létesítenie, mielőtt végleg megállapodik, ami csak első hallásra tűnhet viszonylag nagy számnak, különösen, ha figyelembe vesszük a házasodási és gyermekvállalási kor kitolódását, amit ő mint a nők nagy barátja szívből üdvözöl, szokta is mondani meghitt körben, hogy most éri meg igazán nőnek lenni, de arra azért oda kell figyelni már egy olyan kis bakfisnak is, mint én, hogy az idő exponenciálisan gyorsul, úgyhogy

csak vigyázzak, nehogy egyszer csak azon kapjam magam, hogy elrohant mellettem az élet, amíg én a kitűnő bizonyítványommal meg a szorgalmi feladatokkal meg a megfelelési kényszeremmel voltam elfoglalva, és mielőtt még bármit is mondhattam volna, visszaértünk, és megláttuk Szabinát meg Lepkét a verandán ücsörögni. Tütü pohara kiürült, a magazin a földön hevert, Szabina pedig vörös volt, mint egy kis hangya.

Tütü a megszokott kedélyes hangján lehordta őket, amiért itt hagytak, én szerencsétlen meg az erdészház körül tekeregtem, mert nem mertem messzebbre menni, ráadásul be is estem egy szederbokorba. Még jó, hogy szemüveges vagyok, különben kifolyt szemmel tértem volna vissza, mint egy zombi. Amúgy föl lehet pattanni a pedagógusi karosszékből, és neki lehet állni krumplit pucolni. Lepke közbevetésére közölte, hogy a gyűjtött anyag rendbetétele várhat, különben is, ilyen kis biszbasz pillangócskákkal van tele a szertár, aztán mégsem szólt semmit, amikor Lepke öt perc elteltével elszívárgott, és ebédig nem is láttuk. Mégiscsak ő volt a biológia szakkör elsőszámú sztárja, de a krumplipucolás – hármunkkal ellentétben – egyáltalán nem ment neki.

(Anyunak – egy megérzést követve – ezt a készen kapott, Tütü-féle verziót meséltem el, mindössze a szemkifolyós megjegyzést és a káromkodást hagytam ki belőle.)

Szabina mindent nagyon bánt, ki akart békülni – ami (azután, hogy elmondtuk egymást mindenféle féregnek, például tejfehér planáriának vagy hólyaghúzó nünükének) meg is történt –, hogy végre elmesélhesse, mi volt Lepkével: tulajdonképpen semmi, de az a fajta semmi, ami már majdnem valami. Egész délután be nem állt a szája, így a terepnapló új, *Hangok* elnevezésű kategóriájának rubrikáiba mindössze egyetlen bejegyzés került:

H. Szabina

Homo sapiens sapiens(?)

13,5 éves, 160 cm magas, 47 kg, szőke, kék szemű

Levegővétel nélkül Lepkéről pocsog

Meg tudnám fojtani

Megfigyeléseimet este, a tábortűznél is folytathattam, ahol Lepke gitározott és énekelt, Szabina pedig úgy olvadozott, mint egy darab szalonna. Miután fölfogtam, hogy a kutatócsoportunknak annyi, jobb híján Tütüt figyeltem, aki ezredjére mesélte el a korai zuzmógyűjtő élményeit a gimnazista lányoknak (de ezúttal nem volt igazán elemében), amikor hirtelen az ölembe pottyant egy körberágott, félig megszenesedett kenyérhéj, és valaki azt suttogetta, nesze, Kisflúgos, ezt megeheted – nekem ugyanis be kellett érnem egymás kenyérrrel, miután Tütü a pénteki fiaskó után nem ment ki gombát gyűjteni az erdőbe, és krumpli sem maradt ebédre. Tudtam, hogy csakis Szabina lehetett az, de ő úgy csinált, mint aki észre sem vesz, ráült a kezére, a pulóverét pedig ráhúzta a térdére, és teli szájjal énekelte a *Petróleumlámpá*-t azon a szörnyű hangján. Kis idő után megvontam a vállam, és bedobtam a kenyérmaradékot a tűzbe.

Tütü abban a pillanatban elhallgatott, majd hosszú litániába kezdett a kenyér szentségéről és az afrikai éhezőről, amibe aput is belekeverte, akiről sok mindent el lehet mondani, de hogy nem erre nevelt, az biztos, és amikor megpróbáltam közbevágni, hogy mégis mit kellett volna csinálnom egy ilyen megcsócsált zsíros kenyérvéggel, amit még akkor sem ennék meg, ha érintetlenül és ezüsttálcán hoznák elé, és különben is, az egészségről csakis a hülye Szabina tehet, közölte velem, hogy a legförtelmesebb dolog az életben az árulkozás, úgyhogy jobb, ha most eltűnök a sátramban, mielőtt még

teljesen lerombolom azt a nem teljesen kedvezőtlen képet, ami rólam él benne, amióta a tanítványának nevezhet. (Iskolai környezetben mindig úgy csinált, mintha sose készült volna el rólunk az a fénykép, amin féléves koromban tisztába tesz, miközben őszinte imádattal nevetünk egymásra.) Erre szó nélkül felálltam, és bementem a sátramba.

Azt viszont már nem mondtam el anyunak, hogy megpróbáltam beleköpni Szabina hálósákjába, de a sajátomba sikerült, mire elsírtam magam, de a többiek szerencsére üvöltve énekeltek, így biztosan nem hallatszott ki a sátorból a zokogásom, ami az után tört ki belőlem, hogy eszembe jutott az a szegény Őz, az *én őzem*, aki a sötét erdőben fekszik egyedül, és bármelyik pillanatban megtalálhatják az aranysakálók, hogy elevenen szaggassák szét.

Másnapra úgy bedagadt a szemem, hogy mindenkinek azt kellett mondjam, árpa. Szabinát viszont nem bírtam levakarni magamról, egész reggel nyafogott, hogy legyek vele megértő, mert a szerelem sötét verem, majd megtudom én is, a barátság pedig örök, nem? Hagytam, hadd jöjjön utánam, amikor Tütü utoljára mindenkit kiküldött az erdőbe, de a Nagy Bucka tetején hirtelen leültem, mint apu, amikor a polgármesteri hivatal előtt ülősztrájkolt a kémiai szünyogirtás ellen, ami után anyu kijelentette, hogy még egy ilyen, és elválík tőle, és mondtam neki, hogy felőlem azt csinál, amit akar, elmehet vagy maradhat, csak a száját fogja be. Szabina megvonta a vállát, és egy kicsit távolabb leült, én pedig hanyatt feküdtem, és a fölöttem lengedező vörösfenyőt figyeltem. Teljesen máshogy nézett ki alulról: mintha nem is az unásig ismert fa lett volna, csak valami dolog, aminek neve sincsen. Amikor elszedültem, behunytam a szemem, és hallgattam, ahogy a szél a tűlevelek közé fúj. Olyan volt, mintha énekelnének körülöttem a fenyők, és hirtelen

tudtam, mi lesz az új kutatási témám, amihez senkire sem lesz szükségem, és Tütünek is biztosan tetszeni fog, és apunak is: az éneklő erdő.

Nem tudom, mennyi idő telhetett el így, a következő emlékem egy hatalmas recsenés. Azonnal fölültem, és teljesen lefagyva néztem végig, ahogy tőlünk tíz-húsz méterre kidől, és nagy puffanással a földre zuhan egy fenyő. Szabinával ugyanabban a pillanatban nézünk egymásra, mint ahogyan fél évvel korábban is, amikor a mi nevünket mondták ki a természettudományos diákkonferencia korosztályos első helyezetteiként, aztán egyszerre pattantunk föl, és kezdtünk el rohanni.

Anyunak mindebből csak a lényegét foglaltam össze röviden, majd az elbeszélésemet azzal zártam, hogy lent Lugosiékba ütköztünk, pontosabban Lugosiék lába elé gurultam be, mert az utolsó métereken annyira fölgyorsultam, hogy elestem. Lugosi már akkor is teli szájjal röhögött, hát még miután Szabina lihegve elkezdte magyarázni, hogy egy hatalmas fa dőlt ki nem messze tőlünk, és talán egy óriási vaddisznósorda döntötte ki, és lehet, hogy éppen felénk tartanak, és ijedten tekingetett fölfelé. Miközben föltápáskodtam, és elindultam a sátorhoz, a hátam mögött már azt skandálták, hogy *be-sza-ri szar-sze-dők*, meg *flú-gos fu-tam*, *flú-gos fu-tam*, és valaki fejbe dobott egy tobozzal, és ekkor történt, hogy belerúgtam a budi ajtajába, ahogy elmentem mellette. Ha tudtam volna, hogy a Tü... vagyis Töttös... vagyis Attila... *bácsi* ül bent a magazinjával...

– Szép – mondta anyu – mondhatom, szép.

Majd azzal folytatta, hogy mindabból, amit itt összehordtam neki, egyvalami derült ki számára: hogyan tehet *mindenki más* arról, amit tettem, csak én nem. Végül reszkető hangon hozzáfűzte, hogy kiköpött apám vagyok, és neki ebből az egészből kezd kurvára elege lenni, és legnagyobb meglepetésemre felpattant és elrohant, de a

bejárati ajtót gondosan becsukta maga mögött, mert anyu mégis-csak anyu, még ha életében először káromkodik is az egy szem lánya előtt.

Pedig még nem volt vége a történetemnek: Tütü óbégatása elől az erdészház mögé rohantam, a komposztálóhoz, ami inkább szemétdombnak mondható, mivel csak úgy odahánytunk minden ételmaradékot, és messziről hallani a férgek hemzsegesét, és képzeletben már láttam, ahogy Tütüt elnyeli az összeszakadó budi alatti pöcegödör, Szabina pedig hanyatt fekvé hever a fák között, és vad-disznók taposta testét túlvelelek fedik be, mintha egy tragikus hirtelenséggel elhunyt nimfa lenne, aki megtetszett egy túlságosan heves istenségnek (akkor talán nem így fogalmaztam volna), és már indultam is a félig bedőlt verem felé, hogy lemásszak a denevérekhez, és jól megmutassam mindenkinek, még ha ott pusztulok is a félelemtől, de abban a pillanatban valaki elkapta a fülem. Feljajdultam, és ahogy megfordultam, legnagyobb meglepetésemre Tütü állt velem szemben, és kedélyes hangon azt mondta:

– Na, gyere, Kisflúgos, itt a busz. Hazamegyünk végre.

És elindult, és én mentem utána, és tudtam, hogy tizennegyedik éve tartó szeretetkapcsolatunk fordulóponthoz ért, de hogy ekkora szemét lesz, hogy még ő márt be engem, és hamarosan – igaz, akarat ellenére – válókká avanszál, azt a buszon sem sejtettem, ahol maga mellé ültetett, hogy hazáig egy árva szót se szóljon hozzám, végig a *Félkegyelmű*-jét olvassa. Miután egyedül maradtam otthon, rövid ódöngés után azt a könyvet vettem le a polcról, és magammal vittem a szobámba. Mintha egy általam nem ismert, új faj egyedével találkoztam volna: egy darabig csak forgattam a kezeim között (még bele is szagoltam), végül fölütöttem, és olvasni kezdtem. Fogalmam sem volt, mire számítsak, mindaddig nem vesztegettem az időmet kitalált történetekre.

Csiki-csuki

Megint az *Álomvasutak* egyik állomásépületében ácsorgok, mint mindig, ha szívem innen oda vagy onnan ide húz, és percekben belül befut a vonat, de fogalmam sincs, hányadikra, mert ez egy külvárosi teherpályaudvar, itt nincs kijelző, se büfé, se vécé, se semmi, csak gaz meg szemét, itt csak hébe-hóba áll meg egy-egy személyvonat, és biztosan bementék már, és rohannék, ki innen, a sínek közé, csak le ne késsem, nem bírnék ki egy óra várakozást, de az *Álomvasutaknál* nem elég, hogy kimondod, hová mennél...

– Csak oda? – vágják a fejedhez minden alkalommal az undok kérdést, ezúttal olyan alattomos erővel, vagy annyira felkészületlenül ér, hogy beleszédülök. Nem is mondok semmit, a jobb vállam idegesen megrándul, mire az összekaristolt plexiablak mögött megfeszülnek a határozottan felrajzolt szemöldökívek (színük az *Álomvasutak* kitüntetett színe: koszos kék), ám hiába erőlködöm, a nadrágzseb szűknek bizonyul, mintha a bőröm alól próbálnám kikaparni az aprót, és odaát már nyílnak a sötétre kontúrozott ajkak, én meg rángatom tovább a zsebbe szorult öklöm, mire a fémesen csillogó körmök előrszegeződnek, én pedig behunyom a szemem, és összeszedem minden erőmet, és – patt, elszakadt a cérna, megszabadultam! Sóhajtván szórom ki a pénzt a markomból, élesen csörög a fém a fémen, fordul a tányér, a porcelánkarmok az asztallapon koccannak.

– Csak!

A pénztáros szó nélkül söpri be a pénzt és penderíti ki a fecnit, tekintetét a plafonra emeli, de mire vissza, én már itt sem vagyok, már ki is húztam a kívül-belül aládúcolt épületből, viszlát! Hiszen

bármelyik pillanatban összeomlik, és maga alá temet. Ha egy leszakadt gerenda szétüti a fejem, vajon mi folyik ki belőle? Kóc? Vagy hófehér sav, mint egy androidból? Vagy csupa apró kacat? Félig megemésztett idegen szavak meg kibogozhatatlanul összegabalyodott rémálmok meg összefirkált vonatjegyek minden mennyiségben?

A negyedik vágánynál már gyülekeznek az utastársak kis csoportokba verődve. Tisztes távolban megállok, jobb híján a távolság nyújtson fedezéket. Ismerősök is lehetnek köztük, vagy ami rosszabb, a szüleim ismerősei, a környezetükbe tökéletesen beleolvadó Kati nénik meg Laci bácsik, akik éles szemmel kiszúrnak, hogy villás nyelvükre vegyenek, jól megcsócsáljanak, és színpompás rágalmakba pácolva csak úgy közbevetőleg kiköpjenek a kőre, ha anyával összefutnak a boltban, mert megint nem köszöntem. Automatikusan beletúrok a hátizsákomba, pedig már a villamosmegállóban leesett, hogy a cigit Dodóék szobájában hagytam. Kéki jegyzete megvágja az ujjam, felszisszenek. Miközben megpróbálok kiszívni néhány csepp vért a mutatóujjamból, a hátam mögött, a harmadikon nemzetközi gyors robog át, a hangszóró meg se recscsen. Nem lassít, eszeveszetten zakatol és arrogánsan túlköl a vonat, a szele szétfújja a hajam. Nem rémlik, hogy az előbb szétnéztem volna az átjárónál. Egy kicsit le kell ülnöm a virágtartó szélére, különben még eldőlök, mint a hátizsákom, miután megint a tetejébe tömtem mindent, aminek súlya van, miközben az alja szinte üresen kong a műanyag dobozok miatt. Igazán jólesne, ha mellettem, a koszos zsepik meg a Red Bull-os dobozok meg a csikkek között néhány petúnia is megbújna.

A dübögés elültével korogni kezd a gyomrom, de az is lehet, hogy csak most hallom meg, a vonatomnak se híre, se hamva.

Kínomban a hatodikon veszteglő tehert figyelem, megpróbálom kitalálni, mi lapulhat a lezárt konténerben: hamisított tornacipők, fegyverek, emberek vagy egy árva kismacska, szinte hallom a panaszos nyávogását, de a hangosbemondó kíméletlen recsegése csírájában fojt el minden gondolatot. Legalább a gyomorkorgást elnyomja a zaj, és végre bemondják a vonatot, ami kiment innen, újra és újra és újra bemondják, a negyediknél felfordul a gyomrom, az ötödiknél elhagy minden remény, mégsem hányom el magam, és a kanyarban feltűnik a koszos kék csík, máris lassít. A fékek csikorgása lehetne a kegyelemdőfés, de befogom a fülem, és a jövőre koncentrálok, a meleg levesre meg az ágyacsámra, ami hűségesen őrzi testem lenyomatát, és az előttem álló 24 órára, amire a tegnapiak, vagyis a maiak után óriási szükségem van, hogy a holnapira formába lendüljek, amikor Janika tematikus buliján Mary Shelley leszek, aki Frankenstein teremtményének álmodja magát.

Azok, akik a második vágányra fogadtak, még csak most botladoznak át a síneken a drámai túlkölés közepette. Vannak, akik tűsarkúban hajtják végre a mutatványt, legszívesebben megtapsolnám őket. Mint mindig, most is épségben átér mindenki, ez megnyugtató: képtelen lennék visszamenni a koleszba, a vonatpótlót pedig nem élném túl. Míg az utastársak lerohanják az összefűjt ajtókat, és káromkodva feltornásszák magukat meg a cekkereiket meg a gye-rekeiket a meredek és magas lépcsőkön, hátrasétálok, és az utolsó kocsiba szállok fel. Itt csak néhányan ülnek, egyedül foglalhatok el egy teljes részleget, ahol egy egész család elférne, de két holtfáradt ingázó mindenképpen. Büdös van és meleg, de az ablakot nem lehet lehúzni, elsőre legalábbis nem sikerül, és nem is próbálkozom tovább, félholtan terülök el az ülésen. A hátizsákot magam mellé dobom, a cipőmet nem vagyok képes levenni. Így viszont nem rakhatom fel a lábam, úgyhogy a következő megállónál egy anyám

korú nő ül le a szemközti helyre. Ülhetne srégen is, de neki az ablak melletti hely kell, próbálok nem pofákat vágni. Behúdom a lábam, hogy elférjen, közben azon izgulok, nehogy elrepedjen a gatyám. Hát ne is, mert ilyen kockás gatyá még egy nincsen, kár, hogy az első mosással kicsináltam. A lényeg, hogy nem hurcolok haza szennyest, senki se turkál a gönceim közt többé.

A nő rejtvényfejtésbe merül, legalább nem kell kínosan kerülgetni egymás tekintetét. Piros tollal ír, ez vagány. Viszont a szemüvegét, amire aranyszínű zsinór van erősítve, letolja az orra aljáig, és fölötte nézi az újságot. Olyan, mintha letolt gatyában ülné, undorító. A szadista Kékít ügyesen kijátszva előveszem Bulgakovot, és megpróbálok olvasni, legalább addig, amíg látni valamit a lassan mindent összemaszatólkozó szürkületben. Csak az imént tűnt el a nap, jobbra, az ég alján izzó csík őrzi az emlékét. Olyan, mint egy seb, szinte látom, ahogy szivárog belőle a vér. Káprázik a szemem, hiába kapom el a tekintetemet, oda se kellett volna nézni. Azért egy darabig még küzdök a fekete-fehér csíkokon táncoló vörös foltokkal, de a körülmények nem kedveznek, folyton megállunk, felszállunk és leszállunk, aztán elindulunk, egy kicsit zötykölődünk, végre nekilődülünk és zakatolunk, de nem, megint lassítunk és hirtelen megállunk, és állunk és állunk, és aztán elindulunk és nekilendülünk, és megint lassítunk, szinte mindig lassítunk, és közben jövünk-megyünk, kivágjuk és bevágjuk, és átviharzunk, de jegyet még nem kezelünk, majd ha kidőltél, felpiszkálunk, és hangosan röhögünk, trombitálva orrot fújunk, és lekapcsolunk és felkapcsolunk, lehúzzunk és felhúzzunk, feladunk és leadunk, beszélünk, kiszólunk, kiköszönünk, kikurjantunk, kiköpünk, és beköpünk valami nem túl vicceset, de azért röhögünk egy sort és sört nyitunk, és beszívunk és kifújunk, mígnem hirtelen kiesünk innen oda, ahonnan már számtalanszor elindultunk, és ahonnan újra és újra elindulunk majd,

ha újra ott leszünk, és előbb-utóbb biztosan ott leszünk, hiába váltottunk jegyet *csak oda*, ha egyszer valami folyton visszahúz, nyúlni nyúlik, de nem ereszt, saját nekiveselkedésünk ereje fordul ellenünk, így lesz az odából vissza és a visszából megint csak oda, mintha rángatnának...

Összerezzenek, azt sem tudom, hol vagyok, de a koszos kék folt az orrom előtt mindent megmagyaráz. Zavaromban az államat törölgetem, szerencsére nem nyálas, előkotrom a zsebemből a menetjegyet meg a diákigazolványt helyettesítő szakadozott szélű, négybe hajtott A/4-es lapot, és az orrát szívó kalauz felé nyújtom. Ha kérés nélkül nyújtom oda, sose nézik meg, így az sem derül ki, hogy a pecsétet egy gyenge pillanatomban leragasztottam a Verocskától kapott csillámpónis matricával. Kezem a zsebem egyre mélyülő sérülésén nyugtatom, közben az uniformisból kitüremkedő, szőrös kezet figyelem, ahogy a jegyre firkál.

– Nem fog ez a kurva toll, mindjárt kibaszom az ablakon – hallok a kalauz színtelen hangját. Felnézek rá, de a tekintetünk nem találkozik. Ő mereven a jegyre bámul, én pedig kínomban az ablakra pillantok, és mire vissza, már kattan is a lyukasztó, majd anélkül, hogy rám nézne, a kezembe nyomja a jegyet, és szó nélkül elsétál. Nemsokára hatalmas dörrenést hallok, a kocsin könnyű remegés fut végig, és rajtam is, de a zakatolás ritmusa nem törik meg.

A szerelvény csaknem üresen és nagyrészt nyitott kocsiajtókkal közlekedik tovább a végállomás felé. A piros tollas nő eltűnt, a túloldali ülések üresek, a vonat zakatolásán túl, vagyis innen, fenyegető csönd van. Talán egyedül vagyok a kocsiban, talán mégsem. Felállhatnék és körülnézhetnék, de képtelen vagyok megmozdulni, inkább kibámulok a mocskos ablakon. A szemberohanó póznáig úgy-ahogy ellátni, a háttér eltűnőben. A szürkület, a leggyűlöltebb napszak, megérkezett. Ilyenkor minden elbizonytalanodik, mint

amikor egy csók vagy egy pofon után kinyitod a szemed, és semmire sem ismersz rá hirtelen. Reménykedve nézek a plafonra, de hiába, csak a középső villanykörték vannak a helyükön, szomorúan pislákolnak egy-egy fekete lyuk között. Háromszor ilyen világos lehetne, ha minden a helyén lenne, de akkor valószínűleg nem itt lennék. Sajnos öngyújtó sincs nálam, hogy felgyújtsam a kocsit, mint egy boldog vagy boldogtalan szurkoló, akit elöntöttek az érzelmei, inkább belemártom a mutatóujjam a mocskba, aztán a középső ujjam is csatlakozik, ide-oda szaladgálnak, azt játsszák, hogy ők ketten egy olimpiai bajnok jégtáncpáros, most éppen a gálán lépnek fel teljesen felszabadultan, a mutatóujjam a lány, a középső meg a fiú, mégis a mutatóujjam vezet, de a gyűrűsujjam is nagyon szeretne játszani, én viszont ezt nem hagyom, inkább kizárom a középső ujjamat, legyen boldog a gyűrűssel, és az árva, sebesült mutatóujjammal felírom az ablakra, hogy OTT HOL A KIS TÚR, de a folytatásra nem visz rá a lélek, szörnyen hangzik azzal a sok J-vel a szavak közepén, inkább azt írom oda, hogy RETÚR. A belső rímnek örülök, de az Ú-k miatt egy kicsit elbizonytalanodom. Ahogy a fekete ujjbegyeimet elnézegetem, elmegy a kedvem az egésztől. Kezem a frissen mosott gatyámba törlöm, úgylis öcsinek kell adni.

Fészkelődni kezdek, recseg-ropog a műbőr ülés alattam, ontja magából az ismerősen ocsmány, ragadós szagot. Nagyokat nyelek, de a szám kiszáradt, és még vizet sem hoztam magammal, annyira kapkodtam, hogy a fél hatost elérjem, és még úgy-ahogy ki is takarítsak előtte, különben a többiek meglincselnek vasárnap. Lehet, hogy a végén mégiscsak hányni fogok, még hozzá itt és most, és nemcsak víz, de zsebkendő sincs nálam. Képtelen vagyok összeszedni magam, hogy felálljak, kimenjek, és benyissak a vécébe, ahonnan olyan szag szokott kikúszni, hogy inkább a halál és a megsegyenyülés...

Most akkor idehányok? Ilyen még nem volt, ez tényleg mindennek az alja. Vagyis dehogynem: hiszen hánytunk mi már a vonaton, ha jól emlékszem, előbb én, aztán apa is csatlakozott. Egy közös kirándulásról jöttünk éppen haza, és a kis Ali, aki akkortájt voltam, úgy tekeredett ki apa tenyeréből, amikor élményekkel és vattacukorral degeszre tömve vonatra szálltak, mint egy héliumos lufi. De előbb még ötödjére is megkérdezte, hogy biztosan megvan-e a jegy, amire az van írva, hogy menettérti, de kimondva *letúr*. És megvolt, és minden rendben volt, legalábbis addig, amíg el nem indultak, aztán gyalázatosan leeresztett az a csodás nap, mert az a vonat tényleg irgalmatlanul lassan vonszolta magát, mintha egy döglődő sárkánynak annyi gonoszság nyomná a lelkét, hogy kegyelemdőfést sem érdemel, szenvedjen csak ki.

Mentek, mendegéltek, teltek a percek, múltak az órák, egyhangú bágyadtsággal siklott a táj, hiába lógott Ali az ablakban, se nyuszi, se őzike nem mutatkozott, amikor végre történt valami: egy birkanyáj fordult be a töltés alá, de mielőtt még összeszámolhatta volna őket, lehagyták a vonatot. Ez már neki is sok volt, apaapaapa, lehagytak a bariiiiiik, nyafogta, mire a morgolódásba belefásult utazóközönség, mintha csak erre a jelre várt volna, egy emberként ugrott talpra, csapta le a kártyalapokat, a sportújságot, a sörösdobozt, a végig sem égett cigit, és nézett szét felelőst keresve. Csakhogy a kalauz, mint egy rutinos bliccelő, halált megvető bátorsággal bevettette magát a végébe, csak az átizzadt uniformis jellegzetes stichjét hagyta hátra, amit az utazóközönség nem tudott kibaszni az ablakon, úgyhogy az első kocsi válogatott káromkodásokról visszhangzott, és akkor Szentkúti, aki még az állomáson tapadt rájuk, és egészen addig a közoktatási helyzet romlásán lamentált apával, drámai hangon kijelentette, hogy *a büdös életbe nem érünk haza*, vagyis soha, de soha nem fognak hazaérni, pedig letúrjegyet váltottak, fogta fel

Ali a helyzet súlyosságát, hogy soha többé nem eszik a tányérkájából, nem iszik a bögrécskéjéből és nem alszik az ágyacskájában, mert itt ragadt egy mocskos és bűdös vonaton, és már dőlt is belőle az átázott, összetöppedt, keserű, de még mindig élénk rózsaszín vattacukor, sajnos az új kötött pulóverére, nem pedig arra a hülye Szentkútira, aki kémiatanár létére verseket írt, akkor is valami felolvasásról jött éppen. Mindjárt bűdös is lett, amin még segített a kereszthuzat, csak hogy Ali annyira bömbölt, hogy apa jobbnak látta, ha kimenekülnek a forrongó kocsiból. Az út hátralévő részét az előtérben, a minden elképzelhetőnél bűdösebb vécével szemben, a padlón ücsörögve töltötték, mígnem csodák csodájára egyszer csak hazaértek. A rózsaszín foltos fehér pulcsi viszont ott maradt a vonaton, de apa részéről már az is igazán nagy dolog volt, hogy egyáltalán leráncigálta a gyerekről, annyira nem volt gyomra az ilyesmihez, ki is buktak belőle a restiben elfogyasztott fröccsök, de legalább a vécén, miután a kalauzt, akivel együtt focizott, kirimánkodta onnan. Ali később elhűlve hallgatta az élménybeszámolóját, miszerint hányás közben egy lyukon keresztül a rohanó talpfákat látni, és megfogadta, hogy egyszer ő is kipróbálja a dolgot.

Hányani mégsem hányt többé a vonaton, és az átélt szörnyűségek dacára egy darabig még azt válaszolta a felnőttek kedvenc kérdésére, hogy *vasutas! mint a mama meg a papa*, és élvezte, hogy jókat nevetnek a válaszára, és ha a Vasútsoron volt a nagyszüleinél, a tolatás zajára szenderült el, és arra is ébredt, és kijárt a régi rakodótérre vagonokat számolni a mamával, várta a sípszót és a tárcsa magasba emelését, aztán az egészből mégsem lett semmi, mert jött a többi nyomulós álom, és tett a kötött pálya elsőbbségére, nem is maradt más, csak ez a fura, kimoshatatlanul a lélekbe száradt érzés, hogy itthon vagyok, és az örökös fejkavarászás, mert az *Álomvas-*

*utaktól előbb-utóbb mindig vizsketni kezd valahol, roppant kellemtelen érzés, hogy megérint, pedig vége, menthetetlenül elmúlt – és vége a Vasútsornak is, leszálok, meglátom a citromsárgára festett házat, és elfordítom a tekintetemet, mintha ott se volna, és nincs is, ha egyszer kihaltak belőle mind egy szálíg a vasutasok, utoljára a mama. Nincs már kit suttuyomban kinevetni a temetőben, mert senki sem meséli el a papának, mi újság nálunk, idelent vagy idefönt, nézőpont kérdése, az anyósna meg az apósna épp csak odaköszönve, és nem fűzi hozzá senki, mennyire odavágyik ő is, a papa mellé, nem beszélget már a halottakkal senki, amióta a mama is átállt, nem vágyik közénk senki. Miért, mit is mondhatnék, mi újság? Hogy mama, nyakunkon a világvége, én meg azt se tudom, merre van az arra? Nem, ezt a mama sem értené, inkább azt mesélném el neki, amit úgyis tud: azt, ami volt, még ha igaz se volt, visszarendezném azt a régi házat, ami térben annyira közel, időben mégis menthetetlenül messze van már, mert a halál végleg elválasztott, azt a régi életet és azokat a régi embereket benne, újra Ali baba lennék a mesében, ott ülnék apa háta mögött, a csomagtartón, két kézzel a derekába kapaszkodva, lábakat kinyújtva, nehogy bekapja a küllő, a régi jó Alike lennék újra, a család szemefénye és nagy reménysége, akinek a négy kilométeres út végére a párnán keresztül is feltörte a fenekét a fémrács, keze-lába zsibbad, akit paprikás szalámis uzsonna, bodzaszörp és rajongó nagyszülők várnak a lugasban, hogy együtt töltsenek egy soha véget nem érő délutánt, amikor *Ki nevet a végén?*-t lehet játszani a mamával és malmozni a papával, de csak ha fölfogtad végre, drága gyermekem, hogy csiki-csukizni nem ér.*

Papa, fölfogtam végre. Nem, nem fogtam föl. De, fölfogtam. Nem. De. Csak még nem tudom, mit lépjek, addig hadd csiki-csukizzak már! Jó, ha nem akarsz játszani, akkor nem játszunk, Ali.

Akkor fölborítom a táblát, csak egy mozdulat és nézd, papa! – már röpülnek is a fekete meg a fehér inggombok szanaszéjjel! Kopp, kopp, kopp... pattognak a parkettán a kis gombok, még le sem esett az utolsó darab, már a könnyeim is potyognak. Szípigva szedetem össze a szanaszét szóródott gombokat, egyet sehol se találok. Egy fehér inggomb még mindig ott van valahol abban az idegen szagúra meszelt házban, ami egy zugban még az én szagomat is őrzi, és rám vár, hogy megtaláljam. Talán a heverő alá esett? Vagy a papa karosszéke alá? Nem, ott biztosan kerestem. Az olajkályha mögött lehet, a sarokban, oda tilos volt bemászni, és már nem is férnék be –

a vonat nagy döccenéssel megáll, én pedig ahelyett, hogy elhánynám magam, óvatlanul kiesek magamból. Rossz idekint, vagyis idebent a levegő, de legalább kiszabadultam egy kicsit a verejtékező reszkető testből. Most mi lesz? Ilyenkor szoktam az órára nézni, magamban, de leheletnyit mozgó ajkakkal káromkodni és tippelni. Tíz, tizenöt perc? Személy, gyors, teher-, szellem- vagy atomvonat, amit bevárunk éppen? Mert leszálló itt nem szokott lenni, csak kényszerű vesztelés a célegyenesben, bevárás és elengedés, kiesés a menetrendből, az időből, a világból, magamból, az van. Ilyenkor muszáj azt képzelni, hogy a szemből jövő, lázasan továbbrohanó vonaton ülök én is, azon repülök *csak oda*, az egyik felvillanó ablakban látni vélem az elmosódott arcot. Most viszont nem nézek az órára, nem vágok pófákat, nem is káromkodom, mintha itt se lennék, és föl sem fognám, hogy ezúttal van leszálló, van értelme a megállásnak, mert még mindig az elgurult gombot keresem, pedig tessék, itt van, itt megy el mellettem, egy élő ember leszáll az elátkozott állomáson! De a tekintetem odaragadt a mocsokba, és odaragadt az övé is, ahogy elment mellettem, csak egy pillanatra. A félig összedőlt állomásépület előtt visszafordul, hiába, nem látni semmit,

csak egy kicsit sötétebb, elmosódott foltot, az volnék én, látásból ismer. Hosszú volt a nap, sóhajt, éhes és fázik is, pocsolába poc-cinti a parázsló csikket, kicsit kiabál a telefonba, toporog, további sorsa ismeretlen.

A vonatom ezúttal nem vár semmilyen ellenvonatra, mintha bársonymadzagon húzná egy komoly arccal játszó kisgyerek, lassan elindul, óvatosan siklik a még pislákoló este és a túloldalon leszakadt éjszaka között ringatózva, míg rá nem talál az egyenesen előre futó sínparra. Mire magamhoz térek, a nyílt pályán robog. Felállok, szétnézek: most már egyedül vagyok. Könnyedén lehúrom az ablakot, és kikönyöklök, arcom belemártom a szembefröcskölő, hűvös vaksötétbe. Sehol egy csillag, csak az Esthajnal árválkodik szemközt. Már csak pár perc, és a kalauz végigszáguld a vonaton, miközben felragyognak a jól ismert fények. Ahogy belép az utolsó kocsi-ba, jó hangosan azt mondja majd: *végálmás*, és a kocsni végébe érve rezzenéstelen arccal visszafordul.

Fátylas Ana találkozása a Smaragdszemű Halállal

Még forog körülöttem a világ, amikor az ajtó kivágódik, és a kollektív szoba kiugrik alólam, a folyosó kövezete pedig teljes erővel nekem rohan, bumm! Árva rongybaba vagyok, és szőke loknis úrnőm megunt a játékot: nem hajított el, csak kinyitotta párnás tenyerét, elszaladt, és arccal a földre hullva ott hagyott. Még jó, hogy nem érzek semmit, mintha vattába bugyoláltak volna. A szobából halk zene hallatszik ki és hangos röhögés. Fátylas Ana, takarodj, kiabálják, de az is lehet, hogy mindezt csak a fejemben hallom, és körülöttem süket csönd van, csak a folyosó vége felől szökik fel valami alig hallható, tompa dübörgés, a mellhártyám rezdüléseim érzem. Albínó légy teteme vagyok a füstszürke falon, szárnyaimat megrezgetteti a huzat.

Az ajtó bevágódik mögöttem, mire én, mintha egy drótváz feszítene ki, talpra ugrom, a sötét és kihalt folyosó azonnal nekilódul. Ezüst körömcipőm, fehér selyemruhám, csipkekesztyűm és többretegű tüllfátylam magával ragad, megadom magam a varázserejüknek. Balra ajtók, jobbra ablakok száguldanak el katonás rendben, alattam szürke kőpadló forog őrült sebességgel, ezüstcipellőm kietlenül emelgeti a lábam. A folyosó nem akar véget érni, mintha fehér egér volnék egy rám méretezett kerékben. Ha levenném a fátylat, az ablaküvegben megnézhetném, piros-e a szemem, de ahhoz meg kellene törni a ritmust, amire képtelen vagyok. Ruhám suhogása a legutolsó porszemet is életre kelti, a szemem sarkából látom, ahogy a porcicák a falhoz lapulnak, és a lepetyogott vakolatdarabok mögött keresnek menedéket, mert félnek a repüléstől.

Ijedt nyivákolásukra válaszul szívesen mondanék valami biztatót, de mire megszólalnék, visszaváltoznak kosszá.

Hirtelen elfogy a folyosó, és én lezúgok egy meredek lépcsőn, olyan kimért eleganciával, mint a Fátyol-vízesés. Kesztyűm aprókat szikrázva siklik a korlátan, gurgulázó nevetésem foszforeszkáló lidércfényként füstöl ki a fátyol alól. A lépcső a legnagyobb odafigyeléssel fordítja a cipellőm alá az újabb és újabb fokokat, közben szemérmetlenül a ruhám alá bámul. Ahogy közeledem az aljához, egyre jobban bosszant leplezetlen sunyisága. Cipőm sarkát belevágom a linóleumborításba, és a csipkekesztyűmet beszennyező korlátot elengedem, erre a lépcső megsértődik és szemétkedni kezd, de így is biztosan szökdécslek lefelé. Haragban válunk el, az utolsó lépcsőfokot olyan hirtelen rántja ki a lábam alól, hogy megbotlom, és nekidöccenek valaminek.

Mi van, nem látsz a szemedtől, horkan fel a szekrény a sarokban. Hátrahőkölök. Nem is szekrény az, hanem egy Bűvös Kocka. Előrenyújtott tenyérrel közelítek hozzá, muszáj megérintenem. Bocs, vedd úgy, hogy nem is szóltam, dörmögi békülékeny hangon. Nagyon jó a jelmezed, hízeleg, őszintén megmondom, én se látok valami sokat innen. Ahogy végigsimítok az elülső lapján, összerezzen és elhallgat. Szíve szerint kicsire összemenne, inkább lenne szakadt poszter a mocskos falon, még inkább egy apró pont, egy kis pötty, egy légypiszok, valami, amire ügyet sem vetnek, egy kis semmi. Talán attól tart, hogy nekiállok lekapargatni a színes négyzeteket, és lenyúlom vagy átragasztgatom őket? Sose tennék ilyet, de csipkekesztyűm nekiiramodik, és másodpercek alatt kirakja.

Amíg a Bűvös Kocka magához tér, hogy hálát rebegjen a mesteri kirakásért, próbálom kitalálni, hová kerültem. A mellhártyám rezgéséből érzem, hogy közel a bál, már az előcsarnokban vagyok.

Amerre nézek, füstös ürességet látni, de a falak bugyborékolni kezdenek, mint a tejbegríz, és a kelésekből apró emberkéek fakadnak ki, a testükre lepedőt tekertek, dohszaguk facsarja az orrom. Bár a mellemig sem érnek, aggaszt, hogy egyre többen vannak, és egyre közelebb jönnek. Bal karjukat a hátuk mögött rejtegetik, de én átlátok rajtuk, a kezükben tör van. Szájtalán bábuarcuk meg se rezzen, mégis azt susogja mind, friss hús, friss hús van a házban. Mintha jeges huzat cikázna végig a teremben, megrázkódom.

Közéjük csapnék, egy mozdulattal lesöpörném őket a színről, de épp csak megremeg a jobb kisujjam, mire a piszkosfehér massa kettéválik, és egy babérkoszorús alak vonul elé, hófehér tógáját bíborcsigák vérével festett szegély borítja. Mindjárt felismerem Julius Caesart egyenes nézéséről, daliás járásáról, és arról, ahogyan köszönés nélkül a fenekembe markol, majd sikoltva kapja vissza a kezét, mert ruhám flitterei apró üvegcserepek, és párnás tenyerébe vájnak. Caesar eltartja magától a kezét, és arcát a tógájába rejti. Fiúk, szipogja fél térdre ereszkedve, de az összeesküvők nem részesítik elsősegélyben, mert nem bírják a vért, szegyenükben a törjükbe dőlnek. Az ájult Caesart stabil oldalfekvésbe fordítom, és a csigavérbe áztatott szegélyből tépést készítve ellátom nem túl mély sebet, közben minden erőmmel azon vagyok, hogy eltérítsem folyton előre lendülő bal cipőmet. Nem volna szép vesén rúgni a földön fekvő Caesart, úgyis van elég gondja a megistenüléssel, nekem viszont csiga volt a jelem az oviban, és nem bírom, ha bántják.

A nagy tusakodás vége az lesz, hogy a cipőm megmakacsolja magát, és nem akar megmozdulni, úgyhogy tők egyedül ácsorgok a terem közepén, de mielőtt feltűnővé válnék, a nevetve guruló Kocka pattog el mellettem, azonnal utána vetem magam. Hamar elvesztem szem elől túlpörgött ismerősömet, de teljes erőből roha-

nok tovább. A mellhártyám majd szétpattan, a tér összeszűkül, előrevetődöm, és az őrjöngő báli forgatag magába szippant, mire a fátyol, a kesztyű, a ruha és a cipő is magához tér, és nekivadulva a táncparkettre lódít, ahol megszállottként próbálnak elszabadulni tőlem és egymástól is, de én nem hagyom magam, és amerre húznak, arra hajlok, amerre vonnak, arra nyúlok, ahová szöktetnek, oda ugrom, a testrészeimet merészen tekergetve keresztül-kasul táncolom a báltermet, mígnem a bal térdem kattan egyet, de mielőtt összecsucklanék, tüllkesztyűm megkapaszkodik a pultban, és talpra ránt.

A pult mögött Csodapók serénykedik, egyszerre két lábában van pohár, eggyel iszik, eggyel koccint, eggyel éppen tölt, eggyel a pultra hervadt vendégfőket söpri le, de én idejében felkapom az enyémet, kettőn áll, kettőt pihentet, négy szeméből a két belsővel rám hunyorít, aztán kivág a pultra egy poharat, kitölt valami hínárzöld lötytyöt, és valamennyi szemét rám mereszti. Már nyúlnék érte, de a ragacsos pult nem ereszti a kesztyűm, mire Csodapók méteres szívozsálat döf a sűrű folyadékba, és biztatóan kivillantja csáprágóját, én pedig felszívom az italt.

Á, tátom ki a számat, és földöntúli fényesség árad szét, és eltűnik a pult és a Pók és a Bál és eltűnik minden, csak egy fekete folt áll ellen a mindent elnyelő világosságnak, és ahogy egyre határozottabb alakot ölt, megismerem: a szeme nagy és zöld, és úgy ragyog, mint egy drágakő, fénye szétömlik sápadt arcán, és kezem kiszakad a pulthoz ragadt kesztyűből, a ballal elhajítom a fátylat, a jobbal a Halál után nyúlok, hölgyválasz, robbantja szét a fekete-fehér idillt a hirtelen feltámadt Bál, és a táncparkettre törve lerúgom a cipőmet, hogy szemmagasságban állhassak veled, ám hirtelen elsötétül minden, áramszünet, hallom, keze kicsúszik a kezemből, testemen apró szúrások sokaságát érzem, mintha darázsraj támadt volna meg, vagy

meggyulladt volna a ruhám, megpróbálom letépni magamról, de hiába, eltűnik minden.

A sarokban kuporogva térek magamhoz, a fények összevissza szurkálják a szemem, fázom, egészen kicsinek érzem magam. Megpróbálok felállni, de elcsúszom és visszahuppanok, fájdalmamban felkiáltok, kiáltásomat elnyeli a zene. Hirtelen bevillan, hogy szó szerint kirúgtak Johanna szobájából. Fülöp volt az, a legjobb barátom, akihez látogatóba jöttem. Mielőtt elszomorodnék, megérzem, hogy egy tócsa közepén ülök, és azonnal felpattanok.

– Nyugi – ordítja valaki a fülemben –, csak művés.

A Kocka az, mellettem támasztja a falat, elég rosszul fest. Se nem gömbölyű, se nem szögletes: lapjai behorpadtak, párhuzamosai összezsúsztak, színei összekeveredtek.

– Nem baj – mondja –, nem kérdezted, de így jobban szeretem.

Művérfoltos kezemmel egy kicsit összetapicskolom. Hagyja, de nem nevet velem. Megvonom a vállam, és ellököm magam a faltól. A csocsóasztalhoz sántikálok, menet közben a falhoz rúgom az egyik cipőcskét, amibe beleerőszakolták a lábam. A haláljelmezes lány egy kezét használva játszik két óbégatva pörgető tógás ellen, akik hangos röhögésben törnek ki, amikor meglátnak. Hiába hunyorgok, alig látom az asztalt. Néha úgy tűnik, két labdával játszanak, néha úgy, nincs is labda, csak mímelik a játékot. A zöldszemű arcát eltakarja a csuklya, de úgy képzelem, csukott szemmel játszik. Keresem a kaszáját, de vagy elhagyta, vagy csak álmodtam, hogy van neki. Talán csak egy sarlója van, de azt sem látom.

– Kihívom a győztest – mondom, mire a lány bevág egy gölt, és odalép mellém.

– Lehet mászni – közli a lamentáló ellenfelekkel. Most látom csak, hogy tíz–nullra verte őket, elismerően meglapogatom a lapoc-káját. Egyszerre lep meg, mennyire kiáll a csont, és mennyire illik a

tenyerembe, mintha én formáztam volna. A lány rám se néz, amíg a tógásokkal vitatkozik, de amint a csocsóasztal alatt vannak, megfogja a kezem, és a tomboló tömegén keresztül maga után húz.

Kint, az előcsarnokban mindenféle fura alakok alszanak vagy csókolóznak, néhányan a megrongálódott jelmezüket próbálják megjavítani vagy lefejtetni magukról. A Kocka egy szál gatyában és egy unikornisos mamuszban támasztja a falat. Elmenőben odaintek neki, nincs harag, bár majdnem biztos vagyok benne, hogy ő öntött le művérrel, amíg aludtam. Oké, nekem meg nem kellett volna kérdés nélkül összefogdosnom. Nem int vissza, keresztül néz rajtam. Lehet, hogy nem is ő az.

Felfelé nem beszélünk, lihegés nélkül nem is menne. Eleinte megpróbálom rendezni a gondolataimat, de gyorsan rájövök, hogy nem tudok egyszerre kétféle figyelni. Teljes koncentrációval sikerül legyűrni az öt szintet, de a végére semmi levegőm nem marad, úgy rogyok le az első fotelbe, hogy a zöldszeműt is magammal rántom. A fotel összedől alattunk, a fejem a radiátornak koppan. Nem mondok semmit, beharapom az ajkam és behunyom a szemem. Egy izmom sem rezdül, amikor körbecsókolja az arcom. Éppen rászánám magam, hogy reagáljak, amikor elhúzódik, és megkérdezi, jobb-e. Aha, válaszolom, aztán csak nézzük egymást. Valójában inkább csúnya, mint szép ez a lány. A bőre sápadt, vékony száján elkenődött az ízléstelen rúzs, és mintha apró pattanások vagy kiütések lennének az állán, rövid fekete haja pedig összevissza áll. De a szeme tetszik, és ha egy kicsit hunyorítok, összességében ő is. A legjobb az lenne, ha teljesen behunynám a szemem és...

– Förtelmesen nézel ki – mondja, majd felugrik, és határozott mozdulattal felránt.

Pont mellettünk van a hányásszagú vécé, nem kell messzire menni ahhoz, hogy szembenézzek magammal. Amíg ő mosakszik,

én csak állok, és nézem magam a tükörben, nem akarom elhinni, amit látok. Amikor vizes arccal rám néz, már nem látom rondának. Elszégyellem magam az előbbi gondolataimért, és azt kívánom, bárcsak rólam is lemosná a mocskot. Két kezemmel a mosdókagylóba kapaszkodom, lehajtom a fejem, ő pedig mögém lép, és nekiáll a mosdatásnak. Sokáig dörzsöli az arcom, a szám és a szemem telemegy vízzel, csíp mindenhol, de szó nélkül tűröm. Időnként magam felé fordítja az arcom, összehúzott szemmel megnéz, majd folytatja a sikálást. Anyu is ilyen néma elszántsággal mosdatott, amikor nagycsoportos koromban elloptam a sminkes táskáját, és kifestettem magam, mert olyan szép akartam lenni, mint ő.

– Vízálló sminkkel festettek ki az idioták – közli egy idő után, és faképnél hagy, mintha én tehetnék róla.

Amikor kimerészkedem, az összetákolts fotelben ül keresztbe vetett lábbal, és dohányzik. Nem tudom, honnan szedhette a cigit, a köntösén nincs zseb. Nem akarok kérni, de megkínál. Hamutálca híján a földre hamuzunk, erről eszembe jutnak anyu intelmei, és kis híján elsírom magam.

– Azt vedd le – mondja a zöldszemű, miután elnyomta a cigit a kövön.

– Mit?

– Ne add a hülyét.

Éppen megszólalnék, amikor egy gumikesztyűs nő tűnik fel előttünk, mire a lány egy jóreggeltet elhadarva megragadja a kezem, és már csattog is a talpunk a hideg kövön, csak a Johannáék szobája előtt állunk meg. A vécé felől ajtócsapkodást és egyre hangosodó szitkozódást hallok.

– Gyerünk, vedd le.

– Jó – suttogom, de nem igazán tudom, hogy kezdjek neki. Erre megragadja a nyakkivágást, és letépi rólam a ruhát, a rongykupacot

az ajtó elé rúgja. Tiszta szerencse, hogy legalább az alsógatyát rajtam hagyták. Csípi a bőrömet a levegő, mégis jó érzés megszabadulni a műszálas gönctől.

– Művér, búzafülé, szakadások. Menthetetlen volt. Allergiás vagy?

Mielőtt bármit is mondhatnék, már húzna is tovább, de nem mozdulok.

– A cuccaim – dadogom, de ő csendre int, és a szemével jelzi, hogy kövessem. A folyosó végén feltűnik a felmosóronggyal hadonászó takarítónő. Jobb híján továbbbrohanok.

– Hogy hívnak?

– Niki.

Az első szerelmemet is Nikolettnek hívták. Nem tudom, hogy csak gondoltam, vagy ki is mondtam ezt a mondatot, de Niki megtorpan, én pedig megijedek, hogy nem is Nikolett, hanem Nikoletta a neve, de folyton összekeverik, ő meg ugyanúgy kiborul ettől, mint anyu, amikor lemariannozzák, pedig csak egy betű a különbség, de ha az ember nevééről van szó, igenis számít.

– Igazából Enikőnek hívnak, de nem kell megjegyezned, nem hallgatok rá – mondja, és a megkérdésem nélkül benyit és magával ránt egy elfüggönyözött szobába, aztán kettőre fordítja a kulcsot a zárban. Nem lepne meg, ha nem is az ő szobája lenne, de már nem érdekel. Itt-ott ébresztőórák csörrennek meg a közeli szobákban, szerencsére hamar elhallgatnak. Kint alamuszi eső kopog a párkányon, egy varjú rosszállón károg. Az összehányt fürdőszobákban eközben a stréberök összefutnak a lumpokkal, és néma irigységgel kerülgetik egymást, a takarítónő pedig komolyan fontolóra veszi a felmondást. A lehetetlenül keskeny ágyon csak fejtől-lábtól férünk el. Úgy fekszünk egymás mellett, mint két ügyesen összeillesztett Tetris-elem, és azonnal elalszunk.

Tűz, víz

Reggel arra ébredtem, hogy anya felhúzza a redőnyt, jól megnyikor-gatja, nyakon önt egy vödörnyi fénnel, jó reggelt kíván, és mindjárt körülöttem matat, hogy a szokásos praktikáival megtévesztve ki-ráncigálja az ágyból, én viszont ahelyett, hogy eljátszanám a min-dennapos gyakorlatunkat, a jobb karomat hátralendítem, hagyjanak engem békén. Miután a kézfejem az arcának csapódott, ijedten kap-tam vissza. Nem volt erős ütés, de mégiscsak megütöttem. Ennél még az is jobb lett volna, ha meg se moccanok, csak fekszem to-vább, mint egy darab fa. Még fel sem ébredtem, máris kitört a bot-rány.

– Te megütöttél? – kérdezte anya. – Megütötted az anyádat?!
Mondd, te normális vagy?

A nővérem ásítás közben felröhögött. Felültem az ágyban, és magyarázni kezdtem, hogy még félálomban voltam, azért... hogy egyáltalán nem volt szándékos, csak úgy, ösztönösen... mert rossz-zat álmodtam és... egyáltalán hogy feltételezhet rólam ilyet, hogy én őt direkt...?!

Mire megsértődhettem volna, egyedül maradtam. Kihúztam né-hány ruhadarabot az íróasztalon tornyosuló kupacból, a kordgatyá-mat viszont nem találtam, úgyhogy a földre söpörtem az egészet. Legszívesebben elbőgtem volna magam, de inkább szétrugdostam és megtapostam a teljes ruhatáramat. Ettől egy kicsit megnyugod-tam. Leültem az ágy szélére, és mindjárt ki is szúrtam a két nadrág-szárát, ahogy a szék támlájára terített kapucnis pulcsi alól kilógnak.

Sietnem kellett, de a fürdőszoba foglalt volt.

– Sziszi!

– Mi van?!

– Mit szarakodsz annyit?

Valamit visszaszólt, de nem értettem.

– Na! Sziszi, légsz, nagyon kell!

– Nem bírsz várni?!

– Nem!

Csapkodást és morgolódást hallottam bentről, aztán kattant a zár, és kivágódott az ajtó.

– Hülyegyerek! – ordította a fülembé. Még csak az egyik szemével volt kész.

– Hülye kurva – mondtam már odabent, miután magamra zártam az ajtót, nehogy megint felszántsza az arcom a hosszú, hegyes körmeivel, és mindenki rajtam röhögjön. De legalább úgy sípcson-ton rúgtam cserébe, hogy két teljes hétig le kellett mondania a lábai mutogatásáról! Most viszont még verekedni sem volt kedvem.

Amikor kimentem a konyhába, anya nem is nézett rám, úgyhogy én sem szóltam semmit, inkább nekiláttam a reggelimnek. A tányéromon, ahogy a nővéremén is, ott volt levágva a szokásos három szelet kenyér, egy reggelire, kettő tízórainak, csak meg kellett kenni. Már majdnem végeztem, amikor a nővérem megjelent, és a kenyérét úgy, ahogy volt, a táskájába dobta, közben nagy szemeket meresztett rám. Megvontam a vállam, és nagy levegőt vettem az utolsó falathoz. Anya a határidőnaplójába merült, semmit sem vett észre az egészből. Sose reggelizett velünk, mert nem volt rá ideje, apa pedig korán bement az irodába, mert szerinte csak ilyenkor lehet érdemi munkát végezni. Csak én szerettem reggelizni, de az utolsó falat mindig nehezen csúszott, mintha sóderből lenne. Ha senki sem figyelt, a tenyerembe köptem, és kint odaadtam a kutyának.

Szisi már a cipőjét húzta, amikor a kutya ugatni kezdett, anya pedig kirohant megkötni. Teljesen kiment a fejéből, hogy kihívta a –

– Szippantóst – fejeztem be a félbevágott mondatot –, már ideje volt.

– Remek – fintorgott a nővérem –, egész nap pöcegödörszagom lesz.

– Vajon a Ferin is érezni este? – kérdeztem ártatlan képpel.

A nővérem szeme teljesen elkerekedett, hirtelen úgy festett, mint egy nagyra nőtt baba. Majdnem kiesett az ajtó a keretből, úgy bevágta maga után.

Mire elindultam, már elmentek a szippantósok, de a szag még mindig ott terjengett, talán beleragadt a ködbe. Még az utca végén is érezni lehetett, de én így is örültem, hogy egyedül lehetek a ködben, legalább az a hét és fél perc a suliiig az enyém volt. Jó volt beburkolózni a puha, homályos párába, jó volt nem látni, hová tartok, és mi van körülöttem. Azt kívántam, hogy sose oszoljon fel, inkább sűrűsödjön össze, tömörüljön körém, és maradjon velem mindig. Most már sírhattam volna, de a ködszitalástól egészen megvigasztalódtam. Úgy éreztem, valaki odafönt épp úgy van ezzel az egésszel, mint én idelent...

Igazából a ködben sem voltam egyedül. Egy ideje már sehol sem lehettem egyedül, mert ha lehunytam a szemem, vagy csak elábrándoztam, rögtön felvillant az arca. De ez most más volt, mint amikor ezredjére is elképzeltem, hogy egyszer, amikor hazafelé megyek, megvár a nagy fánál, és majd mindenféléről beszélgetünk, zenékről meg filmekről – most hirtelen a reggeli álomban voltam újra, ott ültem a sötét nézőtéren, ahol semmit se látni, mégis tudom, hogy egyedül vagyok, és türelmetlenül várom, hogy elkezdődjön az elő-

adás, amire nincs is jegyem, ezért a végén még biztosan megbüntetnek, mert csak akkor fogják elkérni a jegyeket, ha már felkapcsolták a villanyt, és lassan szétnyílik a függöny, és a rivaldafényben meglátom az arcát, ahogy egy bársonypárnán pihen, és rám mosolyog, és én is rámosolygok, de hiába néz felém, a szeme lehunyva, mintha aludna, és hirtelen felugrom, mint aki tapsolni akar, pedig csak ki akarom nyújtani a kezem, olyan közel van, az ujjam hegyével éppen elérném, de nem tudom megmozdítani a karom, mert nincs is, hosszú, hullámos haja teljesen összerosódik a sötéttel, csak az arca és a nyaka ragyog, semmi más nincs a színen, se falak, se ágy, se test, csak egy aranszínű keret a párnán heverő fej körül, és a hangszóró hirtelen megreccsen, és a nagy szólal meg géphangon, a nyaka, az a legfinomabb, na, ne cirkusozj már, fogd meg és szívd ki a velőt, üvölti, és hangosan felnevet, és sikítanék, de nem tudom kinyitni a számat, mert kőből vagyok, csak mosolyogni tudok, és nézni megfeszülésig, és csak akkor szabadulhatok ki innen, ha minden erőmet összeszedem, és addig nézek, amíg meg nem pattan a szemem, és apró darabokra nem török, és minden erőmet összeszedem, és akkor mindent elönt a fény – és jön anya, és még ő csodálkozik.

Hirtelen megkondult a toronyóra, és átsötétlett a ködön a hatalmas épület. Szaporázni kezdtem a lépteimet, közben azt ismételtetem magamban, hogy ez csak egy álom, semmi se történt, és nem is fog történni semmi, senki se halt meg, és senki sem sejt semmit, csak lenne már vége ennek a száználmas cirkusznak bennem!

Éppen az Ágota előtt értem fel, gyorsan jelentettem neki, aztán ment minden a maga szokott útján: házi feladat, nyelvtanpéldák, rendetlenkedés, idétlenkedés, megsértődés, ígéretetés, méltatlankodás, szódolgozat, házi feladat, kicsöngetés, de engem ez az egész hidegen hagyott, csak a szünetet vártam, hogy végre nekieshessek a

szendvicsemnek. Előtte még kivettem az asztalra a matekfüzetet, hogy hozzám se szóljanak, evés közben pedig azt figyeltem, mi zajlik odalent. A köd felszakadozott, így jól láthattam, hogy ki megy be a kisboltba és ki jön ki onnan, ki száll le a buszról és ki száll fel rá, ki biciklizik el balra, ki jobbra, ki hugyozik a sétánynak hátát fordítva, velem szemközt, annál a szép szomorúfüznél, amit pár hete rajzórán megpróbáltam lefesteni, de nem sikerült a kép, úgyhogy cafatokra téptem. Leginkább azt lestem, ki cigizik a kisbolt mögött, de ő nem volt köztük, és megint jött az a jól ismert rossz-érzés a gyomromból fölfelé, mintha egy béka akarna kimászni onnan, és az utolsó falat már nem akart lecsúszni, úgyhogy bedobtam a padba a többi, száraz májasos kenyérvéget rejtő szalvétagalacsin közé. Páratlan kollekcióm, ahogy Petike hívta, újabb darabbal bővült.

A matekórát végigamőbáztuk Petikével, de ahogy kicsöngettek, kezdődött az egész előlről. Éreztem, hogy nem bírom tovább, tudnom kell, mit jelent az álmom, mert az biztos, hogy valamit jelent, sosem álmodtam vele korábban. Nagy levegőt vettem, és indultam a büfébe gesztenyepüréért. Megállás nélkül nyelnem kellett, annyira megkívántam, csakhogy a zsebpénzem elfogyott, ezért megkérdeztem a többieket, hozzak-e valakinek valamit lenről. Nem akartam mindjárt kölcsön kérni, de miután senki sem kért semmit, végül csak odamentem a Szőkéhez, és kértem tőle egy százast, mert a Szőkére ilyen téren mindig lehet számítani.

Alig léptem ki az osztályból, megtorpantam. Már a lépcső tetejéről megláttam, hogy ott áll lent, a szokott helyén, a második oszlopnál, háttal nekem és szemben Tamás Gittával, azzal az első lánnyal, aki nem jött el a gólyabálba, és akit Sziszi szerint a negyedikesek Királylánynak neveztek el, ami még jót is és rosszat is jelenthet. És a Királylány most ott áll Vele szemben, és Ő egészen

közel hajol hozzá, talán a fülébe súg valamit, és ugyanolyan a hajuk, nem lehet látni, hol kezdődik az egyik és hol ér véget a másik, és a Királyné a jobb kezét az Ő farzsebébe dugta, és nevet, a fejét hátraveti, és hangosan nevet, nem hallom, de látom, az aula minden hangot elnyel.

Elindultam lefelé, közben végig a lépcsőt bámultam, nehogy megint seggre essek, és mindenki engem nézzen, aztán beálltam a sorba, és egyáltalán nem bántam, hogy olyan hosszú, és éreztem, hogy izzik a fülem, és mire elindultam vissza, már elmentek onnan. Talán nem is voltak ott, talán csak képzeltem az egészet, talán nem is igaz semmi, és minden úgy van, ahogyan volt. De semmi sem úgy volt, mert a többiek már jöttek lefelé a tesicuccukkal, és Petike úgy nézett rám, mint aki mindent tud, de én elfordítottam a fejemet, és mentem tovább, és odafent bevágtam a gesztenyepürét a kukába, pedig a falhoz kellett volna, vagy a táblához, vagy rákenhettem volna a tanárira, vagy a saját képemre, és akkor sírhattam volna, de még nem lehetett, a harmadikosok már tódultak be a terembe.

Épp akkor értem le, amikor a Bíró ott járt, hogy a csoport létszáma tizenhárom, nem hiányzik senki, felmentést ne... ja, de felmentést kér a Boldog, javította ki magát gyorsan. Ja, de felmentést kér, ismételte meg a Herczeg, ja, de miért kér felmentést a Boldog? Tán a fejcskése fáj? Vagy a hasikája fáj? Vagy micsodácskája már megint??? A kis lelke, mi? Boldog! Hát már megint szomorúak a boldogok? Mert nem vigasztaltatnak meg?! De hát miért nem vigasztaltatnak meg?!

Láttam, hogy nincs jó kedvében a Herczeg, és azt is láttam rajta, hogy ezt biztosan nem úszom meg, pedig még csak egyszer kértem felmentést idén, amikor elestem a bicajjal, és felhorzoltam a térdem, de még azt sem hitte el nekem, és amikor elkezdtem felhúzni a nadrágszáramat, hogy megmutassam neki a sebet, leordította a

fejem, hogy mit mutogatom magam. Legszívesebben semmit se mondtam volna, végül azt válaszoltam, hogy a torkom. A hangom rekedtes volt, mint egy szimulánsnak, szinte fájt is. Á, a torka, nyafogott a Herczeg, jól van, akkor pihenjen a kisasszony, és kímélje a hangszalagjait, bár ez itt nem énekóra, itt kuss van, értve? A kérdésre válaszul elnémult a röhögcsélés. Az a helyzet, folytatta a Herczeg, Boldog, de nem rám nézett, hanem a tornasoron futtatta végig a tekintetét, hogy ha nem kérsz ma felmentést, magam kértelek volna meg rá, hogy ezúttal – is – legyél kedves tartózkodni a tanórán való aktív részvételtől, ugyanis ma TESTnevelés órát fogunk tartani, érted, TESTnevelést, nem pedig holmi labdázást egy kis lóti-futival meg jó sok lazálással, ahogyan szereted, és semmi kedvem tíz perc TESTnevelést követően mentőt hívni érted.

Még mindig nem rám nézett, hanem a tornasorra, és a tornasor kezdett rosszat sejteni. Pénteken a közmegegyezés szerint kosarazni szoktunk, most is mindenki erre számított, nem pedig TESTnevelésre, eddig szó se volt semmi ilyesmiről. Szeretek kosarazni, mindig a Kútásót fogom, ő meg engem. Le-föl sétálgatunk, tisztes távolból követve a támadásokat, és közben megbeszélünk ezt-azt, nem rondítunk bele a játékba fölöslegesen. Mondjuk, olyan is volt már, hogy a Kútásó véletlenül kosarat dobott, én meg egyszer elvettem tőle a labdát, aztán a Mohácsinak adtam, mert kérte, a többiek meg csak néztek, hogy lehetek ilyen hülye, máskor inkább tényleg semmit se csináljak. Szemét dolog volt ez a Mohácsitól, de a csapatom szerint ők is integettek. Tényleg mindenki integetett, én viszont annak passzoltam, aki a legközelebb volt, mert látni ugyan nem láttam el odáig, de dobni csak-csak el tudtam, mit tehettem róla, hogy a Mohácsi volt a legközelebb hozzám. Többet inkább nem szereztem meg a labdát a Kútásótól, és annyira ő sem erőltette a dolgot.

A Herczeg még azt is bejelentette ünnepélyesen, hogy ezentúl minden hónapban tartunk legalább egy TESTnevelés órát, és aki-nek ez nem tetszik, az nyugodtan kérhet felmentést, nekem mind-járt fel is ajánlotta az összes soron következőre, mint valami bérle-tet, pedig egy árva szót sem szóltam. Aztán kiléptetett minden második embert, kiküldte őket a szertárba medicinlabdáért, és nekiállt vezényelni: volt sánta róka, négyütemű fekvőtámasz meg lépcsőzés, ahová engem is kihajtott, és odaállított a második osz-lophoz, hogy számoljam a megtett köröket, de hogy kíméljem a tor-komat, nem bekiabálnom, hanem felmutatnom kellett a számot. Azért még aggodalmaskodott egy sort, hogy a végén még inhüvely-gyulladásom lesz, az lenne ám a tragédia egy ilyen művészléleknek.

Az óra végére maradt a Tűz, víz, repülő. A többség gyorsan ki-hullott, hamarosan már csak hárman ugráltak lihegve. Akkor a Her-czeg belefűjt a sípjába, Jóború 2, Mózes, Petike, sorolta a talpon maradottakat, majd elküldte őket zuhanyozni, a többieknek meg egy kör békaügetést rendelt levezetőnek. Erre a Jóború 1, aki csak egy pillanattal hamarabb dőlt ki, mint a 2, nem bírta magával, és fel-nyögött, hogy nemigasság, és a Laczkó túl későn rúgta bokán, mert a Herczeg mindjárt felhorkant, hogy tényleg, ennél azért lényegesen jelentősebb volt a teljesítménykülönbség, úgyhogy legyen inkább két kör, úgyis párosan szép az élet, nem igaz? És ha még egy nyik-kanást hallani, akkor három lesz, az is egy izgalmas szám, na hajrá!

– Csak szépen, a segédem mindent lát! Értve? – azzal a sípot letette a padra, hogy csak úgy koppant, részéről lezárva a TEST-nevelésórát, majd felém fordult, és nyájasan megkérdezte, hogy jobban vagyok-e már. Mondtam, hogy nem. Erre ő, hogy látszik rajtam, pocsékul nézek ki. Mondtam, hogy tudom. Nem úgy érti, mondta, hanem úgy, hogy látszik, hogy valami bajom van, mert még mindig ugyanúgy nézek ki, mint amikor bejöttem: hullasápadt

arc, vérvörös fülek, higgyem el, ez nem normális. Elhittem. Javasolta, hogy menjek el orvoshoz, ő majd szól Sebestyénnek. Mostmost, mire várok. És aztán menjek haza, és pihenjem ki magam. És néha menjek el futni a nővéremmel, az jót fog tenni. És ne szívjak mellre mindent, és ha most rossz is, azért még olyan is lesz, hogy jó, neki elhihetem. Jó, mondtam. És köszönöm. Csókolom, akkor én... mentem.

Mire kicsöngettek, az utcán, mire be, a rendelőben voltam. Körülöttem mindenfelé csecsemők és kisgyerekek üvöltöttek. Az anyukák alig voltak idősebbek a nővéremnél, de a szemük feleakkorának tűnt, mint az övé, a szájuk kicserepedett, a hajuk lenőtt, és csak úgy lógott. A szippantós Feri felesége is ott volt azzal az ijesztő kislányával, aki nem beszél, pedig nem is néma. Alig ültem ott tíz perce, amikor egy kisfiú lehányta a nadrágomat, és amíg megpróbáltam kimosni a vécében, éppen sorra kerültem volna, de be mentek helyettem a hányós kisgyerekekkel, és amikor kijöttem, egy lila hajú nő már ott állt az ajtónál, hogy ő csak receptért jött, a következő meg csak injekcióra, az pedig soron kívüli, ha nem tudnám, én meg inkább nem álltam le vitatkozni. Aztán már csak a Feri felesége volt hátra, őket meg előreengedtem.

Majdnem dél volt, mire bejutottam, és Aliz néni nagyon meglepődött, hogy itt lát, és hogy jó ég, mekkorát nőttem. Ráhagytam, nyilván nem akarta azt mondani, hogy hú, de sokat híztál, vagy na hát, igazi pattanásos kamasz lettél, bár ilyet is mondtak már a rokonságban. Hogy mondjam el, mi fáj, kért mosolyogva, miután arra a kérdésre, hogy mi újság a suliban, nem válaszoltam. Akkor nyeltem egyet. És aztán még egyet. A torkod, ugye, kérdezte, én pedig bólogattam, tényleg kapart egy kicsit, és hogy mondjak egy nagy Á-t, hát mondtam, ő meg hümmögött, hogy végül is egy kicsit piros, menjek szépen haza és feküdjek le, szedjek C-vitamint, mára

ad igazolást, és ha a hétvégén rosszabb lesz, jöjjenek vissza hétfőn, ha jobb, akkor eljárhatnék futni a nővéremmel, az jó lesz. Higgym el, ha most rossz is, hamarosan jobb lesz, csak fel a fejfel. Jó, mondtam, és köszönöm. Csokolom. És mentem.

Hazafelé, miközben a lehullott leveleket rugdostam a járdán, már ki is találtam, hogy fogom csinálni. A konyhába belépvem rögtön kikaptam egy kést a mosogatóból, végigmentem az összes szobán, az összes ajtót tárva-nyitva hagytam, a miénkbe érve ledobtam a táskát, aztán a kabátot is, letérdeltem a szőnyegre, oda, ahová besüt a nap, mint valami rivaldafény, felhúztam a pulcsim ujját, és nekiestem a csuklómnak. Jó sokáig erőlködtem, egyre vörösebb lett a bőröm, és egyre jobban nekidühödtem. Végül eldobtam a kést, ami a nővérem ágya alatt landolt. Felpattantam, és kirohantam a kenyérvágóért, de a folyosón apába ütköztem.

Te meg mit csinálsz itt, kérdezte, mire rávágtam, hogy az úgy volt, hogy a Herczeg elküldött orvoshoz, mert elég szarul vagyok, Aliz néni meg haza, és mivel anya csak kettő után jön, vágni akartam magamnak egy szelet kenyeret, mert mindjárt éhen halok, de hirtelen eszembe jutott valami, és beszaladtam. A TV miatt volt, be akartam kapcsolni, hogy legyen zene. Csend volt, csak egy árva őszi légy zümmögött bele a mondókámba, a napjai már meg voltak számlálva. Sajgott a bal csuklóm, de a pulcsi ujjá eltakarta. Aztán hallottam, hogy jön valaki, és megijedtem, tettem hozzá szemrebenés nélkül. Aha, mondta apa, hát akkor, ha beteg vagy, ne rohangálj itt összevissza, hanem feküdj le, de előtte tekerd fel a fűtést. Egy jégverem ez a ház, meg lehet itt fagyni, tette fel a kedvenc lemezét, most rohannom kell, csak beugrottam valamiért, anyád nemsokára itt lesz, ő majd ad neked enni.

Jó, mondtam, és kikísértem az ajtóig, a gyomrom hangosan korgott. Kint a szél belekapott a körtefa lehullott leveleiből összehúzott kupacba. Nézd, mondta apa, aranyársarkány, és rám mosolygott. Hát nem szép?, kérdezte, és elment. De, tényleg szép a kertünk az őszi napsütésben, mondtam, hát akkor gereblyézd össze újra, amit a szél most szétfújt, és égesd el holnap, addigra talán kiszárad, és közben gondolj a bogarakra, akik benne égnek, és integettem neki, hátha visszanéz, de nem nézett vissza, úgyhogy egyenesen a fürdőszobába mentem, és átkutattam minden zugát, de nem bírtam tovább, és sírva fakadtam, hogy az összes késünk tompa, mert anya mindig elfelejt kimenni a köszörűshöz, és egy kurva penge sincs ebben a rohadt házban, csak villanyborotva meg epilátor meg kisso-llók minden mennyiségben, és beszaladtam a szobába, leroskad- tam a szőnyegre, arra a meleg napfoltra középen, és sírtam, jó so- káig, jó hangosan sírtam.

Később visszamentem megmosakodni. Az arcom felpuffedt és kivörösödött, a torkom helyén lüktető gumót éreztem, mintha ide- gen lény költözött volna bele. Rátekertem egy sálat, aztán vissza- mentem a szobába, elővettem a fiókom mélyéről a franciakockás spirálfüzetet, amire megtevesztésül azt írtam, hogy GYAKORLÓ, és írni kezdtem.

Miután újra elrejtettem a füzetet, bekapcsoltam a magnót, és vele énekeltem, hogy nagyon szép, a haja lobog, és feltekertem a hangerőt, aztán a fűtést is, és felültem a kályhára, és masszíroztam a kezemet, mert mindig szorítom a tollat, aztán meg fáj. Közben néztem, ahogy a kismadarak a kertben kaparásznak, és akkor kibújt a nagy fekete kandúr a meggyfa alól, mellén a fehér folttal, jött pu- hán lépkedve, a bajsza megremegett. A szívem majd kiugrott, úgy szurkoltam, de megjött anya, töviről-hegyire kifaggatott, pedig már régen tudott mindent, és az ágyba parancsolt. Hozott C-vitamint

meg kamillateát, ami mindenre jó, csak azon az egy dolgon nem segít, hogy én én vagyok. Miközben szürcsölgettem, azon gondolkodtam, ki is lehetnék, ha nem az lennék, aki vagyok, de mielőtt bármi is eszembe jutott volna, elaludtam, és álmomban futottam, de nem TESTnevelésórán és nem is a nővéremmel, és nagyon szép voltam, és a hajam lobogott, és összerosódott az éjszakával, és először sikerült a fektetett dobás, sőt inkább zsákolás volt az, hiszen a palánkig repültem, és nevetve beleejtettem a labdát, és mire felébredtem, teljesen besötétedett, és feljöttek a csillagok, és a nővéremmel megbeszéltük, hogy kivételesen nem húzzuk le a redőnyt éjszakára, és másnap, amíg a többiek a nagyinál voltak ebédelni, ahonnan igazoltan hiányoztam, meggyújtottam az elszáradt leveleket a kertben, és a gyakorlófüzetet is a tűzre dobtam, de akkor jött egy szélroham, hirtelen hatalmas füstje lett, marta a szemem meg a torkom, és a pernye beterített, erre ijedtemben egy vödör vizet öntöttem rá, nehogy még felgyújtsam a házat, és a nedves-kormos papírmasszát cafatokra téptem, és a kuka aljába tömködtem, aztán vacsoránál komoly arccal bejelentettem, hogy mégis el akarok menni egy jobb gimibe innen, már nem félek a kolesztól, az itteni matek-faktal meg semmire se mennék, és mindenki nagyon boldog volt, hogy végre megjött az eszem, bár hamarabb azért jobb lett volna, azt még hozzátették.

Angyalháj

– Milyen szép – mondja anya ma már harmadszor, amikor meglátja hófehér menyasszonyi ruhájában Sissit, akinek földig ér a haja, mint egy angyalnak, csak neki nem ezüstszínű, hanem gesztenyebarna, mint nekem meg a tesómnak, de a rengeteg haját most eltakarja a fátyol, ami olyan szépen tündököl, mintha angyalhajból horgolták volna, és olyan hosszú, hogy a templomból is kilóg, úgyhogy ha Sissi visszafordulna, mert otthon felejtett valamit, mondjuk a zsebkendőjét, végigsétálhatna rajta egészen hazáig, vagyis a császári palotáig, mert az erdő helyett ezentúl ott fog lakni a férjével meg a gonosz anyósával meg a süket apósával meg egy csomó katonával és udvarhölgygel együtt, de Sissi nem fordul vissza, inkább uralkodik magán, mert vidéki hercegekisasszonyból hamarosan császárné lesz, pedig a szülei a tesóját akarták hozzáadni a császárhoz, csak a Ferenc Józsefnek a Sissi akadt a horgára, a Nane pedig hoppon maradt, elvette tőle a vőlegényét meg a császárságot a tesója, de ő megbocsátott neki, mert ő a nagyobb és az okosabb, és azt így kell.

Odakint szakad a hó, a lámpa fényében látszik, ahogy a szél az ezüstösen csillogó, apró pelyheket kavarja, mintha angyalhaj lobogna a levegőben. Legszívesebben kiszaladnék, és belevetném magam a szűz hóba: apa mondta, hogy így hívják a havat, amiben nincsenek lábnyomok, amibe nem huggyoztak bele a kóbor kutyák, és amire nem szórtak sót, homokot vagy hamut egyelőre. Apától rengeteg dolgot lehet tanulni, főleg ilyenkor, amikor szünet van, neki pedig szabadság, és végre mindent együtt csinálhatunk a Sissinézést leszámítva. Ezt a havat könnyű lesz ellapátolni, mert nem tapad össze, porhó. Olyan, mint a hájas tetején a porcukor, de az

íze teljesen más. Ha most kimennék, és hanyatt dőlnék benne, vagy inkább arccal előre, ahogyan régóta szeretném, de sose mertem, és megmutatnám anyának az angyalkát arccal, akkor anya negyed-szerre is azt mondhatná: milyen szép!, de a tesóm megint azzal cukkolna, hogy odasüss, angyalháj, és kiröhögne, pedig csak a pufidzseki miatt akkorák az angyalkáim, és a szűz hó se lenne többé szűz hó, csak akkor, ha tovább esne, és betemetné az angyalhájam.

(Sehogy se megy ki a fejemből ez az új szó, amit a tesóm talált ki. Ha egyszer leírnám ennek az estének a történetét – nem most, a fogalmazásfüzetembe (mert a szünetre ezt kaptuk házi feladatnak, és a következő oldal első sorába be is kellett írni az utolsó órán, amit Ildikó néni diktált: *Az én karácsonyom*), hanem majd akkor, amikor én dönthetem el, mi legyen a címe, milyen hosszú legyen, és miről szóljon –, akkor biztosan ez lenne a címe, és a tesóm biztosan megbocsátaná, hogy cserébe, amiért szemétkedett velem, elloptam az egyik új szavát. Úgyis marad neki elég, mert a szavak kitalálásában sokkal jobb, mint én, de ezt még sokáig nem mondhatom meg neki, mert akkor mi marad nekem?)

– Hová mész? – kérdezi anya, épp akkor, amikor a császárt mutatják, vagyis a filmbeli császárt, aki egyáltalán nem hasonlít az igazira, sokkal szebb és fiatalabb nála. Apa mutatott egy képet az igazi császárról tegnap, amikor az előzetes ment, és elmondta, hogy azért nem fogja velünk megnézni a Sissit, mert ez egy dajkamese. Alig hittem a szememnek: a császár meg a dédipapa, akit csak egy beke-retezett fekete-fehér fényképről ismerek, olyanok, mint két tojás. Mindjárt tudtam, hogy a dédipapa csakis a császár titkos testvére lehetett, egy elcserélt királyfi, én pedig akkor a titkos trónörökös vagyok! De apa mutatott egy csomó másik képet is híres emberekről, akik mind ugyanúgy néztek ki akkoriban. Különben is, mi lenne a tesómmal, ha én lennék a trónörökös? Vagy velem, ha esetleg ő

lenne az? Melyikünk megy Bécsbe, és melyikünk marad itthon anyával és apával?

- Megint bambul – hallom a tesóm hangját.
- Pisilni kell – vágom rá, és indulok is kifelé.
- Mindjárt vége – mondja anya.
- De nekem most kell.

Kinyitom a véce ajtaját, és gyorsan be is csukom, mintha bementem volna. Nesztelenül lépkedek a folyosón, mint egy macska, de a linóleumon nem is lehet máshogyan menni, csak settenkedve. Mindig halálra rémítem anyát, ha hirtelen ott termek a konyhában, amikor könyékig tésztába süppedve a karácsonyra kapott szakácskönyvét bámulja, és közben a szemébe lógó haját próbálja odébb fűjni.

A folyosó végén a kisszoba ajtaja tárva-nyitva, csak be kell lépnem. Apa elfelejtette megolajozni, ezért ma, hogy a nyikorgás el ne rontsa az ünnepi hangulatot, nyitva hagytuk. A szobában sejtelmes félhomály fogad, a fán csillog-villog az angyalhaj az utcai lámpa fényében. Az orrom egy pillanat alatt megtelik az illatával. Alig bírom ki, hogy be ne dugjam az égősort a konnektorba, hogy újra fölragyogjanak a fények, és mindenféle színűre fessék az angyalhajat: hadd lássa mindenki, milyen szép, égig érő karácsonyfánk van! De inkább csak elképzelem, így is elég baj, hogy a folyosót is fűtjük, nem kell még a villanyszámlát is csinálni hozzá, megmondta a papa, amikor gyertyagyújtás után fölkapcsoltuk a lámpát, és apa rögtön ki is húzta az égőket, mert villanyfényben úgysem érvényesülnek.

Most, hogy minden összevissza hányódik a heverőn, a félredobott csomagolópapírok, a könyvek, a társasok meg a pulóverek, és a furulya is legurult a földre, már nem olyan szép és ünnepi a látvány, mint néhány órája volt, amikor még együtt álltuk körül a fát, apa, anya, a mama, a papa, a tesóm meg én, és izgatottan vártuk, hogy kinek mit hozott a Jézuska, de előtte még gyertyát gyújtottunk,

és a tesómmal előadtuk a karácsonyi műsort, amire rengeteget gyakoroltunk titokban, hogy szépen, egyszerre tudjunk játszani, mégis félreütöttem kétszer, mert túl gyorsan furulyázott, de a többiek észre sem vették, és a végén óriási tapsot kaptunk, apa még fütyült is, igaz, a vacsorára is mind azt mondtuk, hogy nagyon finom volt, csak a mama nem mondott semmit, de anyának egészen biztosan tetszett, mert szó szerint azt mondta utána, amit tíz perccel később, miután kibontották a festményt, amit a tesómmal közösen készítettünk neki és apának, apa pedig rögtön meg is mutatta, hová fogjuk fölakasztani, és megígérte, hogy visszafelé elhozza a papa fúróját, és befúr egy akasztót.

Fölállok a heverőre, és próbaképpen helyezgetem a képet, ami a családunkat ábrázolja, ahogy körülálljuk a karácsonyfát, aztán föllépek a zongora szélére, a karácsonyfa mellé, hogy magasabbra is elérjek, pedig nem volna szabad. A fát is lent díszítettük föl a tesómmal, aztán apa megfogta, és föltette a helyére. Közben meg csak úgy hintáztak a díszek, néhány le is potyogott, őt pedig megszurkálták a tűlevelek, de anya csak nevetett rajta: végre apa is kapott egy szőrös puszit. Óvatosan lépek egyet a fal felé, erre a zongora akkorát reccsen, hogy ijedtemben elejtem a festményt. Még jó, hogy nem volt pénzünk beüvegeztetni, mert a tesóm elköltötte a zseb-pénzét hülyeségekre, az enyém meg nem volt rá elég. Behunyt szemmel várom, mi történik, leszakad-e a zongora alattam, és vége a világnak, vagy marad minden a régiben. Csilingelő és suhogó hangokat hallok, ezen kívül nem történik semmi.

Amikor kinyitom a szemem, csodák csodájára egy szaloncukrot látok a tenyeremen. Biztosan véletlenül szakítottam le, amikor oda-kaptam a fához. Ha már úgyis leesett, a nagy ijedségre bekapom.

Lesütött szemmel és ökölbe szorított kézzel egyensúlyozok a

zongora szélén, és minden erőmmel próbálom megfékezni magamban az ébredező szaloncukor-pusztító szörnyet, de érzem, hogy nem megy, és már nyújtom is a kezem és nyitom a számat, és hiába alkudok ki magammal legfőljebb három szemet, nagyon is képes volnék rá, hogy az egész fát mindenestül betömjem – még szerencse, hogy a szobaajtót nyitva hagytam, és meghallom, hogy a bejárati ajtó zárjában fordul a kulcs, mire azonnal leugrom a heverőre, onnan meg a földre. Ahogy leérek, valamit kiszúrok a padlószőnyegen. Egy szaloncukordarab lehet, gyorsan fölkapom, nehogy ilyen ügyetlenül eláruljam magam, amikor anya még egy szőnyegtisztítót is kölcsönkért Mónika nénitől, hogy ragyogjon a lakás. Már a folyosón vagyok, amikor egyszerre nyílik a bejárati ajtó és a nagyszoba ajtaja, és a számat elönti az összehasonlíthatatlanul förtelmes íz, amit még sosem éreztem, mégis rögtön fölismerek. Tátott szájjal rohanok apa karjaiba, aki bal kezében a fúrót tartja, ezért jobb kézzel kotorja ki a számból, amit az előbb bekaptam.

– Pfuj, de undorító – hallom a tesóm hangját valahonnan anya mögül. Olyan, mintha csőtörés lenne, és az egész lakást elöntötte volna a szennyvíz, mégis mindenki mozdulatlan. Végigcsurog az államon a nyál, képtelen vagyok becsukni a számat.

– Húha, a gyerekekünk poloskát eszik! Ez azért meglep.

Egy pillanatra kitisztul a kép: egy bűdösbogarat látok apa tenyerén, két lába hiányzik, a többi annál jobban mozog. Anya két ujjával fölcsípi, aztán lehúzza a végén.

– Ennyire a vacsora se volt rossz, mi? – suttojja apa.

– Ne – nyögöm, de nem bírok beszélni, mert nem csukhatom össze a számat, és nyelni sem merek, mert akkor még erősebben fogom érezni a bűdösbogár ízét. Még az is lehet, hogy két lába ott van valahol a nyelvemen. Ki kellene mosni a számat, vagy legalább köpni kéne, de csak állok, és nézek apára csorgó nyállal, és ő is csak

néz rám. A tesóm közben eltűnt, lehet, hogy éppen poloskára vadászik, vagy leeszi a fáról a részét.

– Mi ez, már megint valami hülye verseny? Töröld meg a szádat...

– Ne, a... a... szaocukó mia – nyöszörgöm, aztán sírva fakadok, amitől nyelnem kell, amitől még jobban sírok, de hamar belátom, hogy a legrosszabbtól megmenekültem. Közben visszajön anya, és letörölgeti a könnyeket meg a nyálat az arcomról. Kicsit fintorgok, mert hiába mosta meg a kezét, bűdös. Milyen szaga lehet a számnak? Bele sem merek gondolni, inkább gyorsan elmondom, mi történt, de a zongorára mászást nem említem. Apa a bajsát birizgálja, aztán fintorogva elkapja a kezét, és anyára néz.

– Nem volt korai letenni a szemüveget?

Anya a fejét csóválja, és megsimogatja a hátamat, apa elneveti magát, és barackot nyom a fejemre. Nagyot koppan a hüvelykujja a koponyámon, inkább birsalmára sikerült a barackja, de nem szólok semmit.

– Menjél szépen fogat mosni, aztán irány az ágy, és egy hangot se halljunk reggelig!

Öt percig mosom a fogam önszántamból, és szó nélkül lefekszem, pedig a tesóm ágya üres. Már csak egy kicsit érzem a förtelmes ízt a számban, és be is tudom csukni. A takarót a fejemre húzom, de nem azért, hogy titokban sírjak, hanem hogy elvégezzek egy kísérletet. Sokáig fújkalok, és szorgolgom a lehetemet, néha bűdösbogárszagúnak tűnik, néha nem. Végül belátom, hogy ezt a kérdést egyedül nem tudom eldönteni, de azért próbálkozom tovább, mígnem egyszer csak úgy maradok: tátott számból mentolos nyál folyik a párnára, talán zölden világít is.

Trópusok

Amikor az ajtó kivágódott, és Zolika belépett egy automatás kávéval a kezében és egy köteg jegyzettel a hóna alatt, már negyedszerre ugrottam vissza a cikk elejére, miután hosszú-hosszú sorokat (de mindössze egyetlenegy mondatot) olvastam végig úgy, hogy egy árva szót sem fogtam föl az egészből, és még csak nem is sejtettem, hogy nemsokára megváltozik az életem. Helló, tátogta, én pedig visszatátogtam: Csá. Köszönhetett volna fennhangon is, úgysis minden szempár rászegeződött. Egyszeriben apró sóhajok, ruhasuhogás, műkörmök koppanása, tollak csattogása, nyakcsigolyák roppanása, égnek meredő hajszalak elektromos kisülései verték föl a mesterséges könyvtári csöndet. Még Margitka is kinézett az olvasószemüvege fölött a *Nők Lapja*-ból, ez azonban rajtam kívül senkinek sem tűnt föl, mert kit érdekel Margitka, hacsaknem valami múlt századi folyóiratot kell hirtelen előbányászni. (Ezért nem tudom nem szeretni Margitkát: mert *Nők Lapja*-t olvas, mint a nagymámám. Ám rajongásom sajnos nem talál viszonzásra; Margitkát nyilvánvalóan semmilyen kedves rokonára nem emlékeztetem, legföljebb valami rátukmált keresztgyerekekre egy régi évfolyamtárs révén, aki legalább nem vérrokon.)

Abban a pillanatban, amikor Zolika belépett, még a nap is kisütött, mint valami rossz filmben, pedig egész nap, sőt hetek óta folyamatosan borult volt az ég. Mintha egy zsák hányásban ülnénk, mondta reggel a buszon Vass, és akármilyen hülyén hangzott, nem tudtam vitatkozni vele. (Pedig lehetett volna: ez képzavar, mondtam volna én; ugyan már, mondta volna ő.) Az izgatottság sehogy sem akart elülni. Mintha a kolleginák néma kardalt énekeltek volna

a megtestesült férfiszépség dicsőítésére; nem lepődtem volna meg, ha egyszer csak föl pattannak, és körtáncot lejtenek a teremben. Vártam és kívántam is, hogy így legyen – megint hatalmába kerített a szorongató érzés, hogy föl kellene üvölni, mert kibírhatatlan, hogy ennyi érző lény van egy helyen összezárva, és senki se mozdul, senki se szólal meg; mintha egy gigantikus emberbombában ülnénk.

Zolika táncos mozdulatokkal átvágott a termen, és letelepedett mellém. Egyesek úgy néztek rám, mintha első nekifutásra megkaptam volna Kárásztól a kettést, pedig épp az ellenkezője történt, különben nem ültem volna köztük. Még szép, hogy Zolika nem a legközelebbi helyre, Virágh mellé ült le, miután Virágh köztudottan nem szereti a vizet. Azt állítja ugyan, hogy szokott fürödni, csak hát különleges feromonjai vannak, mivel jelentős mennyiségű neander-völgyi gén található benne, ezért néz ki úgy, ahogy – szerinte ez a szexepilje. Virágh szeret tréfából tudományosan megalapozatlan kijelentéseket tenni és úgy csinálni, mintha körülötte forogna a világ, nem szeret viszont körmöt vágni meg haját mosni; a sor folytatható. Zolika tehát egy ügyes manőverrel kikerülte Virághot, és mindjárt tanulási motivációt is szerzett: ha fölemeli a tekintetét a jegyzeteiből, Virághgal találja magát szemközt, akkor pedig már inkább a koraközépkor, ha jól láttam a papírjait. (Rögtön föltűnt – és nem is lepett meg –, hogy gyöngybetűvel írt jegyzetek fénymásolatiról van szó.) Amikor fölnéztem rá, láttam, hogy ő meg az én folyóiratomat lesi, és lebiggyesztett ajakkal fejezi ki részvétét. Sokáig szöszölt a lapokkal, végül, amikor már nem tudott mit kitalálni, levette a kapucnis pulcsiját, beborítva erős, de kellemes parfümjének felhőjébe és megmutatva mindenkinek az új NASA-s pólóját, amit nem az anyukája turkált neki, hanem maga vett Floridában alig pár hete, amikor kint volt meglátogatni a szuperokos nővérét, aki valami elitegyetemen tanul a Keleti-parton, és leautóztak a Mexikói-

öbölhöz. A Mexikói-öböl gondolatától viszketni kezdett a hátam. Megpróbáltam a szék támlájának döngölözve enyhíteni kínjaimon, amitől a parketta nyikorogni kezdett, mire Margitka lecsapta a *Nők Lapja*-t, és a rafiátáskájából elővette a horgolnivalót. Szegénykém, hirtelen felindulásból az utolsó munícióját is elhasználta, pedig még csak fél három volt.

Úgy tűnt, egyedül Virághon nem fogott Zolika megjelenése; ugyanolyan nyugalommal és koncentráltan olvasta a folyóiratát, vagyis... hirtelen összeresztetem a felismeréstől, hogy Virághgal történt valami... Virágh, ez az igénytelen, hím Pallasz Athéné kivirult! Megszépült! Az arcán valami fényesség jelent meg, olyasmi, mint Szent Jeromosén, amikor meglátogatja az oroszán, ő meg csak körmöl tovább a barlangja előtt átszellemülten. Abban a pillanatban ért a felismerés, hogy ha Virághban, aki két hete, amikor szűk körben amiatt panaszkodtam, hogy nem bírom átrágni magam az egyik kötelezőn, vigyorogva közölte velem, hogy azt a száz oldalacsát ő nemes egyszerűséggel át*harta*, méghozzá eredetiben, és nekem is ezt ajánlja, ha nem akarok elsüllyedni a következetlen fordítás terminológiai mocsarában, és aki most, miután az említett eset után nagy lelkierővel megálltam, hogy rávessem magam és átharapjam a nyaki ütőerét (nehogy még megfertőződjek a neandervölgyi vérrel), a szokásos hűvös derűjével tanulmányozza a külföldi szakfolyóiratait – a teremben egyes egyedül nyilvánvalóan nem UV-re, hanem valami konferenciára vagy publikációra készülve –, szóval, ha Virághban képes vagyok meglátni a szépet, akkor ez csakis azt jelentheti, hogy bárkiben képes vagyok meglátni a szépet, mert eddig Virághot gondoltam volna az utolsó embernek, akiben valaha megláthatom a szépet, ha egyáltalán gondoltam volna ilyesmire. Ha pedig ilyen szuperképességem van, mit keresek itt egy csomó poros könyv között?

A felismerés erejétől és jelentőségétől úgy leizzadtam, hogy le kellett vetnem a fölsőmet. Így viszont elvesztettem az egyetlen fölényemet Virághgal szemben, miután az ekcémám miatt az utóbbi időben nem használhatok dezodort – egyébként is ki gondolta volna, hogy a könyvtárban trópusi hőség lesz, amikor szinte egész decemberben szénszünet volt, mert az épület úgy rohad, hogy csoda, hogy ránk nem szakad, mindennek a tetejébe még Virághban is meglátom a szépet? Zolika biztosan azt hitte, hogy miatta izzadok, pedig tökéletes férfiszépsége engem igazán hidegen hagy. Egyesek szerint Zolika apollói szépség, múltkor legalábbis hallottam, ahogy két lány arról vitatkozott, hogy Zolika vajon apollói vagy dionüszoszi szépség-e, és úgy tűnt, az apollós lány nyert azzal az érveléssel, hogy olyan, hogy dionüszoszi szépség, nincsen, Zolika viszont szép, mint egy szobor, következésképpen csakis apollói szépség lehet, amit az is fényesen bizonyít, hogy gimis kora óta ijáskodik. Persze lehet, hogy nem is a briliáns érvelés, pusztán a tekintély döntötte el ezt a vitát is, az apollós lány ugyanis már csókolózott a tökrészeg Zolikával, a másik lány viszont csak ácsingózott ugyanerre.

Virágh szépsége nyilvánvalóan más természetű, mint Zolikáé, talán ezért vált ki kevesebb figyelmet. Mérget vennék rá, hogy Zolikával szemben Virághnak meg sem kottyannak majd az évek; de nem azért, mert még előtte áll az aranykora, mint állítólag az enyém, legalábbis Vass szerint, aki a kari karácsonyi bulin azt magyarázta hosszasan és tök komolyan, miután a kérdésekre, hogy vegyész létére egyáltalán mit keres itt, nem válaszolt, hogy kár aggódni, az én időm majd a negyvenes éveimben jön el – és én nem öntöttem rá az alkoholmentes puncsomat, amiért igazán nem lett volna kár –, nem: Virágh permanens aranykorban él, mint egy kiválasztott, ezért lehetséges az, hogy ő már elsőéves korában sem fölmondta a tételt

a vizsgán, hanem szakmai kérdéseket vitatott meg a vizsgáztató professzorral (*neki* kollégával); már most látom, ahogy majdani felesége boldogan intézi minden elintézendő ügyüket a megfelelő lakáshitel-szerződés megkötésétől a gyerekek óvodaválasztásának, beiskoláztatásának és esküvőjének megszervezéséig és lebonyolításáig – nem is beszélve a tudományos pálya jubileumi ünnepeiről. Havonta meg kellene csapolni a vérét és kis téglékben eladni fiatalságelixírként... Vassnak biztosan volnának ötletei a kivitelezésre. Csak ne Virágh legyen a reklámarcunk, hanem inkább Zolika, és mind gazdagok leszünk!

Mindeközben újabb oldalakat olvastam végig úgy, hogy ha megnyúznának, se tudnék egy szót se földézni a szövegből. Az a baj, hogy az alapjait sem értem a cikknek. Egyáltalán hogy jönnek ide a *trópusok*? Sose hallottam még ezt a kifejezést ebben a kontextusban, pedig itt vagyok harmadévesen, amikor Kárász szerint már saját kutatási területtel kellene rendelkeznem, én meg épp csak sejtem, mit akar ez itt jelenteni, de az édeskevés, mert ez csak *egy* szó a tízezerből. Egyáltalán Kárász, miért kell nekem folyton órá gondolnom, most már álmomban is? Pedig milyen szépen kezdődik: terhes vagyok, egy hintaszéken ülök fehér kórházi tunikában, kezem a hasamon nyugtatom, izmos bal combom alaposan meg van dagadva, mintha egy hatalmas, gyulladt kelés lenne, de én tudom, hogy nem az, hanem gyermeket várok, és hamarosan meg fog születni a kisbabám, már a bábaasszonyt várom, erre megjelenik a bemosakodott Kárász tiszta fehérben, és feltartott, kesztyűs jobbójában nem szikét, hanem kisbaltát tart, mégis úgy néz ki, mint egy áldást osztó prédikátor, és szenttelen arccal közli velem, hogy kollegina, maga nem terhes, maga csak képzei ezt az egészet. Térjen magához! Magából sose lesz klasszikus filológus, mert a klasszikus filológus szükségképpen *masculinus*! És akkor már én is tudom, hogy

ez csak álterhesség, hiszen nem is lehetek terhes, mert egy csomó kötelezőt nem olvastam el, csak hazudtam, hogy épp most olvastam őket újra, és Kárász leveszi a kesztyűjét, és lentről fölfelé végigsimít márványsima combomon, és ahogy a tunika alá ér, felriadok, és ha még sötét van, elsírom magam. És az a legrosszabb az egészben, hogy ez az érettségi utáni álmom javított kiadása: akkor a kertben, a kút mellett, a jázminbokor alatt találtam egy csecsemőt, akit aranyszínű fény vett körül, és tudtam, hogy ő az én kisbabám, és lehajoltam hozzá, de mielőtt fölemeltem volna, fölébredtem; még ma is emlékszem arra az érzésre, pedig máskor sosem éreztem még hasonlót sem.

Ha mélyen magamba nézek, el kell ismernem, hogy csakis magamat hibáztathatom az egészért. Nem kellett volna elcserélni az *Idegen szavak szótárát* egy szétkaristoltszövegűre mindjárt első éves koromban, amikor még csak az *appendix*-nél jártam, és akkor most minden máshogy lehetne. Amúgy meg már úgyis mindegy – de azért jó lenne elolvasni ezt a cikket, ha már egyszer rászántam magam; csak úgy, hogy elmondhassam, tényleg elolvastam, sőt újraolvastam – senkinek sem kell tudni, hogy mondatonként. Nem kell magasra tenni a mércét, próbáljuk meg elolvasni a betűket és a betűkből fölépülő szavakat és a szavakból fölépülő mondatokat és a mondatokból fölépülő szöveget, ilyen strukturalista módon, hátha valami ragad is rám közben. Nem kell mindent azonnal megérteni, egyszer úgyis összeáll, ahogy a nagymamám mondaná. Különben is, már a puszta olvasással le fogom körözni Zolikát, aki a jegyzetire borulva alszik. Ha ugyan nem ő körözött le azzal, hogy szemérmetlenül azt csinálja, amit akar; ő és Virágh – senki más a teremben.

Az újabb nekiveselkedéstől a folyóiratra permetező vakolat térített el – ugyanekkor a sarokban húzódó könyökcsövön nagy robaj-

jal zúdult le egy adag víz, ami újabb merengésekre készítetett; valamiért megnyugtató volt a tudat, hogy a könyvtárban a lányvécéből származó szennyvíz robog el a fejünk fölött, nem pedig a fiúké. Ha a rozsdás cső a következő lökettel kilyukadna, töprengtem, Zolika biztosan kapna belőle, én viszont az ő fedezékében megúsznám néhány csöppel – persze, ha nem az asztalon feküdne. A vakolattal együtt egy kaszáspók is az asztalra pottyant, és most úgy áll ott, megmerevedve, mintha nem is élő állat, hanem egy virtuóz szobrász műve lenne. Még jó, hogy ide esett, és csak remélni tudom, hogy balra fog elindulni, nem pedig jobbra, ahol komoly veszélyek fenyegetnék. Persze, ha már lepetézett a könyvek között, mindegy is, küldetés teljesítve. Mintha csak hallaná a gondolataimat, az alvó Zolika irányába indul el hihetetlenül hosszú és törekeny lábait raskogtatva. Egy darabig elnézem, egyszerűen lenyűgöz az összehangolt, bonyolult mozgás – ilyet kitalálni nem is lehetne –, aztán viszont átérek a folyóirathoz, és megkísérlem megtalálni, hol csúsztam le a sorokról, de egyik rész sem tűnik ismerősnek. Valaki ellapozta volna a folyóiratot, amíg a pókot néztem?!

Valahányszor szemembe ötlük az a szó, hogy trópusok, összerándul a gyomrom, és rám tör a könyvtári sikoltozhatnék. Miért kell ezt a szép szót, ami buja növényzetet, sós óceánt, piros Ferrarit, tarka Hawaii-inget, szűk sortot, hosszú, szőrös lábat és a világ leggyönyörűbb bajszát, vagyis a kamasz álmaimat jelenti, miért kell ezt a csodát ebbe a sótlan szótengerbe, ebbe a kilátástalan UV-hétbe tunkolni az év legnyomorultabb napján? Ugyan, kit érdekel az egész szarság?! Zolikáról példát véve lehunyom a szemem, és elképzelem, ahogy a trópusi holdsütésben négykézlábra ereszkedem, és lehunyt szemmel várok; hirtelen megrázkódom, embertelen üvöltések közepette megizmosodom és beszőrösödöm, hatalmasra nőtt testemről lepattannak a ruhák; miután kilihegtem magam, csodálatos, új

testemben elindulok az óceán felé, és belegázolok; kisebesedett bő-
römet eleinte csípi a só, de szinte érzem, ahogy a sebeim begyó-
gyulnak; úszni kezdek, minden karcsapással, minden lábtempóval,
minden kifújással és beszívással, minden egyes mozdulattal egyre
inkább azzá válok, aki vagyok; hirtelen éles sikoltás és zörgés, az
öletem nedvesség önti el, a nadrágomon sötét folt terpszkedik, a
kávés pohár a padlón pattog, mellettem pedig Zolika toporog, bo-
csi, boci, hebegi, annyira félek a pókoktól, fölállok, és megpróbá-
lom lejjebb húzni a pólómat, de a folt így is látszik; az általános
izgalom és derűtség háttérzajából Margitka őszinte kacagása hallat-
szik ki, miközben Virágh azzal a szép új arcával úgy néz Zolikára,
mint egy szerető gazdi imádott cicájára, Kallipügoszra; hirtelen föl-
hördül a terem, ez mindennek a teteje, hallom Margitka reszkető
hangját, amikor Zolika megérinti a karom, a kezében a NASA-s
póló, tessék, mondja, az enyém nagyobb; most már tényleg min-
denki röhög, Zolika pedig úgy áll előttem ártatlan képpel, mint egy
refináltan megformált Szent Sebestyén, legszebb részeit gondosan
kidomborítva és megfelelő szögben kicsavarva, mintegy felkínálva
megejtő szépségét a szemlélő számára, aki minden bizonytal él a
felkínált lehetőséggel, de én rá se nézek, mi közöm az évfolyamelső
és az évfolyammásodik románcához? Egy kicsit forogtam a kezem-
ben a tollat, de nem döföm a vékonyába, inkább leveszem a pólómat,
és közben úgy mosolygok, mint Szent Bertalan a megnyúztatása
közben. Zolika arca egy pillanatra elsötétül, de szó nélkül fölveszi a
cserepólót, ami egy alaposan átizzadt, XS-es Raúl-mez. Meg kell
hagyni, nagyon jól áll neki az a finom hasvillantás, amit a pólóm
megenged, az övé pedig tényleg elég nagy rám, jó érzés benne lenni.
Azért, hogy megnyugtassam, még eltátogom: autoimmun, nem fer-
tőző; bár hangosan is mondhatnám, úgysem figyel rám senki. Re-
mélem, kivételesen igazam van, nem akarok neki rosszat.

Achtung Ohmacht!

Akár kezdhethném így is: most komolyan, Kátya, ájultál már el igazából? Ha igen, akkor tudod, hogy az ájulás szinte sosem egyik pillanatról a másikra történik, mint a romantikus regényekben vagy a filmekben, hanem jól elkülöníthető, bár egymásba folyó szakaszokra oszlik. A legkritkább esetben ájulunk el csak úgy, hogy eldő-lünk, mint egy krumpoliszák – kivéve, ha annyira részegek vagyunk (most nem rólad van szó), hogy az intő jeleket teljesen figyelmen kívül hagyjuk, és persze az első alkalmat, amikor a meglepetés ereje dönt le a lábunkról: egyik pillanatban még, tegyük fel, sorban állunk a kerti zuhanyzó előtt a kora reggeli napsütésben, míg a következő pillanatban úgy fordul meg körülöttünk a világ, mintha fehér nyuszi lennénk egy bűvész kezében, akinek fürgébbek a mozdulatai, mint a közönség felfogóképessége. Így, miután napok óta nem aludtunk a folyamatosan beázó sátorban, és kevéske pénzünkből csak napi kétszeri, gyatra minőségű étkezésre és a legolcsóbb cigire futotta, miközben éjjel-nappal koncertről előadásra, előadásról felolvasásra, felolvasásról koncertre cikáztunk, nehogy véletlenül valamiről lemaradjunk, egyik nap parlagfüvet szedtünk, másik nap vért adtunk, harmadik nap emlékfutottunk a napijegyért, a negyedik napra már annyira lelassult a felfogásunk, hogy csak akkor tűnik fel, hogy a reggeli fogmosás előtt két lépéssel összeestünk, amikor a földnek verődött a hátunk, összekoccantak a fogaink, és a ragyogó kék ég beborított. Később viszont, megfelelő rutinnal a hátunk mögött, akár arra is képessé válhatunk, hogy hosszú, de eredménytelen szemmereszítés, izommegfeszítés és önszuggesztívós kínlás után úgy veszítsük el az eszméletünket a tömött HÉV-en ($\approx$ *Vorortbahn*),

megint csak reggel, mondjuk, könyvtárba menet, hogy a derekunkat a vezetőfülke falának döntve, mindkét kezünkkel az enyhén behajlított térdünkre támaszkodva mindvégig stabilan álljunk a helyünkön, mintha csak jógáznánk, miközben az alagúti kínlódást követően legközelebb arra eszmélünk a kiürült kocsiban, hogy a HÉV-vezető becsapta a vezetőfülke ajtaját, és a peronról visszanézve megkönnyebbülten veszi tudomásul: nagy baj nincs, mehet pihenőre.

Rutin ide, rutin oda, bármikor érhetik az embert meglepetések, főleg külföldön, erről szólt az interkulturális képzés a program előtt, de akkor még olyan elvontnak tűnt az egész. Amikor viszont a *Der Tod in Venedig* lapjain elkezdtek táncolni a betűk, majd a sorok, majd az egész lap elfeketedett, rögtön pánikba estem. Fogalmam sem volt, mit kell tenni, pedig biztosan ez is benne volt a tájékoztatóban, csak elfelejtettem, vagy nem figyeltem oda, vagy nem fogtam fel minden részletet, még sosem ájultam el fekve, pláne nem úgy, hogy egy cső lóg ki belőlem, amin a kicentrifugázott vérem egy részét pumpálják vissza, de ami a legfőbb: még sosem ájultam el idegen nyelven! Segítséget kell kérni, de hogyan? Szóljak? De kinek és mit? Csak úgy bele a terembe, hogy *Tschuldigung...*? Vagy: *Hallo!?* *Ich bin... ich werde...* Hogy is szokta mondani Kátya? Talán tegyem fel a kezem, amíg bírom? Vagy próbálkozzam azzal, hogy *Hilfe!?* Vagy a gép úgylis jelzi a személyzetnek, hogy itt valami rendellenes dolog van kialakulóban, és beavatkozás szükséges?

Persze olyan nagyon azért nem kellett volna meglepődnöm, elvégre nem az első alkalommal voltam a centrumban, jól ismertem a folyamat során fellépő nehézségeket. Nem volt kellemes maga a szúrás sem: mintha egy zsákvarró tűt döfnének a vénába, szinte hallani a szövet reccsenését, főleg, miután elszaporodtak a hegek a

könyökhajlatban, és hiába az egész napos, programszerű ivás, óránként két deciliter folyadék bevitele, hogy délutánra meglegyen az előírt két liter fogyasztás, rendszerint problémát okozott, hogy nem elég dagadt az ér. Viszont a szúrás érzését legalább ismertem itt-honról. Maga a vérvétel szinte megkönnyebbülést jelentett: folyik ki a vér, ebben van valami természetes, közben lehet nézni a sík-képernyőn a repülőgép-anyahajó mindennapjait – vagy állandóan azt a műsort adták, vagy csak abban az időszávban ment mindig, amikor odajártam. Egyedül a plazma színe aggasztott. Mivel a tájékoztatóban azt olvastam, hogy a megfelelő plazma aranyszínű, míg a túlságosan zsíros és ezért nem megfelelő plazma sötét és zavaros, árgus szemmel figyeltem a flakonba csöpögő folyadékot, és azon gyötrődtem, nem túl sötét-e. Először ragyogó, éteri színe volt, de ahogy kezdett gyűlni, egyre sötétebb lett, és lelki szemeim előtt már láttam, hogy túl zsírosnak minősítik, és visszautasítják, pedig a megelőző 24-48 órában előírászerűen kerültem a zsíros ételeket, legalábbis igyekeztem, *Currywurst mit Pommes und Mayo* és nagyrészt minden más megfizethető étel tabunak számított. Egyedül az vígasztalt, amikor a néhány ágygal odébb fekvő, kétszer ekkora férfi fölött megláttam a már-már olajzöldbe játszó, színültig telt flakont – ilyenkor tudtam, hogy az én plazmám is van olyan jó, mint az *einheimisch*.

(Azért az néha átfutott az agyamon, hogy mi van, ha az enyémet kiöntik. Nem akarnak megbántani, ezért nem is szólnak róla, mindig kedvesen és közvetlen modorban köszöntenek, *Guten Tag, Frau Kánai*, ami úgy hangzik, mintha azt mondanák, *Frau Canaille*, jó napot kívánok, Csőcselék kisasszony, harmadjára már ki sem javítom, biztosan nem direkt csinálják, lehet, hogy nem is használják, sőt nem is ismerik ezt a francia eredetű idegen szót az asszisztensek, amúgy is fölösleges, hiszen mindig más szólít, és mind egyformán

kedvesek és közvetlenek velem, és mindenki mással is, de azt simán el tudtam képzelni, hogy az idegen plazmát a leghalványabb gyanú esetén inkább kiöntik, még akkor is, ha EU-s. Vagy embergyógy-szer helyett állatgyógy-szert csinálnak belőle. Vagy eladják külföldre. De erre tényleg csak a rosszabb napjaimon gondoltam, amikor nem köszönt Lars, mindjárt *Hallo* után megkérdezte az eladó, honnan származom, vagy egy fontosnak tűnő gondolatmenet közben nem akart beugrani egy B1-szintű szó.)

Az igazi gondok akkor kezdődtek, amikor a rövid, pihentető centrifugálás után a következő szakaszba váltott a gép. Ettől kezdve fél szemmel a csövet figyeltem, hogy ha valami végzetes hiba folytán légbuborék került volna bele, azonnal kitépjem a karomból, mielőtt belém injektálódik a levegő, és meghalok. (Volt, hogy el is képzeltem a jelenetet: nem ájulok el, nagy lélekjelenléttel igyekszem lefogni a vénámat, amiből mindenféle spriccel a vér, mintha legalábbis artéria lenne – nem tehetek róla, valahogy így sikerült elképzelni –, miközben a személyzet tagjai fejvesztve rohagnak körülöttem.) Félelmem nem volt alaptalan, sőt magamtól eszembe sem jutott volna, csakhogy tüzetesen átolvastam a tájékoztatót, amit kötelező volt elolvasni a jelentkezéskor, és ebben különböző súlyú kockázatok, esetleges balesetek szerepeltek valószínűségi mutatóval ellátva. Így megtudtam, hogy Brazíliában egyszer egy donornak lebénult a karja (ezért eleinte kizárólag a jobb karomat engedtem megszúrni, amíg el nem borították a hegek), majd legsúlyosabb kockázatként következett a légbuborék és a szívhalál, bár ilyesmi még sosem fordult elő a praxisban, és a valószínűségét rendkívül csekélyre taksálták. Mégis, szörnyű volt belegondolni, hogy légembóliában pusztulok el idegen földön, ahol Csőcselék kisasszonynak szólítanak, és még az utolsó szavaimat sem értik, és

egyébként is folyamatos rosszullét kerülgetett, amikor a visszaáramló vér az érfalaknak nyomult, ehhez ugyanis nem voltam hozzászokva, és természetesnek sem tűnt, úgyhogy csak a folyamatos koncentráció segített.

Valószínűleg elkerülhető lett volna a baj, ha nem unok rá a repülőgép-anyahajóra és a lakóira, akik láthatóan szintén unták magukat, mert nem volt háború, bár el-elrepültek a vadászgépeikkel ide-oda, vagy ha a hangszórókból vízcsobogás és madárcsicsergés helyett legalább Mozart szól. De a repülőgép-anyahajóval meg a pilótákkal meg a madárcsicsergős vízcsobogással torkig voltam, ezért vittem be aznap a Halált, ami annyira lekötötte a figyelmemet, hogy teljesen elfelejtettem koncentrálni a visszapumpálásnál, és egyszer csak azon kaptam magam, hogy minden kezd elbizonytalanodni körülöttem, és hiába próbálok a repülőgép-anyahajó meghitt látványába kapaszkodni, az kérlelhetetlenül süllyedni kezd, az ágyak, a gépek, az emberek kontúrjukat veszítik és összefolynak, a csicsergős csobogás helikopterzúgássá mélyül, és akkor már tudtam, hogy ez bizony *Kreislaufstörung*, ami leginkább többes számban használatos (*Kreislaufstörungen*), és egészen közönséges és viszonylag gyakori kockázat, és ha ez így megy tovább, ennek *Kreislaufkollaps* lesz a vége, köznyelvi nevén *Ohnmacht*, ami a kedvenc szavaim listáján a harmadik helyen szerepel a *Feierabend* és a *Restmüll* után holtversenyben az *Achtunggal*, pedig csak itt tanultam Kátyától, aki folyton *ohnmächtig* akar lenni, ha be szeretnék számolni a legújabb plazmadási élményeimről, ezért karácsonyra kapott tőlem egy saját készítésű, *Achtung Ohnmacht!* feliratú pólót, amihez meglepően jó arcot vágott, bár azt azért szóvá tette, hogy a második szóból kihagytam az *n* betűt.

Lehet, hogy egyszerre szólaltam meg, és tettem fel a kezem, és jelzett a gép, de sokkal valószínűbb, hogy a személyzet egyik tagjával éppen találkozott a tekintetünk, ahogy elhaladt mellettem, és látta, hogy beavatkozás szükséges. Na, Csöcselék kisasszony, mi a helyzet, utánozza a kolleginát?, kérdezte, ami eredetiben sokkal kedvesebben és közvetlenebbül hangzott, miközben határozott mozdulatokkal megtette a protokoll szerint szükséges lépéseket. Csak akkor esett le, hogy fél órája elájult valaki a terem másik végén, és szörnyen elszégyelltem magam, de addigra minden vér kiszaladt az arcomból. Szóval elképzelhető, hogy nem is – Kátya után szabadon – *mein Mann* tehet az egésze, hanem életbe lépett a Gulliver-effektus, ami a viselkedésemet hónapok óta meghatározta, ami miatt gyanúsán sok mondatot kezdtem *mannal* vagy *wirrel*, és leszoktam az ironizálásról, karácsonyi vásárra jártam, és beöltöztem a karneválra, és még csak nem is a *Kaninchen-Killer*nek, aki időnként lecsapott a *Kleingartenverei*nek valamelyikében, és csak a *Rassekaninchen*nek kivéreztetett és lefejezett tetemeit hagyta hátra, a vért, a nyúlfejeket és bármi egyéb nyomot nem, úgyhogy a rendőrség tanácstalan volt, és ha a legújabb rémtetteiről szóló híreket olvastam a helyi újságban, amelyből az Intézettel kapcsolatos cikkeket kellett kivágnom és beragasztanom a *Pressespiegel*be, amit havonta beszkeneltem és elküldtem a teljes tagságnak, a közösből lopott kávé marni kezdte a gyomrom, mert én is egy *Kleingartenverein* mellett laktam a világ végén, és mi van, ha egy éjjel összeakadok a nyúlgyilkos rémmel, mi van, ha éppen bennem fedezi fel a hiányzó láncszemet a házinyúl és a rendes ember között, ha az én fejem lesz a következő darab a gyűjteményében, vajon mihez kezd majd a véremmel? – szóval azok után, hogy leszoktam az iróniáról, és nem akartam senki érzékenységét megsérteni, inkább *Killer-Kaninchen*nek öltöttem be, amire a munkahelyem melletti díszbokrok között élő üregi-

nyúl-közösség inspirált, amelynek tagjai alkonyatkor a mozi és a pályaudvar közti betonplaccon szoktak randalírozni, fittyet hányva a helyi szokásokra, miszerint esténként otthon tévézünk és sörözünk, mivel háziasított őseiket (*Hauskaninchen*) Ibériából hurcolták szét évszázadokkal ezelőtt a kontinens különböző zugaiba, hogy aztán visszavadulva (*Wildkaninchen*) hatalmas enklávékat hozzanak létre a kontinens mélyén, és a Wikipédiából még azt is megtudtam, hogy a középkorban a szopósnyúl húsa bevett böjti(!) eledelnek számított, ami mind semmi ahhoz képest, amit az állatvédő aktivista lány a sétálóutcán mondott és mutatott a *Massentierhaltung* véres mocsok-ságairól (mint például a hímivarú kiscsibék ledarálása), úgyhogy mindjárt neki is adtam a véremért kapott pénz felét, hogy együtt tegyünk valamit a szörnyűség ellen, szóval így lettem *Killer-Kaninchen*, de Kátya szerint ezzel túllöttem a célon, és a *Monty Pythont* úgysem ismerik itt, a *Provinzon* (furcsa, én azt hittem, *mi* vagyunk a Provinz), úgyhogy senki sem érti majd, miért vörös a pófám, egyszerűen azt fogják hinni, hogy elmaszatolódott a rúzsom, és hamis következtetésekre jutnak, és majd jól megnézhetem magam, aztán, hogy így volt-e, nem tudom, mindenesetre nálam csak hátulról próbálkoztak néhányan, de az alaposan kitömött bundám meg a farkam elvitte a balhét, és legalább volt okom egy kis killerkedésre, míg őt, aki *Dornröschemek* öltözött, minden utolsó kretén le akarta smárolni, pedig a mesében hercegek szerepelnek, nem kretének, és osztoztam Kátya efölötti felháborodásában, mert karnevál ide, karnevál oda, azért mindennek van határa, úgyhogy a hazaúton meg is kíméltem a mese lélektani jelentésének kifejtésétől, erre csak hamvazószerdán kerítettem sort, amikor vacsora után a fotóit nézegettük – szerencsére a skótnak beöltözött bajor nemi szervét még azon melegében kitöröltük, miután Kátya telefonját elvette, és befotózott a kiltje alá, bizonyítandó, hogy nem viccelt,

amikor azt mondta, nincsen rajta gatyá –, és megláttam Tomot a tökéletesen fantáziátlan vadászpilóta-jelmezében, ahogy átkarolja a vállam, és rutinosan belevigyorog a kamerába, és én is nagyon vigyorgok, csak az álvéres pofám miatt kevésbé megnyerően, de azért az a fotón is átjön, milyen remekül érzem magam, és karnevál ide, karnevál oda, mindent elhiszek neki, még azt is, hogy légirányítóként dolgozik, nem pedig vállalati jogászként, amire először tippeltem, és csak azért nem lett vadászpilóta, mert gerincferdülése van, és alighanem ő is elhitt nekem mindent, mondjuk én nem is hazudtam, legfeljebb pontatlanul fejeztem ki magam, amikor sorra felmondtam, mint egy nyelvvizsgán, hogy honnan jöttem, hány éves vagyok, mit csinálok, mi tetszik itt (1. az egyik buszsofőr úgy néz ki, mint Claudia Schiffer, a másik úgy, mint Derrick, és mindig nagyon kedvesek az utasokkal; 2. *Wildkaninchen in the city*; 3. na jó, ha muszáj még valamit mondani, akkor legyen az, hogy olcsó járatok indulnak Barcelonába, és vonattal három óra Amszterdam, és eladhatom a vérem!), és mi nem, így azt sem hallgattam el, hogy semmi pénzért nem maradnék itt, egy olyan helyen, ahol egy nyúl-sorozatgyilkos dühöng, mire kiröhögött, majd megsimogatta a fülem, az igazit, de abban a pillanatban előkerültek a haverjai, mintha ez lett volna a jel, és követelték, hogy menjenek be egy kocsmába pisilni meg felmelegedni, és Kátya is visszatért a fotóközútról, és hirtelen feltűnt, hogy Tom Kátyát is beleértve mindenkinél alacsonyabb, kivéve engem (nyűlfülek nélkül), nekünk viszont rohannunk kellett a vonathoz, mert Kátya teljesen átfázott, úgyhogy abban maradtunk, hogy Tom megadja a telefonszámát, mert a sajátomat nem tudtam fejből, és a telefonomat otthon hagytam, Kátyáé meg hirtelen lemerült, és én majd megjegyzem az első hét számjegyet, Kátya pedig a maradékot, mint valami titkos kódot, amit otthon, vagyis abban az undorító, repceolajszagú *Wohnheim*ban, érkezés után

azonnal összeraktunk, és a számot leírtam egy cetlire, amit az asztalom fölé ragasztottam, csakhogy másnap, húshagyókedden, miután életemben először ettem *Grünkohlt*, és nagyon megörültem neki, hogy plazmaszempontból ideális ételt sikerült felfedeznem, sehogy sem sikerült elküldeni azt az SMS-t, amin annyit gondolkodtam, hogy rövid is legyen, meg kedves és közvetlen is, és persze grammatikailag kifogástalan, de azért legyen valami tartalma, múlt, jelen és jövő találkozzon benne, és fogalmunk sem volt róla, melyikünk rontotta el, Kátya vagy én, úgyhogy inkább magamra vállaltam a felelősséget, de azért maradt bennem némi rossz érzés, és százszor is elátkoztam magam, amiért meg sem próbáltam a teljes számsort megjegyezni, Kátya viszont azt mondta, ne bánkódjak, ilyen a karnevál, egynéhány komolytalan nap áll szemben a háromszázhatvan-valahány rendessel, és nekünk ezekre kell koncentrálni, amivel csak magát nyugtatgatta, amiért csupa kreténnel találkozott megint, miközben minden nappal csökkent az esélye arra, hogy a program lejártával legális indokkal maradhasson, bár azt azért nekem is be kellett látnom, hogy még így is sokkal jobban alakult a nap, mint amire eleve számítottam, nem robbantottak fel, nem tapostak agyon, nem erőszakoltak meg, még csak le se hánytak, nem kaptam pánikrohamot, nem fáztam fel, nem tévedtem el, és nem hánytam le senkit, csak a bal fületem tépték le félig, a farkamat veszítettem el, és a bundám egy kicsit összemaszatolóódott curryszósszal, viszont volt egy jó órám egy majdnem-vadászpilótával, és utána egy teljes napig abban a reményben éltem, hogy végre összeállhat valami történetféle a benyomások és hangulatok kuszaságából, ami már önmagában sem kis dolog, bár így, az első félidő után nagyon úgy fest, hogy semmivé sem fog összeállni ez az év, mintha csak egy karnevál lenne az életemben, ami egyébként is olyan, mintha egy karnevál lenne valakinek az életében, bár ennek semmi

értelme, és amíg az ájulással küszködtem, egy pillanatra tisztán láttam és hallottam, ahogy Tom kimondja a telefonszámát, mint valami vízióban, de hirtelen felgyorsultak az események, már két aszisztens is ott volt az ágyamnál, és beszéltek hozzám, és dolgokat csináltak velem, felfordították az ágyat, hogy a fejembe menjen a vér, és kólát adtak, hogy a vércukorszintem helyreálljon, és amint stabilizálódott a helyzet, azon kaptam magam, hogy az utolsó számjegyeket most sem sikerült megjegyeznem, és mindjárt azon kezdtem el rágódni, vajon kifizetik-e ezt az alkalmat is, vagy ami rosszabb, nem zárnak-e ki a programból, mint alkalmatlant, mert akkor fuccs a barcelonai nyaralásnak, itt ragadok ebben a nyirkos nyárban, és kísérgethetem Kátyát mindenhová, csak hogy férjet fogjon magának, amiért a helyében talán én is mindent megtennék, és akkor arra gondoltam, hogy jó, ám legyen, de ha egyszer hazamegyek innen, az egészet az elejétől a végéig elmesélem neki, és nem állok meg az első figyelmeztetésnél, ha kell, végignézem, ahogy elsápad, és mesélek tovább, nem hagyok ki semmit, és ha odáig fajul a dolog, a karomra veszem, és óvatosan lefektetem a földre, és a haját szépen elrendezem, hogy ha látná magát, lőne egy szelfit, aztán melléfekszem, és a nyelvtani hibákra fittyet hányva folytatom a mondókámat, múlt, jelen és jövő találkozik a történetemben, amit igyekszem úgy alakítani, hogy még időben ráleljen a hercegére, mondjuk, amikor elkísér Amszterdamba, hogy ne itt penészedjünk mindig. Akár kezdhetném így is: most komolyan, Kátya, ájultál már el igazából?

Különös tekintettel

Még ki sem bújtam az ágyból, a napsütés máris rám veti magát, és a fülemben harsogja, hogy talpra, és az összes ablakot kitárni sarkig! És ha már az első lépéseket megtetted, akár az életeddel is kezdenél valamit, csicssergi egy hang a kivirult ágak közül. Kezdetnek talán az is megtenné, ha levinnéd az elmúlt hetekben összegyűlt szelektív hulladékot, aztán lemehtnél újra futni, a többit majd menetközben kitaláljuk. Nincs erőm visszabeszélni, úgyhogy szót fogadok, és már kávézás közben nekigyürkőzöm, hogy rendet vágjak a túlfolyásig teletömött nejlonzacskók és kukás zsákok káoszában. Mennyivel egyszerűbb lenne, ha egy kicsit erősebb és ügyesebb lennék: akár az erkélyről is bedobálhatnám a papír-, műanyag- és üveg-hulladékot a lenti konténerekbe, olyan közel vannak a házhoz, ahogyan a szobában szoktam az almacsutkákat, koszos papírzsepiket és összegyűrt csokispapírokat innen-onnan a kis szemetesbe hajigálni, és akkor nem halmozódnának fel folyton a spájzban. De hiába lennének ilyen szuperképességeim, ha egyszer a szelektív hulladékgyűjtő konténerek felülről zártak.

Amilyen nagynak tűnik a rendetlenség, olyan gyorsan sikerül felszámolni, csak néhány plusz nejlonzacskót kell bevetni a fürdőszobában hányódó üres samponos és mosószeres flakonok, meg a volt munkahelyemről megmaradt ipari mennyiségű tréninganyag miatt. Miközben a fénymászott lapokat dobálom a zacskóba, a legfelső oldalon feltűnik két szó, amit sárga kiemelővel megjelöltem: *különös tekintettel*. Fogalmam sincs, miért volt fontos ez a két szó, pedig csak két hónapja volt, hogy napi nyolc órában oktattak a cég legfontosabb termékeire és szolgáltatásaira, mégis olyan, mintha egy kisebb

jégkorszaknyi idő telt volna el a felmondás óta, és most, a jégtakaró visszahúzódása után, egy csapásra megváltozott körülöttem minden. Apró, eddig rejtett körülményekre leszek figyelmes: például a konyhában sorakozó üres üvegekre. Több köztük a színes, mint a fehér, és ami rosszabb, sokkal több a boros, mint a sörös, alig hiszek a szememnek.

Pár pillanatig abba az álomba ringatom magam, hogy valaki egy csomó üres üveget csempészett a konyhapult alá, mert én biztosan nem ittam meg ennyi bort – márpedig idén még nem járt nálam senki, a postással is a rácson át intéztük az ajánlott levelek átadás-átvételét, de vele amúgy sem szoktam inni. Csakis akkor csinálhatták, amikor leszaladtam a boltba ennivalóért meg sörért (néha borért). Olyan hideg volt, hogy potyogtak a verebek a fáról, most mégis vidáman csivitelnek, vagy ha nem ők, akkor a szerencsésebb kollégáik, akiket a fagyhalálon kívül az éhségtől megvadult cinkék támadásai is elkerültek. Persze az is lehet, hogy az egészre rosszul emlékszem, és éppen ennyi bort ittam meg a télen.

Sajnos az üvegeket nem lehet kilapítani. Ripityára törhetném őket a konyhakövön, de akkor végképp elveszíteném a jogalapot, hogy a szomszédok hangos tévézése miatt szomorkodjak. Inkább szétválogatom őket, miután abba a nejlontáskába, amiben egy másik korszakomban a *Business Look* emblémával ellátott nadrágot hoztam haza, biztosan nem fér bele mind – de a sörösöknek jó lesz. Az élelmiszeres vékonyabbnak néz ki, viszont nagyobb, abba mehetnek a borosak, és odateszek két pezsgőspalackot is, pedig gyanús, hogy azok nem visszaválthatók. Ideje hallgatnom az éves horoszkópomra: merjen kockázatni! Jól sikerültek a csomagok, ezért dicséret jár. Ma már csak kétszer kell magam megdicsérni.

Először a műanyag-, a papír- és az üveghulladékkal indulok el. Örülhetek, ha két körrel megúszom, és szentül megfogadom, hogy

többé nem hagyom idáig fajulni a dolgot. Végigcsörgöm az utat, mert az üveges táskát minden ajtónyitásnál le kell tennem. Jó lenne, ha tényleg erősebb és ügyesebb lennék, legalább annyival, hogy elbírjam a szelektív hulladékot. Remélem, hogy senkivel sem találkozom, magam sem tudom, miért. Ezúttal szerencsém van, csak lent, a konténereknél látok valakit mocomogni. Amikor odaérek, rám néz, erre én is ránézek, és mielőtt elfordulnék, megszólít. A hangja földöntúli, vagy inkább olyan, mintha a föld mélyéből szólna. Szinte visszahőkölök, ahogy meghallom, aztán megismerem az arcát. Rendszeresen látni a mi kukáink környékén, de hosszú, sötét haját most sapka rejt. Sapka nélkül az elsős tanító nénimre emlékeztet, az előbb viszont azt hittem, férfi, és reméltem, hogy nem szólít meg.

Nem visszaváltható, mondom, befőttes, mutatom, az nem jó, recsegi, és műanyag kupakom sincs, de várjon egy kicsit, mindjárt hozok visszaválthatót. Megköszöni és elindul. Már azon vagyok, hogy utána szóljak, amikor látom, hogy az útszéli korláthoz megy. Ott támaszkodik és vár, miközben beszórom a papírokat a konténerbe. Ami mellé potyog, azért automatikusan lehajolok, pedig bokáig gázolok a szemétben. A műanyagokat sikerül zacskósként betömni a kör alakú nyíláson, de az üvegeket egyesével kell behajigálnom. A legkisebb darab is drámai csörömpöléssel törik ripityára, én pedig minden alkalommal összerezzenek, és megfogadom, hogy a felmondás miatt két nap után félbeszakított böjtömet holnap, de legkésőbb holnapután folytatni fogom.

Gyorsan elindulok vissza, a papucsom vidáman csattog az aszfalton, éppen úgy, ahogyan a zászlók a benzinkút mellett. Nem nézek oda, amikor fölfelé kaptatok az úton, úgyis tudom, hogy valaki seszínű nagykabátban gubbaszt a korlátnál, és rám vár. Megremegek, mert hiába süt a nap melegen, a pólóval és a rövid gatyával egy

kicsit előreszaladtam, a múlt héten még fagyott. Fent rájövök, hogy a teli nejlontáskák hosszú távon nagy kockázatot jelentenek, ezért rövid vacillálás után abba a hatalmas, strapabíró bevásárlótáskába pakolom őket, amiért pár napja nem keveset fizettem. Elszégyellem magam, amiért sajnállok odaadni egy vacak táskát, és sietek, ne kelljen rám sokáig várni. A táska tényleg jól bírja a terhelést, de így az egészet egy kézben kell vinni, a műanyagfűl a tenyerembe váj. Bár van szabad kezem, lent egy vendégségbe érkező család feje előzékenyen kinyitja előttem a kaput, amit a földre szegezett tekintettel, csörömpölve köszönök meg.

Ő biztosan gyengébb, mint én, bárcsak erősebb lenne ő is, sokkal erősebb, ismételve magamban, ahogy lefelé caplatok az úton, és valamiért nem úgy gondolok rá, hogy az a néni, hanem úgy, hogy magam előtt látom, és ehhez a látványhoz gondolom hozzá, hogy biztosan gyenge, és a könnyelműen visszaválthatónak nyilvánított pezsgősüvegek miatt szorongani kezdek.

Tessék, mondom, és leteszem a táskát, mint valami fogadalmi ajándékot egy istenszobor elé, az üvegek sokat sejtetően megcsörrennek. Mind üveg, kérdi élénken, mind, mondom, és hirtelen nem tudom, hogy ez most jó vagy rossz hír, mert az üveg nehéz, ehhez képest rosszul fizet. Próbálok nem belegondolni, mennyivel kellene jobban fizetnie ahhoz, hogy ne játsszam a nagyvonalút, és igyekszem elhessegetni a gondolatot, hogy a munkaügyi hivatal malmai lassan őrölnek. Két zacskóban vannak, úgyhogy ketté is lehet szedni, mondom, és sután mutogatok. Közben azon kapom magam, hogy belenézek a táskájába, erre önkéntelenül hátralépek. Végre felemelem a tekintetemet, és a szemébe nézek. Megköszöni megint, nincs mit, mondom, és elindulok vissza.

Az erkélyen sokkal jobb az idő, mint odalent volt. Süti a nap az arcomat, süti a nyakam, a karom, ezt maradéktalanul élvezem, de a

lábam árnyékban van, ott fázom, mintha nem is lenne. Mintha egy antik szobortorzó lennék, akit szembeszökő hiányosságai ellenére sem hajítanak ki a szemétkébe, hanem ellátják katalógusszámmal, és elraktározzák, mert ahhoz azért hiányzik belőle valami (és nem a végtagjaira gondolok), hogy megfelelően megvilágítva egy múzeum tágas csarnokába állítsák, és sok pénzért mutogassák az embereknek. Ennyi erővel csempe szájú sörösüveg is lehetnék, akit a szelektív hulladékgyűjtést követő újrahasznosítás megfoszt attól a lehetőségtől, hogy kilépjen a nagy körforgásból, mert csupán egyszerű szemétként volna esélye arra, hogy átadja magát az örök enyészetnek, ami minden sörösüveg végső célja. A legjobb volna mindjárt ripityára törni az aszfalton, vagy eltűnni a csalános árokparton, vagy csendben lesüllyedni egy csatorna fenekére. Ugyan miért akarna bárki újra és újra hasznosulni? Ilyen hülyeségeken gondolkodom napozás közben, ahelyett, hogy kitalálnám a böjtöm új szabályait.

A délutáni futás előtt ellébecolom a bemelegítést, aztán csak úgy recsegnek-ropognak az ízületeim, és az oldalam is mindjárt szűrni kezd, amikor három nevető kisgyerek elszökdecsel mellettem – három, különböző stílusban ugrabugráló orgonasíp. Amint elhagynak, érezhetően visszavesznek a tempóból, de a távolság továbbra sem csökken közöttünk, és a legkisebbnek még arra is marad ereje, hogy a majdnem kétszer akkora legnagyobbal lökdösődni kezdjen. Minden pillanatban várom, hogy visszaforduljanak, és pár száz méter után végre megteszik ezt a szívességet. Rájuk se nézek, amikor elfutnak mellettem az út túloldalán, rendületlenül a szembe futó utat bővölöm, és lám-lám, mintha parancsszóra tenné, az aszfaltból kezd kinőni egy furcsa figura, rohamosan közeledik felém. Az út közepén fut, és amikor egymás mellé érünk, rám néz, és azt mondja, helló, de ezt már csak a szél fújja utánam. Én nem mondok semmit,

én csak néztem őt, hogy milyen gyorsan fut, még azt sem gondoltam, hogy bácsi létére, pedig minimum az apám lehetne.

A hídon végre elkezd húzni a feltáruzó messzeség, mint egy jól fizetett nyúl egy közepesen jegyzett grand prix-n. A vége felé, amikor egy langaléta kamasszal futok szembe, egészen felgyorsulok, aztán lekocogok a lépcsőn, átfutok a híd alatt, és a másik oldalon fel, meglepően könnyedén, magamhoz képest egészen gyorsan. A túloldalon újra feltűnik a kamasz, most megint felém fut, de már nem egy oldalon vagyunk. Lehet, hogy a híd végénél megint visszafordul. Szinte már hallok a fújtatást a túloldalról, a hátam mögül, és a szemem sarkából látom, ahogyan megelőz, de nem olyan tempóban, mint vártam. Átnézek rá, ugyanekkor ő is átnéz, ehhez nekem kicsit, neki nagyon el kell fordítani a fejét, hiszen ő már előttem jár, aztán mindketten visszafordulunk, és futunk tovább.

Szigorúan véve a fiam lehetne, ez jut eszembe róla. A kezem nagyot koppan a korláton, nem győzöm rázogatni, hogy a fájdalmat enyhítsem. A fiú nem néz hátra, és a háta semmit sem árul el abból, mire gondolt az előbb, ki vagyok én, és miye lehetnék. Talán sem mire sem gondolt, csak meglátott, és hozzágondolta, hogy lassú, vagy éppen mást, vagy még ennyit se, én viszont más jelzőket is hozzágondolok az érzéseimhez, ha egyszer látni nem láthatom magam, és a tempót sem tarthatom örökké, úgyhogy elengedem, hadd fusson a kis nyúl.

A híd végén hirtelen megáll, és lehajol megkötni a cipőfűzőjét, olyan komótosan, hogy ha akarnám, utolérném. De nem akarom, így éppen két hosszú lépéssel jár előttem, amikor jobbra lefordul, és eltűnik a lépcsőn. Helló, mondom, de nem hallja, és a csípős nyugati szélre bízom magam, hadd fújjon haza, mert már alig bírom, pedig csak pár perc, és otthon vagyok, és azt gondolom, de jól futottam, még jó, hogy összekapartam magam, és lementem,

végül is nem fáj olyan nagyon, pedig mióta nem? Aztán nyújtok, de előtte megdicsérem magam, majd forró vízben áztatom az elcsigázott tagjaimat, és kinyitok egy sört, mert a bort véletlenül mind megittam tegnap, az új böjtöm szabályait pedig majd holnap kitalálom.

Árva lélek

Miután a nagyszoba ajtajában váratlanul egymásba ütköztünk, nagybátyám szokás szerint megkérdezte, hogy megy a foci.

– Két éve nem játszom. Tudod, a műtét óta.

– Ja, tényleg... Már el is rajtoltak? – bökött a tévé felé. – Csak kiszaladtam a malacokhoz.

– És?

– Szépen nőnek. Most már semmi se fog történni...

– Úgyis elalszol.

Azt reméltem, ezzel le is zártuk a beszélgetést, Sanyi befekszik apu mellé a vendégágyra, én pedig kimehetek végre levegőzni. Hiába tártam ki az ablakokat sarkig, meg sem mozdult a zsírszag. A pacsuliszag viszont a fejemhez tapadt, és velem mozgott, mint valami muslincaraj. Kint talán lefújja rólam a szél, reméltem, bár olyan érzésem volt, hogy a hajamon keresztül az agyamba is becsorgott a kölni. Amúgy sem lehetett apuval egy szobában megmaradni, annyira horkolt. Talán csak Sanyi horkol még nála is jobban.

– Na és, munka van már?

– Még csak most fejeztem be a szakdolgozatomat.

– Ja, a Petőfi Sándor... és...

– Igen, képzeled... – hirtelen késztetést éreztem arra, hogy közös érdeklődésünket kihasználva elmondjam neki, hogy egy regényen gondolkodom, ami azzal kezdődik, hogy a levágott fejű Petőfi Sándor teste egy boszorkányhoz kerül, aki női fejet helyez rá, és eladja egy tatárnak, aki...

– Hát ezt is megértük. És a diplomaosztó buli? Majd az eljegyzéssel együtt?!

– Milyen eljegyzéssel?
– Hát az Andris meg a... mondjad már!
– Vinnie.
– Miféle név ez? A kutyámat se hívnám így, nemhogy a lányomat.

– Akkor hívd Malvinának. De azt utálja. Tudod, a nagymamája...

– Tudom. Hallod, kár a puccos névért, ha a grófkisasszonyból Jobbágy lány lesz.

– Nem hiszem... Mármint nem hiszem, hogy fölvenné a nevünket. Kimondani se tudja.

Igazából tudtam, hogy nem veszi föl a nevünket, de kímélni akartam Sanyit. A nevünk volt a gyengéje szegénynek.

– Hát jó – vágta rá –, de a fiai... vagyis a gyerekei Jobbágyok lesznek!

Jó lett volna a családuknak elméletileg létező tagjai helyett a gyakorlatilag létezőkre terelni a szót, lehetőleg a jelenlévőkre, ha már szóba elegyedtünk. Csak meg kellett volna kérdezniem, hogy van. De Sanyi megelőzött.

– Na és – egy pillanatra megtorpant, aztán lehalkított hanggal folytatta – anyád hogy van?

– Kösz, jól. Tényleg. Üdvözöl mindenkit, neked pedig a jókívánságait küldi, csak elfelejtettem átadni.

Néhány pillanatra csönd lett, még apu horkolása is elnémult, csak az edénycsörömpölés hangjai szűrődtek ki a konyhából. Aztán fölböngött egy motor, és apu is betársult, Sanyi pedig a végső kérdéssel rukkolt elő:

– Na és, hogy állsz a...

– Tök jól, már csak néhány tételt kell kidolgoznom, de bocss, épp indultam segíteni...

Mária két vándling fölé hajolva mosogatott a konyhában. Az elöblögetett edények a konyhaasztalon vártak a törölgetésre. Ilyenkor már tiszta zsír a víz, alig van benne hab, a zavaros vízben kell kotorászni az evőeszközök után. Folyton elvágom a kezem, mert a mama kései nagyon élesek. Valahol ott volt köztük az is, amelyikkel a kakas nyakát vágta el Mária reggel.

– Miért nem vártál meg?

– Mindjárt kész vagyok. Menj, és nézd meg a malacokat. Nagyot nőttek.

– Jó, de...

– Menj csak.

Megvontam a vállam, és kimentem. Mária ismer engem, és meg is van a véleménye: a gerincén, a bordáin, a lapockáin, a vállán látam a megvetést remegni, ami nem nekem szólt – minket Andrissal a maga módján szeret –, hanem anyámnak, akinek kétszer is megadatott a gyermekáldás, de a nevelésünket teljesen elfuserálta (hogyan a házasság szentségének lábbal tiprásáról ne is beszéljünk).

Szívesen megnéztem volna a kismalacokat, de attól félttem, hogy az ól környékén patkányok lehetnek. Más lett volna, ha itt van Andris, vagyis Andris és Vinnie, és együtt megyünk hátra, neveket adunk a malacoknak, és megtippeljük, melyiknek hogy alakul az élete. Ráadásul Piros is nagyon hiányzott. Nélküle végképp lehangolóan üresnek és idegennek tűnt az udvar. Végül ő is a kert végébe került, az orgonabokor alá, mint a kiskutyái az évek során, nem őrzi többé a házat éjjel, miután tízszer körbenyargalta az udvart – mintha csak megérezte volna, hogy mindenek vége, hiszen Gondos Ricsi, akit gyerekkoromban a hibás gyereknek hívtak, jó ritmusérzéssel már másnap ajánlatot tett, hogy a mamát bevitték a kórházba. Sanyi szerint megfontolandó ajánlatot, a Kusza Kati házat sokkal olcsóbban szerezte meg, mondjuk az annyit is ért.

Hirtelen olyan érzésem volt, mintha magam is egy idegen portán űdöngnék komoly szándékkal: lebiggyesztett ajakkal veszem szemügyre a részleteket, keresem a fogódzót az alkudozáshoz – van bőven. Persze elképzeléseim is vannak, de azért ne lássák az arcomon a háziak, milyen remek kis nyári lakot képzelek a vályogházuk helyére. Az istálló helyén szaletli lesz, hátrébb, az ólak helyén szauna. A diófa alá mehet a jakuzzi, a trágyadomb meg a budi környéke ideális helyszín egy kis tónak sziklakerttel. Azokat a bokrokat ott hátul kiszedjük, valahol grillezni is kell.

Néhány pillanatra szinte sajnáltam, hogy nincs pénzem. Nekem is lettek volna ötleteim arra, hogyan lehetne átalakítani a Jobbágy portát. Perspektíva nélkül viszont nem tudtam mit kezdeni magammal a kiürült és leromlott udvaron, ahol csak a vadul burjánzó orgona volt a régi, ezért úgy döntöttem, kimegyek a faluba – csak úgy, nézelődni. Előtte még tettem egy kitérőt a budihoz, mert nem akartam visszamenni a házba. Bent nem mertem levegőt venni, és folyton a legyeket kellett hajkurásznom, nehogy az arcomra üljenek. A kerti csapnál persze nem volt szappan, de az kevésbé zavart. Csak sétálni indultam, nem vendégségbe.

Szerencsére egy lélek sem mutatkozott az utcán. Annyira nem ismertem már senkit, hogy mindenkinek köszönni kellett volna. Különben pont olyan volt minden, mint régen, csak valahogy aszottabb. Még két perce se voltam kint, máris homok sercegett a fogaim közt, és biztos voltam benne, hogy a kulcsontomnál öszszegyült verejtéktócsa mostanra híg sár. A Gondtalan viszont nyitva volt, bár mozgást arra sem láttam. Mintha hangok szűrődtek volna ki, de nem motorzaj, hanem nyögések. *Je t'aime*, sóhajtozták odabent, én pedig spontánul eljátszottam, hogy egy musicalben vagyok. Kénytelen voltam a női és a férfi szerepet is magamra vállalni, de így is sikerült beleélni magam a jelenetbe. Közben egy pillanatra

sem vettem le a szemem a kocsmá bejáratáról, nehogy valaki hirtelen kilépjen. Az ajtó előtti színes műanyag szalagok olykor megmegezzentek, ilyenkor vissza kellett ugranom az unottan sétálgató unoka szerepébe. Aztán mégsem jött ki senki. Végül annyira közel merészkedtem, hogy két elkoszolódott szalag között mintha megláttam volna valakit a pulton matatni.

Szia, szólt ki hirtelen fölegyenesedve. Összerezzentem, mint akit rajtakaptak. A mellkasomban nyilallást éreztem, de nem törődtem vele, beléptem. A félhomályban elsédültem, meg kellett kapaszkodnom egy széktámlában. Minden rendben?, kérdezte a lány. Megnyugtattam, hogy igen, és elindultam a pulthoz, közben a fényviszonyokról, a melegről, a porról, a páratartalomról, a fronthatásról és az ünnepi ebédéről magyaráztam. Még kettőt sem léptem, máris ráismertem, pedig a haja teljesen más volt. Kivasalta vagy kihúzta, és befestette barnára, de ő volt az, ebben egy pillanatig sem kételkedtem, ahogyan abban sem, hogy nem ismert meg. Végül is tizenkét-tizenhárom éves korunk óta nem láttuk egymást. Időközben megnövesztettem a hajam, és ember lett belőlem.

Miután befejeztem a mondókámat, megkérdezte, mit kérek. Kávét kértem, és amíg el volt foglalva, szemérmetlenül megbámultam. Próbáltam visszaképzelné rá azt a vörös loboncot, amit annyiszor fésülgettem az ujjaimmal. Akkoriban azzal sokkoltam anyut, hogy fodrász akarok lenni, pedig más hajához hozzá se nyúltam volna. Amint visszafordult, elkaptam a tekintetemet, és tettetett szórakozottsággal körülnéztem. Úgy tűnt, a hely semmit sem változott, csak ő volt benne új. És persze Piaf. Éppen belekezdett a *Ne me quitte pas*-ba, amikor a kávé kifolyt.

Hirtelen zavarni kezdett, hogy nem mostam kezét. Olyan érzésem volt, mintha ezzel ő is tisztában volna, de tapintatosan szemet

hunyna fölötte. Megkérdeztem, hol van a mosdó. Az udvar végében, mondta, mire kinyögtem, hogy csak kezet szeretnék mosni. És még azt is hozzátettem, hogy szappannal, amit rögtön meg is bántam. Erre adott egy flakon folyékony szappant, és közölte, hogy a csapat a budi mellett találom, a szappant pedig hozzam vissza. Nem volt egyértelmű, hogy haragszik-e vagy sem, de megnyugtató volt arra gondolni, hogy csak egy hülye vendég vagyok a szemében, nem az egykori játszótársa, akit majd' tizenöt éve nem látott.

Kint mintha még melegebb és párásabb lett volna az idő, alig kaptam levegőt. Amíg végigmentem az elgazosodott tekepálya mellett a hatalmas fűben, aminek az illata verte a kölnit, megpróbáltam felidézni az első találkozásunkat, de akárhogy igyekeztem, csak nem sikerült. Úgy tűnik, fölülírták azok a szombat délutánok, amiket a játszótéren töltöttünk, amíg Andris Atival csavargott. A kiürült homokozó szélén ülve órákon keresztül hallgattam csapongó meséit a képzeletbeli párizsi divatszalonjáról, közben a legújabb rajzait nézegettem, vagy valamelyik miniatúr ruhakölteményt csodáltam meg Baldie-n, a kopasz Barbie-n, akit próbababának használt. Csak egy évvel volt idősebb nálam, de ez az egy év háromnak látszott. Már voltak mellei, és néha úgy tűnt, mintha ezek a mellek saját akarattal rendelkeznének. Rémisztőnek tartottam, hogy mindenre fittyet hánynak, és igyekeztem kizárni őket a tudatomból: Lia csak nyaktól fölfelé létezett a világomban. De a bátyáméban nyilvánvalóan nem, különben biztosan nem maradt volna ott a játszótéren aznap délután azzal az átlátszó ürüggyel, hogy szeretné megnézni Lia rajzait. Sunyi módon rögtön meg is szabadult tőlem, elszalajtott, hogy hozzak cseresznyét a Gondos néni háza elől, pedig tudta jól, hogy utálok lopni.

A csapból undorító, rozsdás víz folyt, de azért aládugtam a kezem. Nem a színe vagy a szaga, hanem a langyossága volt gusztusatlan. Ilyen rozsdavörös haja volt Atinak, kicsit sötétebb, mint a hűgának, és nem olyan göndör, csak hullámos. Most is látom magam előtt, pedig ritkán találkoztunk, és akkor sem szólt hozzám soha. Féltem a nézésétől és a ferde mosolyától, csak lopva mertem rásandítani. Mindenfélét mondtak róla, hogy állatokat kínoz, be-megy az udvarokra, és haszontalan dolgokat ellop, még a tarló fölgyújtását is ráfogták. Akkor bezzeg hogy földerült az arca, amikor a cseresznyével visszaértem! Hirtelen nem is értettem, hogy került oda. Vigyorogva közölte, hogy ha még egyszer meglátja Andrist a húga közelében, bemászik hozzánk éjjel, és őt megfojtja, velem, a kis csipasszal pedig *azt* fogja csinálni. Annyira megrémültem, hogy még a tekintetemet sem tudtam elkapni, csak álltam ott földbe gyökerezett lábbal, amíg a bátyám el nem rángatott. A lopott cseresznye szétszóródott a földön, ahogy megrántotta a kezem.

Nem mentünk többé a játszótérre, hirtelen túl öregek lettünk hozzá, túl sok fontos dolgunk lett, pedig nem sokkal később lehetett, hogy Ati a csatornába fulladt. Azt mondták, részegen belecsúszott, és nem tudott kiúszni. Otthon, a vacsoraasztalnál mondta el apu, biztosan azt is hozzáfűzte, hogy ő megmondta előre. Azonnal felálltam, és otthagytam az asztalt. A szobámból hallottam, ahogy anyu kiabál velem, hogy igazán több esze lehetne, érzékeny korba értem, nem tűnt fel neki?! Andrissal soha többé nem beszélünk a Vörös ikrekről, mintha nem is ismertük volna őket. Akkor se mondtunk semmit, amikor megtaláltuk a borítékot a kapura tűzve, rajta a nevemmel. Egy rólam készült portré volt benne, amit korábban nem akart odaadni Lia, hiába könyörögtem. *Kislány, a fiúlán cseresznyével*, ezt a címet adta neki. A kép jobb alsó sarkába valaki azt írta piros tollal: LOVE, mellé három bénácska szívet rajzolt. Nem

tudom, mi lett a rajzzal, talán rögtön kidobtuk. Így is évekgig kiver-tem a hisztit, ha nagy ritkán ott aludtunk, és az ablakot nyitva akar-ták hagyni éjszakára. Bárki bemászhat, bizonygattam, csak egy da-rab húst kell dobnia Pirosnak, tőletek úgyse kap soha. Azt te csak szeretnéd, mondta Sanyi, és jót röhögött.

Ahogy visszaértem, az első gondolatom az volt, hogy most azonnal le kéne lépni. De mi legyen a szappannal? Mindegy, gyorsan megiszom a kávé-t és megyek. Bent a *Je ne regrette rien* szólt. Rá-diónak vagy más zenelejátszónak nyomát sem láttam, úgy tűnt, a falakból bömböl a zene. Visszaadtam a szappant és bedobtam a kávé-m. Megint belenyilallt a mellkasomba, közben furcsa moraj-lást hallottam. Dörög, állapította meg Lia közönyös arccal, nems-o-kára vihar lesz. Semmi jelét nem láttam a készülő vihar-nak, de nem vitatkoztam, örültem, hogy a fura hang nem belőlem jön. Fizetni akartam és menni, de hirtelen rájöttem, hogy nincs nálam pénz. Mindkét lábszáramon egyszerre csurgott végig a verejték. Csiklan-dozott, de ez rosszfajta csiklandás volt, mintha légy mászott volna rajtam. Éppen azon gondolkodtam a szandálból kikandikáló retkes lábujjaimat nézegetve, hogyan hozzam szóba a dolgot, amikor Lia megkérdezte, nincs-e nálam tampon. Nincs, mondtam, de hazasza-ladok és hozok, öt perc. Ne fáradjak, válaszolta, csak a biztonság kedvéért kérdezte, ha esetleg leszakadna az ég, és itt ragadnánk, mert ha a Gondos Ricsi meccset néz, az sem tűnik fel neki, ha eljön a világvége.

A *Padam, padam*-ot túlkiabálva kénytelen voltam bevallani, hogy nemcsak tampon, de pénz sincs nálam, mert csak úgy elindultam sétálni, aztán meg csak úgy bekukkantottam ide, és csak úgy ren-deltem egy kávé-t, szóval mindenképpen haza kell mennem. Arra gondoltam, hogy a hitelesség kedvéért föl kéne fednem a kiléte-met. Semmiképpen ne menjek, mondta Lia, amikor annyira örül, hogy

annyi év után újra lát, bár hallani azért mindig hall rólunk, mert a mamámat ki szokta kérdezi, ha tojásért megy. Az a minimum, hogy a kávéra a vendége voltam. Próbáltam úgy csinálni, mint aki egyáltalán nincs meglepve, és a rend kedvéért vonakodni kezdtem, de Lia közbeszólt, hogy ha rajta múlik, ki se nyit ma, csak fogadtak a Ricsivel, hogy lesz-e egyáltalán vendég, amit ugyan elveszített, bár ha nem sért meg, én nem is számítok igazi, teljes értékű vendégnek, hiszen magam mondtam, hogy csak véletlenül jöttem be, igaz, ő személy szerint nem hisz a véletlenekben, ha viszont már itt vagyok, igyunk valamit a régi idők emlékére. Neki ez lesz az első, tette hozzá olyan hangsúllyal, mintha szégyellné. Jó, mondtam bizonytalanul, mert aggasztott, hogy mi van, ha tényleg leszakad az ég, és itt ragadunk, amikor hazafelé a kórházba is be kell menni. Szegény mama! Most már biztos voltam benne, hogy a Sanyiéknál köt ki, és Liáé lesz a Jobbágy porta.

Éreztem, hogy elvörösödöm, de a pult alól előkerült pálinkához jó arcot vágtam. Töltött, koccintottunk. Gyorsan lehúztam, nehogy bármit is mondjon. A szesz végigégette a nyelőcsövemet, amint leért, erős nyilallást éreztem. A láthatatlan zenegép a *Lolita*-t kezdte játszani, az undortól összerázkódtam. Nekem ez volt az első, mondta Lia, olyan bizonytalan hangsúllyal, mintha kérdezné. Nem értettem, mit akar ezzel megint. Jelentősegteljesen fölemelte a poharát, mintha valami különlegesség lenne. Megijedni sem volt időm, már töltötte is a másodikat. Az utolsó értelmes gondolatom az volt, hogy nem értem, miért csinálom ezt. Három hónap önmegtartóztatás ment fuccsba, csak mert ijedtemben elfelejtettem, hogy absztinens vagyok.

Még mindig Csipinek hívnak?, kérdezte mintegy mellékesen. Bizonyos körökben igen, válaszoltam. Őt aztán tényleg mindennek

hívták már, mondta, például vörös kurvának is, de mostanában leginkább Katinak hívják a nevelőanyja után, mintha a lerohadt háza meg az adósságai meg az alkoholista híre mellett ezt is megörökölte volna attól a nőtől, aki világ életében csak elvett tőle. Mégis hálás annak a doktornőnek, akitől az idióta nevét kapta, amit senki se képes megjegyezni a faluban. Más nevet el se tudna képzelni, még ha soha senki se hívja így, mert a hivatalos ügyeket a Ricsi intézi, pedig nem is házások, csak bejegyzett élettársak.

Je m'apelle Athalie, mondta hirtelen olyan pátosszal, mint régen, amikor a hintában ültünk. Eszembe jutott, hogy a bátyja rendszerint Análkának meg Talicskának csúfolta, és elszégyelltem magam. Kérdezni akartam valamit, de visszanyeltem. Tényleg indulni kellett.

Ez a második volt és egyben az utolsó, suttogetta, és földhöz vágta a poharát, de az nem tört el, csak kárörvendőn pattogott a kövön. A gyomrom görcsölni kezdett, összegörnyedtem. Legszívesebben lefeküdtem volna a kőre, hátha akkor értem jönnek, hordágyra tesznek, és kivisznek innen. *Paroles, paroles*, recsegte a láthatatlan rádió. Teljes szívemből kívántam, hogy hallgasson el, mire hatalmas csattanás hallatszott, amit halk sistergés követett. Pár pillanatra csönd lett. Főlegyenesedtem, és Atália szemébe néztem. Mintha csak erre várt volna, mondott valamit, de olyan halkán, hogy először nem is értettem, aztán rájöttem, hogy franciául karattyol, vagyis azon a nyelven, ami hasonlít a franciára, sőt francia szavakat és kifejezéseket is tartalmaz, mégsem az, hanem az ő saját nyelve, amit egyszer nekem is megtanított, de miután megtanultam franciául, elfelejtettem. Semmit sem értettem az egészből, mégis valami furcsa melegség öntött el, és már indultam volna felé, amikor hirtelen közénk libbent egy emberfej nagyságú tűzgömb, én pedig azzal a mozdulattal hátrálni kezdtem, közben integettem, hogy jöjjön ő is, de ő

csak állt ott és halandzsázott tovább, mintha nem is látna. Oda kellett volna mennem, hogy kirángassam a pult mögül, de a lábam magától lépdelt hátrafelé, miközben Atália hajtincsei a szemem láttára göndörödtek és vörösödtek vissza, mintha lángra kaptak volna, míg ő ragyogó arccal, elragadtatottan hadovált tovább, kezét kitarta a tűzgolyó felé. Szakadt rólam a víz, a frissen epilált lábamon a kitépett szőrtüszők helye úgy sajgott, mintha minden pillanatban újra és újra kitépték volna őket, és a mellkasomban olyan erős lett a szorítás, hogy alig bírtam mozogni, de egy pillanatra sem álltam meg, egyre csak hátráltam, amíg neki nem mentem valaminek. Ijedtemben oldalra kaptam a tekintetem: a kocsmá faláról riadt grimaszba merevedett arc nézett rám egy unikumos üveg mellől, másra nem emlékszem.

Arra ocsúdtam, hogy valaki ráz és ordít, és vizet permetez az arcomra, körülöttem égett szag terjeng, amitől köhögnöm kell. Ahogy kinyitottam a szemem, egy férfi vonagló arcát láttam ijeszítően közletről, az orrunk szinte összeért. Hol van... az... A... ti, lihegte. A hangja elfulladt a sírástól, de fél karjával is szorosan tartott, hiába tekeregtem, hiába próbáltam minden erőmmel szabadulni, Gondos Ricsi nem eresztett, könnyei záporoztak az arcomra, szörnyen csiklandoztak. Csak akkor engedett el, amikor rátüsszenttem, és lehuppant mellém a földre. Végre fölülhettem. Néhány asztal és szék fölborult, a pultot fedő lambérián egy kör alakú égésnyom látszott, amúgy minden a régi volt a Gondtalanban, végül még a nagydarab kocsmáros is megkerült, ha fehér atléta helyett ing volt is rajta fekete nyakkendővel. Fölálltam, és köszönés nélkül kiementem. Hirtelen eszembe jutott, hogy eredetileg azért fordultam be a Gondosék utcájába, hogy megnézzem, megvan-e még a játszótér a végén, ami már akkor sem volt meg igazából, amikor még oda jártunk.

.A.K.Á.C.I.Ó!!!

Ezt meg kell ünnepelni, mondaná apa, ha itt lenne, anya pedig rávágna, hogy *őszintén szólva nem hittem volna, hogy megérjük ezt a napot*, de kit érdekelnek most, amikor úgy feszítek apa horgászszekében az erkélyen, mint egy akcióhős, aki megmentette a világot, és összesabdalt testével és győztes félmosolyával a VÉGE felirat fölvilánására vár a naplementében, hogy a semmibe tűnjön hirtelen, miközben a langymelegre hűlt levegő körülölel, és egy szellő a szemközti nyárfa ezüstös koronáját rázza, és pajkosan szétfújja a piszkosfehér szőszkupacot, végtelen szőnyegbombázással sújtva mindent, köztük engem is, mintha egy osztálynyi kezecke hajigálna papírgalacsinnal egy beszari gyakorlótanárt, vagy ahogy a háta mögött, de hallótávolságon belül hívják, *a gyakorló elmebetegét*, és minden tüsszentéskor behunyom a szemem, és védekezésül Kovács Klaudiát idézem magam elé, ahogy az ajtóban állva nekem szegezi a tollat meg a kérdést, hogy *kezet a szívre*, és mondjam meg neki én mint *a lakóközösség oszlopos tagja*, hogy *éljen vagy haljon a fa, a közös nyarunk*, én pedig remegő kézzel aláírom újra és újra, hogy éljen, de sajnos nem bírom ki, és tüsszögni kezdek, mire ő kissé megbántva fölvilágosít, hogy a szösz a közhiedelemmel ellentétben nem a nyárfa virága, hanem a termését rejt, és nem allergizál, én viszont erre nem mondom a szemébe, hogy Klaudia, engem a te parfümöd, cigid, hajlakkod, sminked, mosószered allergizál, vagyis te, úgy, ahogy vagy, inkább igyekszem biztatón mosolyogni, bár biztos vagyok benne, hogy rajtam kívül senkit sem fog megfűzni a petíciójával, miután pár napja zöld overrallos emberek jelentek meg a ház előtt, és hivatalos zöld festékekkel jelölték meg *azt a kurva fát*, a Kovácsné Katika személyes ellenségét,

akinek még annyi öröme se lehet, hogy egy idegölő munkanap után a saját kurva erkélyén napozzon, ősszel bezzeg, amikor senkit se zavarna, úri nemtörődomséggel ledobja magáról gazdag lombkoronáját, a köztiszták meg nem takarítják el a lehullott leveleket, a lakók pedig *evvel is csak őt baszogatják*, miközben nem is ő az illetékes, úgyhogy joggal merül föl a kérdés, *mi végre van az ilyen, amivel csak a baj van*, arról nem is beszélve, hogy *az a mindent beterítő genya* fokozottan tűzveszélyes, egy közös képviselővel pedig, aki előszeretettel hangsúlyozza, hogy *amiről én nem tudok, az nincs is*, egy lakó sem húz újat, legföljebb a lánya, de a legvalószínűbbnek mégis az tűnik, hogy a festékes emberek sose jönnek vissza, mert egy keresztet fölfújni meg egy terebélyes fát kivágni, fölaprítani és elszállítani két külön dolog, és a nyár mind egy szálig elszórja szöszebe pólyált babáit, aztán elfelejtődik az egész, őszig legalábbis, amikor mindenki újra anyázni kezd, mert összelevelezi a járdát meg az autókat meg az erkélyeket meg mindent, én viszont többé nem felejttem el, hogy a fánkat megjelölték, ettől kezdve ő már több nekem, mint egy átlagos lakótelepi anyuka a sok közül, akit az ivadéka meg a viselkedése meg a megjelenése miatt folyton kikezdenek, mert őt tényleg képes lenne elveszejteni a *tisztelt lakóközösség*, úgyhogy leszarom, hogy rám szöszöl, kifújom az orrom, és tüntetően vele és csakis vele ünneplem meg, hogy vége, hogy végre túl vagyok rajta, hogy többé nem kell bemennem, már csak holnap az aláírásért, ezt az utolsó megaláztatást még le kell nyelni, hogy a Kövy mindezek után aláír nekem, és mosolyogva, de *nyomatékosan* megkér, hogy *okvetlenül* hagyjam el a pályát, de az csak holnap lesz, és faarccal le is fogom nyelni, most viszont, fél lábbal a paradicsomban, úgy nézek szét innen, a magasból, mint a nyárfám, most a lábam előtt hever a világ, nekem pózol a lenyugvó nap kuplerájos megvilágításában a nyárszöszebe borult telep, huss, a kiskölkök is kirajzottak a májusi cserebogarak

közé, hogy lemeccseljék, kik a ma esti királyok, bolondnak ott a Kiskukás állandóra, ez a nagy fülű és karikalábú keljfeljancsi lelkesen lohol minden labda után, bárhová rúgják el, az égbe, az árokba, a picsába, zokszó nélkül iramodik neki, és fülig érő szájjal fut vele vissza, és kézben viszi, mint egy babát, mint egy kislány, mert a labdaszedő nem rúghat labdába, de jótett helyébe ő is várhat jót, én csak tudom, én is föl-fölpattantam és nekiiramodtam újra és újra, és ugyanaz lett a játék vége is mindig, kisebb-nagyobb sebek és hegek és karcolások és horzsolások, és sose rossz szándékkal, csak úgy mellesleg vagy valami fatális balesetből kifolyólag, ha egy kicsit keményebben néztek rám, máris kék-zöld foltok lepték el a bőröm, és az orrom vére is gyakran eleredt és megállíthatatlanul ömlött, hiába cipelt el anya mindenféle kivizsgálásokra, az orvosok csak a vállukat vonogatták, és azt mondták, *majd kinövi a gyerek ezt az érzékenységet*, én pedig minden reggel és este csináltam a fekvőtámaszokat meg a fölüléseket, miután a Lali elárulta, hogy a Bruce Lee is csak másfél méter volt igazából, kékre-zöldre vertem magam a nagy igekezetemben, és a szomszéd Ibolyától azt is megtanultam, hogy hideg vízzel kell kiöblíteni a vért a ruhából, mielőtt beleszáradna, néha még a foltjaimat is lesminkelte, én pedig titkos üzeneteket írtam a hátára meg a fenekére a szemceruzájával, de hiába neveltek az életre a többiek, engem, a *kislányt*, ahogyan magunk között hívtak, miután egyszer kiszúrták, hogy tamponált orral osonok haza az ügyeletről, végül minden igekezetük lekopott rólam, csak a bal fülcimpám őrizi egy régi szülinapi köszöntés félrecsúszásának alig észlelhető nyomait, de ccc, ciccennek rám egy emberként a tücskök, kit érdekelnek a régi dolgok, amikor cikk-cakkban kifutva, kecsesen melegítve megérkezett a pályára a Kiská, ahogyan a többiek hívják, hiszen kiköpött anyja, aki korosztályos kézilabda-válogatott volt, amikor teherbe esett, és adna a pofájukra, ha ezt meghallaná, de a

Kiskát hidegen hagyja a származása körüli felhajtás, amíg nevetve lefutja, kicselezi és leszereli az egész bagázst, minden labdát elér és belő, mondhatnak órá, amit akarnak, és most egyszerre dobban a játékba lépő Kiskukás és valamennyi játékos szíve, akár csapattagként, akár ellenfélként futnak utána, és már szöktetik, és már szökken is, mit szökken, robban, minden porcikájában érik a gól, és már csak a Kiskukás van az útjában, és már senki és semmi, és hatalmas csattanás, kapufa, és ilyen nincs, ez lerántotta, *ez egyszerűen lerántotta*, hallom, de hogy pontosan mi volt, azt nem tudom, olyan gyorsan történt minden, és itt nincs visszajátzás, a fölháborodás kiröpít a székből, próbálom elhessegetni a töméntelen szösz, hadd lássam, mi folyik ott, egyelőre semmi, a Kiská a kapu előtt fekszik, a Kiskukás mellette a hasán, kezeit a feje fölött összekulcsolva, mintha máris megkapta volna büntetését, a többiek köréjük gyűlnek, és szóttanul bámulják a földön fekvő lányt, aki úgy hever ott a pálya közepén, mint egy ledöntött oltáriszentség a barbár horda gyűrűjében, akik büntetésből szoborrá merevedtek, míg ő életre kelt a nyárhabok között, mégsem moccan, csak fekszik ott tovább, mint aki napozik, mellette a Kiskukás, a földszinti, a sánta, a csicska, a megtűrt, a létszámptóló, aki örüljön, hogy lyuk van a seggén, erre *ezt* tette, ha ugyan tette, és nem csak úgy megtörtént a dolog, talán épp a Kiská rántotta magával, és jól megütötték magukat mindketten, biztosan föl is horzsolódott a bőrük, és a seb telement kosszal, és most hús-vér kérdőjel domborodik az aszfalt puklójai között, mellette nyüzüge felkiáltójel, na mi lesz?!, kérdezik, mi lesz életünk tökéletes, megismételhetetlen pillanatából?, *ne hisztizsz, kelj föl*, mondaná apa rögtön, *az élet meg tovább*, és én összeszorított foggal szót fogadnék, pedig ott is maradhatnék fekvve, hadd bámuljon a sok hülye, az élet meg ne menjen tovább, mintha mi sem történt volna,

inkább nézze meg, mit művelt megint, tessék, most megmutathatod, demonstrálhatod, mint egy jó tanár, csak egy kicsit kell jobban kihajolni, és a többi megy magától, suttogja egy hang, és talán tényleg ennyi az egész, csak ki kell esni innen, hogy senki se mondhassa többé, *holnap is lesz nap*, amit sose vettem biztatásnak, és a járdára rajzolt Törpilla hófehér ruhácskáját vérharmat pöttyözzé, miután testem kinyílt a világra, mint egy műalkotás, a közönség tomboljon, és veszélyes szavakat dobáljon a placra, mert nem erre számított, valami szerényebb módszert illet volna választanom, *még hogy nincs itt semmi látnivaló, kérem, hát itt mindig történik valami, de nem ám lottóötösre kell gondolni*, ingatja fejét egy kókadt futómuskátlai harmadikról, de többet nem tud, vagy nem akar hozzáfűzni az esethez, nem úgy a jól értesült szomszédasszony, *hát még szép, hogy ledöbbsentem, végül is normálisnak nézett ki, csak olyan furcsa volt, tudod – jó, hát mindig előre köszönt, de amúgy egy kukkot se szólt soha – hál’ istennek fizetett rendesen, pedig az egyetemistákkal meg az albérlőkkel külön-külön is csak a baj van, hát még egybe – az is lehet, hogy drogozott, vagy italozott, ezekenél sose lehet tudni – se kutyája, se macskája nem volt, az volt a baja, mondom – nem hangoskodott, olyan csendben volt, hogy az már gyanús – köztünk legyen mondva, a Naomi a szagát se bírta – a kutyák megérzik az ilyet, mert kifinomultabbak, mint az ember – tudom, hogy halottról semmit, de én már a nézésén – hát, az sose nézett az ember szemébe, minden kitelik az ilyentől – én mondom, nem volt az normális, szinte féltem – mondogatná Kovácsné Katika közös képviselő asszony, erkélyszomszédom, úton-útfélen, ha kérdezik, ha nem, és suttogóra se kéne fognia többé, én viszont kísérhetnék neki a sok odafigyelésért cserébe, hadd hánykolódjon és riadjon föl az éjszaka közepén, amíg meg nem bánja a bűneit, és jó útra nem tér, bár elképzelni is nehéz, mivel lennék képes megahatni a ház ezerszemű rémét a halálom után, de mégiscsak én, ha életemben sem váltottam ki belőle a rosszalláson és a kárörömmön*

kívül semmit, így alighanem azzal is én húznám a rövidebbet, ha továbbra is itt időznék a betonfalak szorításában, ahol az ablakok úgyis zörögnek a legkisebb légmozgásra, a vakolat egyre csak potyog és potyog, a kilincsek lejárnak, a tévé ki-bekapcsol, a sarkokba söpört legyek, a kiszáradt égértetek, meg a többi bennszülött vagy behozott kísértet társaságában, ebben a folytatólagos tömegnyomorban, úgyhogy inkább mégse legyek hazajáró lélek, ha meghalok, hát haljak meg rendesen, *amit elkezdted, azt fejezd is be*, mondta anya mindig, ha olyasmivel kellett kínlódnom, amibe belefogni sem akartam, hadd vessenek néhány kemény göröngyöt és pár keresetlen szót utánam, aztán semmi se legyen, mintha nem is lett volna valami, pedig volt, vagyis van, *nem kívánságműsor és nem is habos torta*, de azért valami, amiből már soha nem lesz semmi, pedig úgy volna jó eltűnni, mintha nem is anya, hanem a tünékeny képzelet szülötte lettem volna csak, nyom nélkül, mintha itt se lettem volna, visszatekerni és kitépni a kurta farkú kis spermát a petesejt zsíros dagonyájából, aztán lehetek egymást örök révületben, de ne legyen közöttük semmi, legföljebb az a bizonyos *pajzán gondolat*, ahogyan apa szokott célozni az eredetemre, csakhogy ezt már nem lehet visszacsinálni, ahogy a napot se tudom visszapöccinteni az égre, odasüss, int busa fejével a pálya felé a nyár, egy kupacban a kölkök, kezek-lábak-fejek amőbája vonaglik a szürkületben, ütök-verik egymást, rájuk kiáltanék, de kiáltásom elfullad, kitátott számba, mint vattacukrot a szerelmesébe a szerelmes, hirtelen lendülettel nagy csokor nyárszöszöt töm a megizmosodott szél, szív küldi szívnek szívből, színek, szagok és szitkok gabalyodnak egymásba, a kép meg egyre csak szürkül és a ricsaj is egyenletes sustorgássá szelídül, hangyaháborúvá válik a világ, rogyadozik a lábam, szorítom a korlátot és próbálom itt tartani magam, és egy segítőkész légáramlat ismerős illattal legyint képen, anya régi parfümje az, ami hirtelen visszaránt ide,

míg odalent, az események hűlt helyén csak egyvalaki áll, de már jön is az erősítés, maga a tömb, nem is, a telep, ha nem mindjárt az univerzum királynője személyében, jön Kovács Klaudia, régi, de a szomszédasszonyok által ma is föl-fölelegetett nevén a Nagyká, akinek bármikor bármit aláírnék, és bármeddig elnézném, ahogyan öleli, tapogatja, összevissza csókolja a lányát, és fenséges homlokára hevenyészett koszorút zúdít a nyár, csak szórja, szórja és szórja, miközben diadalmasan végigvonul alattunk a két hasonló test, piheszőnyegen, kéz a kézben, és mielőtt elnyelné a lépcsőház, Klaudia fölnéz, és tekintetét követve a szomszéd erkély felé fordulok, erre az iménti illat nekivadulva a torkomnak ugrik, nem, nem, ez nem lehet, amikor kijöttem, még biztosan nem volt ott, de most ott van és idefordult és engem vizslat a sárga drótüveg mögül és nem fordul vissza a keresztretjvényébe, nem kapja el a tekintetét, ami a drótüvegen is átsüt, mintha véletlenül a napba néztem volna, eltüsszentem magam, a rohadt kis dög meg ugatni kezd, és a Vénká emelt hangon átszól, *egészségedre*, én meg *kő kö kö*, még egyet tüsszentek, mire a Vénká, *hogy száradna le*, én meg *szőm Kati néni*, és a harmadik tüsszentés lendületével átesek a küszöbön, és elterülök a nyárszösszel telefújt padlószőnyegen, lángol az arcom, a fülem, a fejbőröm, de a spontán öngyulladásához *kevés vagyok, egy senki, egy semmi, egy perverz gondolat*, hiába markolom a hajam, egyre mélyebbre süllyedek, minél jobban húzom, annál mélyebbre a jól ismert, langyos mocsárba, már a szám is ellepi, a nyakam görcsösen nyújtom fölfelé, nem kapok levegőt, megfulladok, segítsetek, könyörgöm, *ne hisztizzzél, kelj föl és mosd meg az arcod, na mi lesz már, ne kelljen kétszer mondani, pattanj*, sivalkodik két hülye kísértet, de felőlem aztán pattozhatnak, úgysem engedem el őket, amíg meg nem bánják a bűneiket.

Aztán mégis szót fogadok, mert mindjárt átjön Klaudia, hogy megbeszéljük Cindy nyári korrepetálását, és ellenállhatatlanul meggyőzőnek kellennem, amikor kijelentem, hogy szó sem lehet arról, hogy fizessen érte, részemről a megtiszteltetés.

Köszönetnyilvánítás

Könyvem elkészültéhez nagyon sokan járultak hozzá akár közreműködőként, akár tanácsaikkal, figyelmükkel és bátorításukkal. Szívből köszönöm a kitartó családi, baráti, kollegiális támogatást, amely a munka minden szakaszában elkísért.

Név szerint is szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, akik a kézirat és a könyv alakulására közvetlen hatással voltak. Csutak Gabival a Független mentorhálózat keretében rengeteget dolgoztunk a kötet alapjául szolgáló kéziraaton, e nélkül biztosan nem született volna meg ez a könyv. Hasonlóan fontos szerepet játszottak a kézirat alakulásában az előző kötetverzió szerkesztői, Mohácsi Balázs és Zilahi Anna. Az a könyv végül rajtunk kívül álló okokból nem készülhetett el, de Anna és Balázs számos megjegyzését, javítását felhasználtam ennek a kötetnek a szerkesztése során; ha nem tudtam volna erre a szakmai munkára alapozni, nem vágtam volna bele a szerzői kiadásba. Természetesen a könyv bármely hibájáért kizárólag engem terhel a felelősség, miután a végleges szöveg számos ponton eltér a korábbi kéziratverzióktól, és új novellákat is tartalmaz.

Köszönöm Büki Flórának a remek könyvborítót, Büki Zsófiának a kötet gondos korrektúrázását, szüleimnek, Kollár Etelkának és Balogh Mihálynak pedig a minden részletre kiterjedő, figyelmes szövegolvasást.

Végül, de nem utolsósorban: köszönöm az Olvasó bizalmát.

Írta, szerkesztette és közreadja Balogh Virág Katalin.

www.bvk-muvek.com

Budapest, 2019

Korrektúra: Büki Zsófia

Borító: Büki Flóra

www.florabuki.com

A szerzőt ábrázoló fotót Büki Zsófia készítette.

BALOGH VIRÁG KATALIN

1981-ben született, hatéves kora óta ír, hajlamos az elkalandozásra.
Ez az első könyve.